

LEGE NR. 253 DIN 19 IULIE 2013 PRIVIND EXECUTAREA PEDEPSELOR, A MĂSURILOR EDUCATIVE ȘI A ALTOR MĂSURI NEPRIVATIVE DE LIBERTATE DISPUSE DE ORGANELE JUDICIARE ÎN CURSUL PROCESULUI PENAL

- mențiuni și precizări -

1. Precizări prealabile:

Legea nr. 253 /2013 privind executarea pedepselor, a măsurilor educative și a altor măsuri neprivative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial nr. 513 din 14 august 2013, a fost elaborată în temeiul dispozițiilor cuprinse în noul Cod penal (Legea nr. 286/2009), noul Cod de procedură penală (Legea nr. 135/2010) și în Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal.

Potrivit prevederilor art. 249 alin. (1) din legea nr. 187/2012, în termen de 6 luni de la data publicării prezentei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I, Guvernul va supune Parlamentului spre adoptare:

(...)

b) proiectul de lege privind executarea pedepselor, a măsurilor educative și a altor măsuri dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, neprivative de libertate.”

2. Sistematizare și conținut normativ

Legea nr. 253 /2013 privind executarea pedepselor, a măsurilor educative și a altor măsuri neprivative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal este structurată în: 9 titluri, 18 capitole și 92 articole, cele mai importante aspecte reglementate vizând următoarele aspecte:

- Caracterul jurisdicțional al executării; Colaborarea cu instituțiile din comunitate în executarea pedepselor și măsurilor neprivative de libertate;
- Executarea pedepselor neprivative de libertate: Executarea pedepsei amenzii aplicabile persoanei fizice și juridice; Executarea pedepsei accesorii a interzicerii exercitării unor drepturi; Executarea pedepselor complementare aplicabile persoanei fizice, respectiv persoanei juridice; Efectele fuziunii, absorbției, divizării, reducerii capitalului social, dizolvării sau lichidării persoanei juridice în faza de executare;
- Executarea măsurilor de supraveghere și a obligațiilor dispuse de instanță potrivit Codului penal, atunci când acestea însoțesc amânarea aplicării pedepsei, suspendarea executării sub supraveghere sau liberarea condiționată;
- Dispoziții privind executarea măsurilor educative neprivative de libertate;
- Executarea măsurilor de siguranță;
- Obligațiile impuse în caz de amânare sau întrerupere a executării pedepsei detențiunii pe viață sau a închisorii
- Măsurile preventive neprivative de libertate;
- Executarea obligațiilor stabilite de procuror în cazul renunțării la urmărirea penală.

3. Alte precizări

Mențiunile și precizările cuprinse în prezentul document sunt extrase dintr-o serie de documente precum:

- expunerea de motive;
- alte documente întocmite în cadrul Ministerului Justiției.

Celelalte surse vor fi indicate în mod expres în cuprinsul prezentului document.

Potrivit dispozițiilor art. 92 din prezenta lege și observând prevederile Legii nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial nr. 757 din 12 noiembrie 2012, data intrării în vigoare va fi **1 februarie 2014**.

Prezentul document a fost întocmit în cadrul Direcției Elaborare Acte Normative și al Direcției de Probațiune, și are caracter exclusiv de informare publică.

De asemenea, materialul **nu constituie o interpretare oficială a textelor de lege analizate**, mențiunile cuprinse în document neputând fi invocate în cadrul unui proces. Aplicarea legii în cadrul desfășurării procesului penal este atributul exclusiv al organelor judiciare, pentru măsurile luate de către acestea existând căi de atac, iar Ministerul Justiției, în virtutea principiului constituțional al separației puterilor în stat, și conform atribuțiilor sale stabilite prin lege, nu poate interveni în activitatea parchetelor sau a instanțelor de judecată pentru a influența în vreun mod deciziile luate de magistrați în aplicarea legii.

TITLUL I Dispoziții generale

CAPITOLUL I Domeniul și scopul reglementării

ART. 1. Domeniul de reglementare

Prezenta lege reglementează modul și condițiile în care sunt executate:

- a) pedeapsa amenzii;
- b) pedeapsa accesorie;
- c) pedepsele complementare: interzicerea exercitării unor drepturi, degradarea militară, publicarea hotărârii de condamnare, dizolvarea persoanei juridice, suspendarea activității sau a uneia dintre activitățile persoanei juridice, închiderea unor puncte de lucru ale persoanei juridice, interzicerea de a participa la procedurile de achiziții publice, plasarea sub supraveghere judiciară, afișarea sau publicarea hotărârii de condamnare;
- d) măsurile de supraveghere și obligațiile impuse de instanță în cazul amânării aplicării pedepsei, suspendării executării pedepsei sub supraveghere și liberării condiționate;
- e) măsurile educative neprivative de libertate: stagiul de formare civică, supravegherea, consemnarea la sfârșit de săptămână; asistarea zilnică;
- f) obligațiile impuse de instanță în cazul liberării minorului din executarea unei măsuri educative privative de libertate;
- g) măsurile neprivative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal: controlul judiciar, controlul judiciar pe cauțiune;
- h) obligațiile impuse de instanță în cazul acordării amânării sau întreruperii executării pedepsei;
- i) obligațiile impuse de procuror în cazul dispunerii renunțării la urmărirea penală.

Mențiuni:

Art. 1 stabilește domeniul de reglementare al legii prin enumerarea categoriilor de pedepse și măsuri, neprivative de libertate, care pot fi impuse de organele judiciare în cursul procesului penal. Pedepsele și măsurile neprivative de libertate au fost grupate în funcție de natura și specificul acestora, de momentul procesual în care urmează a fi aplicate sau de specificul instituției de drept penal pe care o însoțesc, în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, cu modificările și completările ulterioare și ale Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare.

ART. 2. Definiții

În sensul prezentei legi, expresiile de mai jos au următorul înțeles:

a) instituții din comunitate - autoritățile și instituțiile publice, organizațiile nonguvernamentale și alte persoane juridice care participă la executarea pedepselor sau măsurilor neprivative de libertate prin colaborare la nivelul comunității locale cu autoritățile direct responsabile de asigurarea executării acestor pedepse sau măsuri;

b) termen de supraveghere sau durata supravegherii desemnează intervalul de timp în care persoana față de care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei, suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei, liberarea condiționată ori o măsură educativă neprivativă de libertate, în cazul minorilor, trebuie să respecte obligațiile ori măsurile de supraveghere dispuse de instanță în sarcina sa.

Mențiuni:

1. Art. 2 este consacrat definirii unor termeni care sunt utilizați în textul de lege și care necesitau un conținut concret asociat noțiunilor în așa fel încât să evite posibilele interpretări multiple.

2. Noțiunea „instituții din comunitate” este utilizată mai întâi în textul Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, cu modificările și completările ulterioare (de exemplu, art. 85 alin. (2) lit. c), art. 93 alin. (2) lit. b) sau art. 101 alin. 2 lit. b)) în contextul în care se vorbește despre colaborarea serviciului de probațiune cu instituțiile din comunitate în organizarea programelor de reintegrare socială. În sens similar, noțiunea este folosită și în textul prezentei legi. Pentru a da contur noțiunii, au fost stabilite ca intrând în această categorie autoritățile și instituțiile publice, organizațiile nonguvernamentale și alte persoane juridice care, în baza legii, participă la procesul de executare a pedepselor sau măsurilor neprivative de libertate prin sprijinul oferit autorităților direct responsabile de acest proces. Aceste din urmă autorități sunt, de regulă serviciul de probațiune sau organele de poliție.

3. Noțiunea „termen de supraveghere” echivalentă cu „durata supravegherii” este definită ca intervalul de timp în care o persoană se află în supraveghere efectivă, adică, are de respectat măsuri și obligații stabilite în sarcina sa ca efect al aplicării uneia dintre cele trei modalități de individualizare a pedepsei, menționate în cuprinsul definiției, ori al aplicării unei măsuri educative neprivative de libertate. Necesitatea de a explica această noțiune a reieșit nu din prisma noutății sale, un echivalent al acesteia se găsește și în prezent în forma „termen de încercare” utilizată în cadrul instituțiilor suspendării executării pedepsei, ci din intenția de a clarifica faptul că cele două sintagme „termen de supraveghere” respectiv „durata supravegherii” au același înțeles chiar dacă sunt utilizate alternativ în

cuprinsul unora dintre articolele noului Cod penal (de ex., art. 104 alin. (1) și (2)) sau în cuprinsul prezentei legi.

ART. 3. Scopul legii

(1) Prin reglementarea executării pedepselor, a măsurilor educative și a altor măsuri prevăzute la art. 1 se urmărește asigurarea echilibrului dintre protecția societății prin menținerea ordinii de drept, prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, și menținerea în comunitate a persoanei care a comis una sau mai multe fapte prevăzute de legea penală.

(2) Scopul măsurilor procesuale prevăzute la art. 1 lit. g) este asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, împiedicarea sustragerii inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată ori prevenirea săvârșirii de infracțiuni, în condițiile promovării unor măsuri alternative la arestarea preventivă.

Mențiuni:

1. De esența pedepselor și a măsurilor reglementate în prezenta lege este executarea acestora în libertate, iar scopul acestei modalități de executare, așa cum este acesta din urmă definit în art. 3, le diferențiază de pedepsele și măsurile privative de libertate, pe de o parte și stabilește necesitatea unui echilibru între protecția societății, respectiv asigurarea bunei desfășurări a procesului penal și dezideratul de menținere în comunitate a persoanei, pe de altă parte.

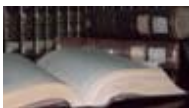
2. Scopul definit al pedepselor și măsurilor neprivative de libertate este în concordanță cu reglementările europene în domeniu, de exemplu, cu Recomandarea Consiliului Europei Rec. (92) 16 privind Regulile Europene în domeniul sancțiunilor și măsurilor comunitare sau cu Recomandarea Consiliului Europei Rec. (2010) 1 privind Regulile Europene în domeniul probațiunii.

CAPITOLUL II

Principii

ART. 4. Legalitatea executării

Executarea pedepselor, a măsurilor educative și a altor măsuri prevăzute la art. 1 dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, neprivative de libertate, se realizează în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, ale prezentei legi și ale altor reglementări în materie.

Mențiuni:

Principiul legalității în materia executării pedepselor și măsurilor neprivative de libertate, corespunzător principiilor legalității incriminării și a sancțiunilor de drept penal reglementat în Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, cu modificările și completările ulterioare, consacră imperativul executării în cadrul legal stabilit în domeniu, ca o garanție a persoanei în derularea ansamblului procesului execuțional.

ART. 5. Temeiul executării

Pedepsele, amânarea aplicării pedepsei, măsurile educative și celelalte măsuri prevăzute la art. 1, neprivative de libertate, se execută numai în temeiul hotărârilor judecătorești rămase definitive, iar alte măsuri neprivative de libertate luate în cursul procesului penal se execută în temeiul dispozițiilor organelor judiciare.

Mențiuni:

Art. 5 stabilește ca bază imperativă a procesului execuțional penal dispoziția organului judiciar, fie instanța de judecată prin hotărârea judecătorească, fie un alt organ judiciar care, potrivit Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare, are competența luării unor măsuri dintre cele reglementate în prezenta lege.

ART. 6. Respectarea drepturilor și libertăților fundamentale

Pedepsele, măsurile educative și celelalte măsuri prevăzute la art. 1 dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, neprivative de libertate, sunt puse în executare în condiții care să asigure respectarea drepturilor și a libertăților fundamentale, cu limitările inerente naturii și conținutului acestor pedepse și măsuri.

Mențiuni:

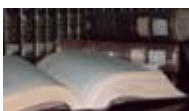
Principiul respectării în procesul execuțional a drepturilor și libertăților fundamentale este statuat în mod expres și cu caracter

general în art. 6, în acord cu Constituția României, cu prevederile Convenției Europene a Drepturilor Omului și cu prevederile recomandărilor internaționale în domeniul sancțiunilor și măsurilor comunitare.

ART. 7. Respectarea demnității umane

(1) Pedepsele, măsurile educative și celelalte măsuri prevăzute la art. 1, dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, neprivative de libertate, se execută în condiții care să asigure respectarea demnității umane.

(2) Executarea pedepselor și a măsurilor prevăzute la alin. (1) nu poate implica aplicarea unor tratamente inumane sau degradante.

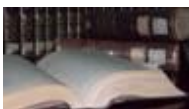
Mențiuni:

Principiul respectării demnității umane este reglementat ca o particularizare a principiului respectării drepturilor și libertăților fundamentale în ideea de a sublinia importanța acestuia în procesul execuțional care presupune, prin esența sa, o serie de restricții pentru persoana condamnată. Respectarea demnității persoanei este de importanță fundamentală în condițiile în care executarea în libertate a pedepselor și măsurilor presupune implicarea persoanei în acest proces în vederea asigurării finalității urmărite, anume, reintegrarea socială.

ART. 8. Respectarea dreptului la viața privată

(1) Pedepsele, măsurile educative și celelalte măsuri prevăzute la art. 1 dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, neprivative de libertate, sunt puse în executare în condiții care să nu îngreădească exercitarea dreptului la viața privată mai mult decât este inerent naturii și conținutului lor.

(2) Fotografierea sau înregistrarea audiovideo a persoanelor care execută obligațiile prevăzute la art. 85 alin. (2) lit. a) - c), art. 93 alin. (2) lit. a) - c), art. 101 alin. (2) lit. a) și b) și art. 121 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare, de către persoanele care asigură sau contribuie la executarea acestor obligații nu se poate face fără consimțământul persoanei supravegheate.

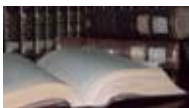
Mențiuni:

1. *Principiul respectării dreptului la viață privată este, de asemenea, o particularizare a principiului respectării drepturilor și libertăților fundamentale și a fost reglementat ca o garanție suplimentară a faptului că restricțiile inerente oricărei măsuri sau sancțiuni penale se vor încadra în limitele stabilite expres, iar autoritățile responsabile de supravegherea persoanei nu vor depăși în activitatea de supraveghere cadrul reglementat în textul de lege.*

2. *O referire particulară la dreptul la imagine, ca și componentă a dreptului la viață privată, este formulată în acest sens în alin. (2) care interzice autorităților implicate în procesul de supraveghere să utilizeze imagini sau alte înregistrări ale persoanei în executarea obligațiilor fără acordul expres al acesteia.*

ART. 9. Respectarea confidențialității și a datelor cu caracter personal

Persoanele fizice și juridice implicate în executarea pedepselor, a măsurilor educative și a celorlalte măsuri prevăzute la art. 1 sunt obligate la respectarea confidențialității și a regulilor de protecție a datelor cu caracter personal, prevăzute de reglementările în materie.

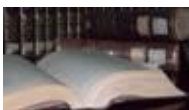

Mențiuni:

Respectarea confidențialității și a datelor cu caracter personal reiterează principiul reglementat în Legea nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date. Art. 9 stabilește obligativitatea respectării acestor reguli atât pentru autoritățile direct responsabile de procesul de supraveghere a persoanei condamnate, cât și pentru alte instituții sau persoane implicate, potrivit prevederilor legii, în acest proces.

ART. 10. Interzicerea discriminării

În timpul executării pedepselor, măsurilor educative și a celorlalte măsuri prevăzute la art. 1 dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, neprivative de libertate, este interzisă orice formă de discriminare pe temei de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, gen, orientare sexuală, opinie ori apartenență politică, avere, origine socială, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă sau infecție HIV/SIDA ori pentru alte împrejurări de același fel.

Mențiuni:

Interzicerea discriminării în procesul de executare a măsurilor și pedepselor neprivative de libertate este unul dintre principiile care guvernează și în prezent legislația execuțional penală și vizează nevoia de tratament egal aplicabil persoanelor condamnate care se află în poziții similare, independent de aplicarea oricăruia dintre criteriile enumerate în conținutul articolului.

ART. 11. Informarea persoanei care nu vorbește, nu înțelege limba română ori nu se poate exprima

(1) Informarea persoanei aflate în executarea pedepselor, măsurilor educative sau a altor măsuri prevăzute la art. 1 dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, neprivative de libertate, care nu vorbește sau nu înțelege limba română ori nu se poate exprima, cu privire la conținutul pedepsei sau măsurii dispuse, precum și cu privire la principalele acte efectuate în procedura de executare a acestora se face într-o limbă, respectiv într-un limbaj pe care aceasta îl înțelege, prin intermediul unui traducător și interpret autorizat sau prin intermediul unui interpret de limbaj mimico-gestual, plătit din bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Justiției.

(2) În cazul cetățenilor români care aparțin unei minorități naționale, informarea prevăzută la alin. (1) se face în limba maternă a acestora, la cererea persoanei.

(3) Informarea prevăzută la alin. (1) poate fi făcută și de către un consilier de probațiune sau, după caz, de către reprezentantul autorității responsabile de punerea în executare a pedepselor, a măsurilor educative sau a altor măsuri prevăzute la art. 1, care cunoaște limba sau limbajul utilizat de către persoana în cauză, cu acordul acesteia, în condițiile stabilite prin regulamentul de aplicare a prezentei legi.

Mențiuni:

1. Principiul enunțat în art. 11 vine în continuarea art. 12 din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală care reglementează atât obligativitatea utilizării limbii române în procesul penal, cât și dreptul persoanei care nu vorbește sau nu înțelege limba română ori nu se poate exprima de a beneficia de serviciile unui interpret. În cadrul procesului execuțional penal al măsurilor și pedepselor neprivative de libertate, acest principiu presupune, în mod obligatoriu comunicarea cu persoana aflată într-o astfel de situație atât a conținutului măsurii sau al pedepsei, cât și al principalelor acte efectuate în procedura de executare. Totodată este reglementat expres accesul gratuit la interpret.

2. În alin. (2) se menționează expres posibilitatea ca informările necesare să fie aduse la cunoștința persoanei supravegheate de către consilierul de probațiune, sau, după caz, de către reprezentantul autorității responsabile de punerea în executare a pedepselor, a măsurilor educative sau a altor măsuri prevăzute la art. 1, atunci când acești practicieni cunosc limba sau limbajul persoanei, în scop de flexibilizare a procedurii, de operativitate și de comunicare directă, aspect extrem de important în procesul de punere în executare a măsurilor sau pedepselor neprivative de libertate.

ART. 12. Implicarea persoanei și a comunității în executare

(1) Executarea pedepselor, a măsurilor educative și a altor măsuri prevăzute la art. 1 dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, neprivative de libertate, se bazează pe cooperarea persoanei aflate în executare și implicarea activă a instituțiilor din comunitate.

(2) În vederea asigurării unei cooperări efective a persoanei aflate în executare, aceasta are dreptul de a solicita instituției care asigură executarea măsurii în cauză lămuriri cu privire la conținutul pedepsei sau al măsurii pe care o execută.

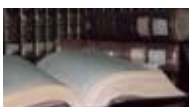
Mențiuni:

Implicarea persoanei în propriul proces de supraveghere este de esența executării măsurilor educative, a pedepselor și a altor măsuri prevăzute la art.1, care încurajează responsabilizarea persoanei în scopul reintegrării sale sociale. La fel de importantă este, pe de altă parte, responsabilizarea comunității din care provine persoana astfel condamnată și colaborarea acesteia cu autoritățile direct responsabile de asigurarea procesului execuțional. În concret, întregul edificiu al ansamblului execuțional penal în materia măsurilor și pedepselor neprivative de libertate este construit pe dezideratul colaborării, în conformitate cu recomandările și standardele europene în domeniu.

ART. 13. Suportarea costurilor

(1) Dacă, în mod excepțional, pe parcursul executării pedepselor, a măsurilor educative și a altor măsuri prevăzute la art. 1, dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, neprivative de libertate, este necesară efectuarea unor cheltuieli, achitarea unor taxe sau contribuții, acestea vor fi suportate de către persoanele vizate, cu excepția situațiilor în care persoanele nu dispun de mijloace bănești suficiente.

(2) Sunt considerate persoane fără mijloace bănești suficiente persoanele singure sau persoanele din familiile cărora, în ultimele două luni anterioare formulării cererii pentru scutirea de la plata cheltuielilor prevăzute la alin. (1), le-a fost recunoscut dreptul la ajutor social, prin emiterea dispoziției de către primar, în condițiile Legii nr. 416/2001 privind venitul minim garantat, cu modificările și completările ulterioare, și/sau la alocația pentru susținerea familiei, în condițiile Legii nr. 277/2010 privind alocația pentru susținerea familiei, republicată, cu modificările ulterioare. În acest caz, sumele prevăzute la alin. (1) se suportă în întregime de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Justiției.

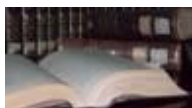

Mențiuni:

Procesul de supraveghere a persoanelor subiect al măsurilor educative, al pedepselor neprivative de libertate sau al altor măsuri prevăzute la art. 1 este în sarcina autorităților direct însărcinate prin lege și presupune suportarea costurilor aferente de către stat, prin bugetul alocat acestor instituții. Există însă situații excepționale, când unele măsuri sau obligații stabilite în sarcina persoanei pot să presupună unele costuri suplimentare. De exemplu, o persoană aflată în supravegherea serviciului de probațiune are obligația de a urma un program special, potrivit situației sale, care însă nu există la nivelul serviciului de probațiune, dar care este furnizat de către o anumită organizație care percepe o anumită taxă pentru furnizarea programului respectiv. În această ipoteză, persoana aflată în supraveghere urmează a achita din fonduri proprii taxa aferentă urmării programului, cu excepția situației în care persoana este din categoria celor fără mijloace bănești suficiente, situație în care costul presupus de procesul de executare va fi suportat de la bugetul de stat. Pentru definirea categoriei excepționale a persoanelor fără mijloace bănești suficiente au fost utilizate reglementările specifice în domeniu, așa cum reiese din conținutul alin. (2).

CAPITOLUL III

Caracterul jurisdicțional al executării

Mențiuni:

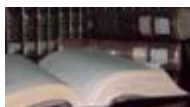
Capitolul al III-lea este consacrat caracterului jurisdicțional al executării, activitatea de coordonare a punerii în executare a sancțiunilor și măsurilor neprivative de libertate fiind plasată, în cea mai mare parte, sub autoritatea judecătorului delegat cu executarea. Dispozițiile art. 15-17 reconfigurează astfel statutul și rolul judecătorului delegat cu executarea, aceasta asumând o mare parte a deciziilor din faza de executare.

ART. 14. Judecătorul delegat cu executarea

(1) Instanța de executare delegă anual unul sau mai mulți dintre judecătorii acesteia pentru coordonarea activităților privind punerea în executare a hotărârilor judecătorești.

(2) Judecătorul delegat cu executarea unei pedepse sau măsuri neprivative de libertate rămâne, de regulă, același pe toată perioada executării.

(3) Activitatea specifică procesului de supraveghere efectuată de către serviciul de probațiune sau de către celelalte autorități responsabile de punerea în executare a pedepselor, măsurilor educative sau a altor măsuri prevăzute la art. 1 și de către instituțiile din comunitate se desfășoară sub îndrumarea și controlul judecătorului delegat cu executarea.

Mențiuni:

1. Spre deosebire de reglementarea anterioară (art. 8 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal), noul cadru legal consolidează rolul judecătorului delegat în activitatea de punere în executare a sancțiunilor și măsurilor neprivative de libertate.

Astfel, au fost consacrate prevederi exprese privind obligativitatea instanței de executare de a delega unul sau mai mulți judecători pentru coordonarea activităților privind punerea în executare a hotărârilor judecătorești.

2. Prin alin.(2) se urmărește reglementarea principiului conform căruia judecătorul delegat trebuie să fie același pe toată durata executării pedepsei. Prevederea este una normală, fiind un evident beneficiu pentru executarea pedepselor faptul că unul și același judecător delegat va asigura supravegherea și controlul unei astfel de sancțiuni ori măsuri neprivative de libertate.

3. Ultimul alineat reglementează rolul judecătorului delegat cu activitatea de executare, respectiv acela de îndrumare și control a întregii activități pe care o presupune procesul de supraveghere.

ART. 15. Atribuțiile judecătorului delegat cu executarea

În realizarea activității de îndrumare și control al executării pedepselor și măsurilor educative și a altor măsuri prevăzute de prezenta lege, neprivative de libertate, judecătorul delegat cu executarea exercită următoarele atribuții:

a) asigură punerea în executare, prin comunicarea, către serviciul de probațiune și alte instituții prevăzute de prezenta lege implicate în executarea pedepselor și măsurilor neprivative de libertate, a copiilor de pe hotărâre sau, după caz, de pe dispozitivul acesteia, prin care s-au dispus aceste pedepse sau măsuri;

b) asigură punerea în executare a măsurilor educative neprivative de libertate, prin exercitarea competențelor prevăzute de prezenta lege;

c) sesizează instanța de executare în cazul în care, cu prilejul punerii în executare a hotărârii sau în cursul executării, se ivește vreo nelămurire ori împiedicare;

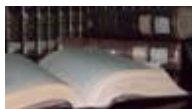
d) rezolvă incidentele ivite în cursul executării date prin lege în competența sa;

e) sesizează instanța de executare, în cazurile prevăzute de prezenta lege, pentru modificarea conținutului, înlocuirea, încetarea unor obligații sau revocarea unor pedepse ori măsuri neprivative de libertate;

f) soluționează plângerile împotriva deciziilor consilierului de probațiune;

g) aplică amenzi judiciare în cazul comiterii unor abateri judiciare prevăzute de prezenta lege;

h) îndeplinește alte atribuții date prin lege în competența sa.

Mențiuni:

1. Consecință a reglementării cuprinse în articolul precedent, art. 15 precizează în mod expres atribuțiile pe care le are judecătorul delegat în temeiul rolului acestuia de îndrumare și control a executării pedepselor și măsurilor educative și a altor măsuri neprivative de libertate.

2. Judecătorului delegat îi revin o serie de atribuții care au drept finalitate executarea în bune condiții a pedepselor și măsurilor educative și a altor măsuri neprivative de libertate, precum și restabilirea ordinii de drept în situațiile în care persoana nu respectă interdicțiile și obligațiile impuse pe parcursul executării.

Intervenția judecătorului delegat începe imediat după pronunțarea hotărârii definitive, prin punerea în executare a hotărârii și continuă pe tot parcursul executării măsurilor ori pedepselor neprivative de libertate, prin posibilitatea acestuia de a sesiza instanța de executare, de a rezolva incidentele

apărute, de a soluționa plângerile împotriva deciziilor consilierului de probațiune ori de a aplica amenzi judiciare.

Din analiza prevederilor legii se poate observa că rolul judecătorului delegat cu executarea devine unul activ, implicat în aplicarea efectivă și eficientă a textelor legale privind executarea.

3. Este pentru prima dată în dreptul românesc când judecătorul delegat cu executarea dobândește atribuții cu privire la soluționarea plângerilor împotriva deciziilor consilierului de probațiune, acesta fiind un mecanism prin care se asigură protejarea persoanelor față de care s-au dispus pedepse, măsuri educative, ori alte măsuri neprivative de libertate împotriva eventualelor abuzuri din partea consilierului de probațiune.

4. De asemenea, în premieră a fost legiferată posibilitatea aplicării, de către judecătorul delegat, a unor amenzi judiciare pentru săvârșirea unor abateri judiciare, astfel cum acestea sunt prevăzute de art. 19.

ART. 16. Actele judecătorului delegat cu executarea

(1) În îndeplinirea atribuțiilor prevăzute la art. 15 lit. c) și e), judecătorul delegat cu executarea întocmește o adresă de sesizare în care consemnează împrejurările constatate, pe care o înaintează instanței.

(2) În îndeplinirea atribuțiilor prevăzute la art. 15 lit. d), f) și g), judecătorul delegat cu executarea se pronunță prin încheiere. Încheierile emise în exercitarea atribuțiilor prevăzute la art. 15 lit. d) și f) nu sunt supuse niciunei căi de atac.

(3) În îndeplinirea atribuțiilor prevăzute la art. 15 lit. a) și b), judecătorul delegat emite adrese sau dispoziții.

Mențiuni:

1. Rolul deosebit de important pe care l-a dobândit judecătorul delegat cu executarea în noul cadru procesual al executării pedepselor, măsurilor educative ori a altor măsuri neprivative de libertate, a impus detalierea actelor pe care le poate emite acesta, prin corelație cu atribuțiile prevăzute la art. 15.

2. În exercitarea atribuțiilor legale, judecătorul delegat cu executarea întocmește ori emite trei categorii de acte:

- adrese, în situația în care sesizează instanța de executare în cazul în care, cu prilejul punerii în executare a hotărârii sau în cursul executării, se ivește vreo nelămurire ori împiedicare, respectiv atunci când sesizează instanța de

executare pentru modificarea conținutului, înlocuirea, încetarea unor obligații sau revocarea unor pedepse sau măsuri neprivative de libertate;

- încheieri, atunci când rezolvă incidentele ivite în cursul executării date prin lege în competența sa, soluționează plângerile împotriva deciziilor consilierului de probațiune ori când aplică amenzi judiciare în cazul comiterii unor abateri judiciare prevăzute de prezenta lege;

- adrese sau dispoziții atunci când asigură punerea în executare, prin comunicarea, către serviciul de probațiune și alte instituții prevăzute de prezenta lege implicate în executarea pedepselor și măsurilor neprivative de libertate, a copiilor de pe hotărâre sau, după caz, de pe dispozitivul acesteia prin care s-au dispus aceste pedepse sau măsuri și când asigură punerea în executare a măsurilor educative neprivative de libertate, prin exercitarea competențelor prevăzute de prezenta lege.

3. Menționăm, în context, faptul că Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, cu modificările și completările ulterioare, cuprinde, la art. 287, infracțiunea privind „Nerespectarea hotărârilor judecătorești” prin care se reglementează atragerea răspunderii penale pentru fapte precum refuzul organului de executare de a pune în aplicare o hotărâre judecătorească, respectiv refuzul de a sprijini organul de executare în punerea în aplicare a unei hotărâri.

De asemenea, art. 288 din noul Cod penal sancționează neexecutarea sancțiunilor penale, sustragerea de la executare ori neexecutarea conform legii a unei pedepse complementare ori accesorii sau a măsurii de siguranță prevăzute în art. 108 lit. b) și lit. c), de către persoana fizică față de care s-au dispus aceste sancțiuni, fiind pedepsită cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă. Sustragerea de la executarea unei măsuri educative privative de libertate prin părăsirea fără drept a centrului educativ sau a centrului de detenție ori prin neprezentarea după expirarea perioadei în care s-a aflat legal în stare de libertate se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă. Neexecutarea, de către mandatar sau administrator, a pedepselor complementare aplicate unei persoane juridice dintre cele prevăzute în art. 141 se pedepsește cu amendă.

ART. 17. Relația consilierului de probațiune cu judecătorul delegat cu executarea

(1) Consilierul de probațiune este obligat să încunoștințeze de îndată judecătorul delegat cu executarea despre orice nelămurire, împiedicare ori

incident survenit în cursul executării a cărei soluționare revine, potrivit legii, judecătorului.

(2) În situația în care, pentru sesizarea instanței potrivit art. 15 lit. e), legea prevede consultarea prealabilă de către judecător a unui raport sau referat de evaluare, la solicitarea judecătorului, consilierul de probațiune transmite raportul sau referatul de evaluare în termen de 14 zile de la data primirii solicitării la serviciul de probațiune. Nedepunerea raportului sau a referatului de evaluare în termenul stabilit nu împiedică sesizarea instanței de către judecătorul delegat cu executarea.

(3) În cazurile expres prevăzute de lege, consilierul de probațiune emite decizii care sunt obligatorii pentru persoanele aflate în supraveghere și instituțiile din comunitate vizate.

(4) Împotriva deciziilor consilierului de probațiune, persoana sau instituția din comunitate vizată poate face plângere la judecătorul delegat cu executarea. Plângerea persoanei supravegheate nu suspendă executarea deciziei atacate.

(5) Nu se poate formula plângere împotriva sesizării instanței făcute de către consilierul de probațiune în cazurile în care sesizarea este de competența sa.

(6) Plângerea se soluționează în camera de consiliu, după ascultarea petentului și a consilierului de probațiune. Neprezentarea părților legal citate nu împiedică soluționarea plângerii.

Mențiuni:

1. Art. 17 din lege reglementează relația dintre consilierul de probațiune și judecătorul delegat cu executarea, fiind prevăzută, pe de-o parte obligația consilierului de probațiune de a sesiza judecătorul despre orice nelămurire, împiedicare ori incident survenite în cursul executării și, pe de altă parte, plângerea pe care o poate face persoana sau instituția din comunitate împotriva deciziei consilierului de probațiune.

2. Dacă sesizarea instanței se face pentru modificarea conținutului, înlocuirea, încetarea unor obligații sau revocarea unor pedepse sau măsuri neprivative de libertate și este necesară elaborarea unui referat sau raport de evaluare, potrivit alin.(2), termenul în care consilierul de probațiune îl transmite este de 14 zile. A fost stabilit un termen scurt, în vederea asigurării celerității procedurii în fața instanței de judecată. De asemenea, pentru a se asigura pronunțarea unei decizii în cauza cât mai rapid a fost prevăzut în mod expres faptul că nedepunerea raportului nu împiedică judecătorul delegat să sesizeze instanța.

3. Pentru a nu fi tergiversată executarea deciziilor consilierului de probațiune, a fost prevăzut în mod expres faptul că plângerea împotriva acelor decizii nu suspendă executarea deciziei. Celeritatea procedurii este asigurată și prin faptul că

plângerea se judecă în cameră, cu ascultarea petentului și a consilierului de probațiune, dacă acestea se prezintă la judecarea plângerii.

CAPITOLUL IV

Colaborarea cu instituțiile din comunitate în executarea pedepselor și a măsurilor neprivative de libertate

ART. 18. Participarea instituțiilor din comunitate la executarea pedepselor și a măsurilor neprivative de libertate

(1) Organizarea și desfășurarea executării pedepselor și a măsurilor neprivative de libertate se fac, în cazurile prevăzute de lege, de către instituții din comunitate, sub coordonarea serviciului de probațiune.

(2) Persoanele juridice de drept public pot fi implicate în activitățile prevăzute la alin. (1) și participă la desfășurarea acestora, prin decizie a consilierului de probațiune sau, după caz, prin dispoziție a judecătorului delegat cu executarea.

(3) Persoana juridică de drept public nu poate refuza desfășurarea, în condițiile alin. (1), a unei activități ce nu implică suportarea unor cheltuieli suplimentare, altele decât cele inerente activității respective. Refuzul nejustificat constituie abatere judiciară și se sancționează potrivit art. 19.

(4) În cazul în care activitatea stabilită de către consilierul de probațiune sau, după caz, de judecătorul delegat cu executarea implică alocarea unor resurse bugetare suplimentare, altele decât cele inerente activității respective, de către persoana juridică de drept public, desfășurarea respectivei activități nu poate fi dispusă fără consimțământul persoanei juridice în cauză.

(5) Persoanele juridice de drept privat pot fi implicate în activitățile prevăzute la alin. (1) dacă sunt abilitate potrivit art. 20.

(6) Instituțiile din comunitate care participă la executarea pedepselor și a măsurilor neprivative de libertate trebuie să respecte în activitatea lor standardele minime de lucru în probațiune pentru instituțiile din comunitate aprobate prin hotărâre a Guvernului.

Mențiuni:

1. Art. 18 stabilește cadrul general de colaborare dintre autoritățile direct responsabile de executarea pedepselor și a măsurilor neprivative de libertate (în speță, serviciile de probațiune) și instituțiile din comunitate, așa cum au fost acestea definite în art. 2 lit. a). Astfel, există două categorii de instituții care pot fi implicate în procesul execuțional penal care face obiectul prezentei legi:

a) persoanele juridice de drept public, cum sunt școlile, spitalele, agențiile de formare profesională, primăriile etc. Făcând parte din sistemul public, aceste instituții sunt obligate să contribuie la acest proces în funcție de activitatea lor specifică. De exemplu, pentru o persoană condamnată care are de urmat un program de formare profesională sau o obligație de a urma cursurile de învățământ pe o anumită perioadă. În măsura în care obligațiile stabilite de instanță au un anumit specific și presupun efectuarea unor costuri suplimentare pentru instituțiile solicitate (de exemplu, un stagiu de formare civică pentru un minor condamnat penal și care nu există în momentul solicitării la nivelul unei unități de învățământ), acestea trebuie să-și exprime consimțământul pentru derularea respectivei activități.

b) persoanele juridice de drept privat a căror implicare în procesul execuțional presupune abilitarea expresă a acestora în modalitatea prevăzută la art. 20.

2. Indiferent de statutul de drept privat sau public al instituțiilor care urmează a fi implicate în procesul de executarea a pedepselor și măsurilor neprivative de libertate acestea vor fi obligate să respecte o serie de reglementări, principii și proceduri specifice care urmează să fie grupate într-un document numit „Standarde minime de lucru în probațiune pentru instituțiile din comunitate” și care urmează a fi aprobat prin hotărâre de Guvern.

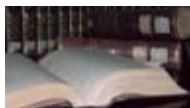
ART. 19. Abateri judiciare

(1) Neîndeplinirea sau îndeplinirea necorespunzătoare a atribuțiilor stabilite în sarcina instituțiilor din comunitate care participă la executarea pedepselor și a măsurilor neprivative de libertate constituie abatere judiciară și se sancționează cu amendă judiciară de la 500 lei la 5.000 lei.

(2) Criteriile pe baza cărora se apreciază neîndeplinirea sau îndeplinirea necorespunzătoare a atribuțiilor stabilite în sarcina instituțiilor din comunitate sunt stabilite prin regulamentul de aplicare a prezentei legi.

(3) Amenda judiciară prevăzută la alin. (1) se aplică de către judecătorul delegat cu executarea. Procedura privitoare la amenda judiciară este cea prevăzută la art. 284 din Legea nr. 135/2010, care se aplică în mod corespunzător.

(4) Sesizarea judecătorului delegat cu executarea se face de către serviciul de probațiune sau din oficiu.

Mențiuni:

Ca o garanție pentru îndeplinirea corectă și conformă scopului pentru care a fost instituită implicarea instituțiilor din comunitate în procesul de executare, în acord cu regulile amintite

la articolul anterior, a fost prevăzută drept abatere judiciară neîndeplinirea sau îndeplinirea necorespunzătoare a atribuțiilor persoanelor juridice astfel implicate. Procedura urmează regulile stabilite în noul Cod de procedură penală, iar sancțiunea amenzii judiciare urmează a fi aplicată de către judecătorul delegat cu executarea.

ART. 20. Procedura de abilitare a asociațiilor, fundațiilor și societăților comerciale

(1) Abilitarea asociațiilor, fundațiilor și societăților comerciale dintre cele prevăzute la art. 21 se acordă la cerere de către judecătorul delegat cu executarea din cadrul tribunalului în circumscripția căruia acestea își au sediul.

(2) Cererea de abilitare va fi însoțită de următoarele documente:

a) o copie de pe încheierea privind înregistrarea societății comerciale la registrul comerțului, respectiv înscrierea asociației sau a fundației în Registrul asociațiilor și fundațiilor;

b) o copie de pe actul constitutiv și statutul persoanei juridice;

c) bilanțul și bugetul de venituri și cheltuieli pe ultimii 3 ani;

d) o prezentare a activităților care urmează să fie organizate în cadrul persoanei juridice, a compatibilității acestora cu standardele prevăzute la art. 18 alin. (6), precum și a condițiilor în care aceste activități pot fi executate;

e) alte acreditări sau abilitări relevante pentru activitatea pentru care se solicită abilitarea.

(3) Judecătorul delegat cu executarea, primind cererea, solicită Direcției de probațiune întocmirea în termen de două luni a unui raport.

(4) La elaborarea raportului prevăzut la alin. (3), Direcția de probațiune va solicita informații și documente de la serviciul ori serviciile de probațiune în a căror circumscripție teritorială urmează să își desfășoare activitatea asociația, fundația ori societatea comercială dintre cele prevăzute la art. 21.

(5) Judecătorul se pronunță în camera de consiliu, cu citarea persoanei care solicită abilitarea și a Direcției de probațiune.

(6) Abilitarea se acordă prin încheiere definitivă, pe o perioadă de 5 ani. O copie a încheierii prin care s-a admis cererea de abilitare se comunică Direcției de probațiune, în vederea înscrierii persoanei într-o bază de date constituită la nivel național.

(7) Abilitarea poate fi retrasă de judecătorul delegat cu executarea din cadrul tribunalului care a acordat-o, prin încheiere definitivă, din oficiu sau la sesizarea Direcției de probațiune. Motivele și condițiile în care va putea fi retrasă abilitarea se stabilesc prin regulamentul de aplicare a prezentei legi.

Mențiuni:

1. Art. 20 reglementează procedura de abilitarea a instituțiilor din comunitate, persoane juridice de drept privat, care pot fi implicate în procesul de executare a pedepselor și măsurilor neprivative de libertate, anume a asociațiilor, fundațiilor și societăților comerciale care au concesionat un serviciu public. Competența este dată judecătorului delegat cu executarea din cadrul tribunalului care se pronunță pe baza documentelor enumerate la alin. (2) depuse de către solicitantul abilitării și pe baza raportului Direcției de Probațiune care urmează să formuleze un punct de vedere cu privire la activitățile propuse de către solicitant în planul de acreditare și a compatibilităților acestora cu Standarde minime de lucru în probațiune pentru instituțiile din comunitate.

2. Abilitarea instituțiilor din comunitate este temporară și poate fi retrasă, condițiile detaliate presupuse de retragerea abilitării urmând a fi reglementate în legislația secundară.

3. Ulterior abilitării, instituția din comunitate și serviciile pe care aceasta le poate furniza urmează a fi înscrise în baza națională de date ce va fi utilizată în scopul informării instanței de judecată și a orientării acesteia cu privire la serviciile existente într-o anumită comunitate la un moment dat (de exemplu, programe de reintegrare socială, activități de formare profesională, instituții în cadrul cărora poate fi efectuată munca neremunerată în folosul comunității etc.).

4. O ultimă mențiune necesară: instituțiile din comunitate care sunt persoane juridice de drept public nu urmează procedura abilitării prevăzute în prezentul articol, acestea fiind în mod obișnuit furnizoare a unor anumite servicii de interes public de care se poate uza fără o abilitare expresă. De exemplu, școala, primăria, spitalul etc

ART. 21. Abilitarea societăților comerciale

(1) Pot solicita abilitarea pentru organizarea executării muncii neremunerate în folosul comunității doar societățile comerciale care au concesionat un serviciu public.

(2) Contravaloarea prestațiilor persoanelor care efectuează munca neremunerată în folosul comunității în cadrul societăților comerciale prevăzute la alin. (1) se virează la bugetul de stat, cu excepția situației în care contravaloarea prestațiilor este utilizată conform alin. (3).

(3) Societățile comerciale prevăzute la alin. (1) pot folosi contravaloarea prestațiilor pentru finanțarea unor cursuri de calificare profesională pentru persoane aflate în supravegherea serviciilor de probațiune.

(4) Abilitarea societăților comerciale pentru alte activități decât cele prevăzute la alin. (1) se face potrivit art. 20.

Mențiuni:

1. Art. 21 reglementează o situație particulară a abilitării unor societăți comerciale în activitatea de supraveghere a prestării muncii neremunerate în folosul comunității de către persoanele condamnate.

2. Pe de o parte, necesitatea de a acorda posibilitatea unor societăți comerciale de a se implica într-o astfel de activitate a rezultat din modalitatea de reglementare a muncii neremunerate în folosul comunității în Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, cu completările și modificările ulterioare, care acordă o importanță deosebită acestei obligații în sensul că este impusă cu caracter de obligativitate în toate cazurile în care instanța de judecată dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, cu caracter facultativ atunci când se dispune amânarea aplicării pedepsei și ca o modalitate de executare a pedepsei amenzii penale, în anumite condiții. În acest context, este de așteptat ca numărul persoanelor care vor avea de efectuat muncă neremunerată în folosul comunității să fie foarte mare, iar nevoia de a avea la dispoziție cât mai multe instituții în cadrul cărora această activitate să fie prestată, este evidentă.

3. Pe de altă parte, sfera societăților comerciale care pot fi abilitate în sensul amintit a fost restrânsă la societățile comerciale care au concesionat un serviciu public în scopul de a menține în limitele sale scopul acestei obligații, anume interesul general și repararea morală a unui prejudiciu adus prin infracțiune unei anumite comunități.

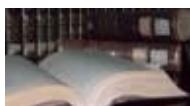
4. Ca și contravaloare a prestațiilor efectuate de către persoanele condamnate, societățile comerciale implicate pot opta între a vira la bugetul de stat sumele aferente sau a furniza sau finanța, în schimb, cursuri de calificare profesională pentru persoane aflate în supravegherea serviciilor de probațiune, aceleași care au prestat munca neremunerată sau altele care au stabilită ca obligație efectuarea unor astfel de cursuri.

TITLUL II

Executarea pedepselor neprivative de libertate

CAPITOLUL I

Executarea pedepsei amenzii aplicabile persoanei fizice

Mențiuni:

Spre deosebire de reglementarea în vigoare care consacră un singur articol modului de executare a pedepsei amenzii – și anume art.7 din Legea nr. 275/ 2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare, legea propune o reglementare complexă, structurată, a acestei instituții, continuând politica penală impusă prin noul Cod penal și detaliată în noul Cod de procedură penală în ceea ce privește impunerea de sancțiuni mai degrabă pecuniare decât privative de libertate și oferirea mijloacelor necesare punerii în executare eficientă a acestor sancțiuni. În primul rând este reglementată distinct executarea pedepsei amenzii aplicabile persoanei fizice de cea aplicabilă persoanei juridice. Apoi, în articole succesive este reglementată regula - și anume executarea de bunăvoie a amenzii penale cu posibilitatea de reeșalonare, ai situația neexecutării acestei amenzi și, în sfârșit, situația distinctă a amenzii care însoțește pedeapsa închisorii. Textele trebuie raportate în primul rând la art. 61 și urm. din noul Cod penal, dar și la dispozițiile art.559-561, respectiv art.597 din noul Cod de procedură penală.

ART. 22. Achitarea amenzii

(1) Persoana condamnată la pedeapsa amenzii este obligată să achite integral amenda în termen de 3 luni de la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și să comunice judecătorului delegat cu executarea dovada plății, în termen de 15 zile de la efectuarea acesteia.

(2) Dacă persoana condamnată se află în imposibilitate de a achita integral amenda în termenul prevăzut la alin. (1), judecătorul delegat cu executarea, la cererea acesteia, poate dispune eșalonarea plății amenzii în rate lunare, pe o perioadă ce nu poate depăși 2 ani.

(3) Judecătorul delegat cu executarea, analizând cererea persoanei condamnate și documentele justificative privind imposibilitatea acesteia de achitare integrală a amenzii, se pronunță prin încheiere. În cazul în care dispune eșalonarea, încheierea va cuprinde: quantumul amenzii, numărul de rate lunare în quantum egal pentru care se eșalonează amenda, precum și termenul de plată. Prevederile art. 16 alin. (2) referitoare la incidentele ivite în cursul executării se aplică în mod corespunzător.

Mențiuni:

Articolul reglementează, pe de o parte termenul – de 3 luni de la rămânerea definitivă, de punere în executare și

obligăția de comunicare a achitării către judecătorul delegat cu executarea în 15 zile de la efectuarea plății. Este reglementată, totodată, procedura prin care se poate solicita eșalonarea plății amenzii, în rate lunare, pe un termen de maxim 2 ani, situația reglementată fiind aceea în care persoana, de bună-credință însă aflată într-o imposibilitate pecuniară efectivă de achitare a întregii amenzi – aspect justificat prin documente, solicită judecătorului delegat eșalonarea.

ART. 23. Procedura în caz de neexecutare a amenzii

(1) Judecătorul delegat cu executarea, constatând că persoana condamnată nu a achitat amenda, în tot sau în parte, în termenul prevăzut la art. 22 alin. (1) sau (2), sesizează instanța de executare, care procedează după cum urmează:

a) când constată că neexecutarea nu este imputabilă condamnatului, dispune executarea amenzii prin muncă neremunerată în folosul comunității, în afară de cazul în care persoana nu poate presta această muncă din cauza stării de sănătate, în condițiile prevăzute la art. 64 din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare;

b) când constată că neexecutarea nu este imputabilă condamnatului și acesta nu își dă consimțământul la prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității, înlocuiește amenda cu închisoarea, în condițiile art. 64 din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare;

c) când constată neexecutarea cu rea-credință a amenzii, înlocuiește amenda cu închisoarea, în condițiile art. 63 din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare.

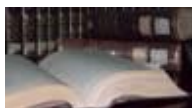
(2) Sesizarea instanței de executare în condițiile alin. (1) lit. a) se poate face și la cererea condamnatului, de către judecătorul delegat cu executarea, chiar înainte de expirarea termenului de plată a amenzii.

(3) Procedura în fața instanței de executare este cea prevăzută la art. 586 și 597 din Legea nr. 135/2010.

(4) Pentru stabilirea motivelor ce au dus la neexecutarea pedepsei amenzii, instanța va solicita date privind situația materială a condamnatului de la autoritatea administrației publice locale de la domiciliul acestuia și, dacă apreciază necesar, angajatorului sau organelor fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și altor autorități sau instituții publice care dețin informații cu privire la situația patrimonială a condamnatului.

(5) În cazul în care instanța de executare dispune executarea amenzii prin muncă neremunerată în folosul comunității, o copie a hotărârii se trimite serviciului de probațiune competent. Prevederile art. 51 se aplică în mod corespunzător.

(6) Executarea muncii în folosul comunității se face într-un termen de maximum 2 ani de la rămânerea definitivă a hotărârii de executare a pedepsei amenzii, prin prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității, și poate înceta și prin plata amenzii corespunzătoare zilelor-amendă neexecutate. Prevederile art. 52 alin. (2) - (8) se aplică în mod corespunzător.

Mențiuni:

Articolul reglementează procedurile aplicabile în cazul în care amenda penală nu este achitată, în funcție de motivele care au stat la baza acestei neachitări.

Astfel, lit.a) are în vedere cazul în care persoana, din motive ce exced propriei voințe, nu a putut executa amenda, caz în care instanța de executare, cu acordul persoanei condamnate, va dispune înlocuirea amenzii cu prestarea unei munci în folosul comunității, potrivit art. 64 din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, cu completările și modificările ulterioare, cu respectarea procedurii prevăzute la art. 586 și 597 din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, cu completările și modificările ulterioare. De remarcat faptul că această situație poate interveni atât pentru neachitarea integrală cât și pentru neachitarea parțială a amenzii. În plus, pe întreaga durată a executării muncii în folosul comunității, dacă persoana condamnată poate asigura plata amenzii sau a restului de amendă neachitat, aceasta are la dispoziție posibilitatea efectuării acestei plăți, cu încetarea corespunzătoare a prestării muncii. Această procedură în cazul neexecutării pedepsei amenzii reflectă noua abordare a acestei pedepse cuprinsă în noul Cod penal și anume, posibilitatea executării acesteia prin prestarea unei munci în folosul comunității, soluție care înlătură neajunsul reglementării anterioare în cazul neexecutării amenzii în ipoteza în care condamnatul este de buna-credință, însă este în imposibilitate neimputabilă de a executa amenda și de a fi executat silit.

Lit.b) reglementează cazul în care condamnatul nu poate executa pedeapsa amenzii, din motive neimputabile acestuia, însă nici nu își dă consimțământul pentru prestarea unei munci în folosul comunității, caz în care, cu aplicarea art.64 alin.(6) din noul Cod penal și cu respectarea procedurii prevăzute la art. 586 și 597 din noul Cod de procedură penală, instanța de executare va dispune înlocuirea amenzii cu pedeapsa închisorii.

Lit.c) reglementează cazul în care condamnatul execută, cu rea credință, pedeapsa amenzii, caz în care, cu aplicarea art.63 din noul Cod penal și cu respectarea procedurii prevăzute la art. 586 și 597 din noul Cod de procedură penală, instanța de executare va dispune înlocuirea amenzii cu pedeapsa închisorii.

ART. 24. Executarea amenzii care însoțește pedeapsa închisorii

(1) Dispozițiile art. 22 alin. (1) și ale art. 23 se aplică în mod corespunzător și în cazul persoanei condamnate la pedeapsa amenzii care însoțește pedeapsa închisorii.

(2) Munca neremunerată în folosul comunității, dispusă pentru executarea pedepsei amenzii, se execută după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei închisorii.

Mențiuni:

Amenda care însoțește pedeapsa închisorii constituie un element de noutate adus prin noul Cod penal, sistemului sancționator român, aplicabilă oricărei infracțiuni prin care s-a urmărit obținerea unui folos patrimonial. În materie de executare, cazurile care pot interveni sunt aceleași ca și pentru dispunerea amenzii, cu precizarea că, din motive obiective, în cazul în care se dispune efectuarea unei munci în folosul comunității pentru achitarea amenzii, această muncă se va executa după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei închisorii. Prevederile alin.(1) reglementează situațiile care pot interveni în executarea amenzii care însoțește pedeapsa închisorii, și anume achitarea în termen de 3 luni sau, în caz de neachitare, aplicarea procedurii cuprinsă la art.23, în funcție de motivele care au determinat neexecutarea.

CAPITOLUL II

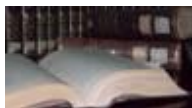
Executarea pedepsei amenzii aplicabile persoanei juridice

ART. 25. Achitarea amenzii

(1) Persoana juridică ce a fost condamnată la pedeapsa amenzii este obligată să achite integral amenda în termen de 3 luni de la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și să comunice judecătorului delegat cu executarea dovada plății, în termen de 15 zile de la efectuarea acesteia.

(2) Dacă persoana juridică se află în imposibilitate de a achita integral amenda în termenul prevăzut la alin. (1), judecătorul delegat cu executarea, la cererea acesteia, poate dispune eșalonarea plății amenzii în rate lunare, pe o perioadă ce nu poate depăși 2 ani.

(3) Judecătorul delegat cu executarea, analizând cererea persoanei condamnate și documentele justificative privind imposibilitatea acesteia de achitare integrală a amenzii, se pronunță prin încheiere. În cazul în care dispune eșalonarea, încheierea va cuprinde: quantumul amenzii, numărul de rate lunare în quantum egal pentru care se eșalonează amenda, precum și termenul de plată. Prevederile art. 16 alin. (2) referitoare la incidentele ivite în cursul executării se aplică în mod corespunzător.

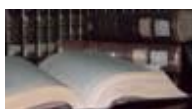
Mențiuni:

Dispozițiile privind achitarea amenzii de bună voie de către persoana juridică sunt similare celor privind persoana fizică, în sensul impunerii unui termen de 3 luni de achitare și a celui de 15 zile de transmitere a dovezii efectuării plății. Ca și în cazul persoanei fizice, se are în vedere posibilitatea eșalonării plății amenzii, în rate lunare, pe un termen de maxim 2 ani, situația reglementată fiind aceea în care persoana juridică se află într-o imposibilitate pecuniară efectivă de achitare a întregii amenzi, aspect pe care îl va justifica prin documente corespunzătoare, prin care să ateste, de exemplu, existența unui venit sigur și permanent din care să poată fi achitată amenda, însă nu printr-o singură plată ci pe parcursul unui an, astfel încât să poată fi permisă continuarea desfășurării activității persoanei juridice în condiții corespunzătoare.

ART. 26. Executarea silită în caz de neachitare

(1) În cazul nerespectării termenului de achitare integrală a amenzii sau a unei rate, când plata a fost eșalonată, executarea pedepsei amenzii se face potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Executorii fiscali au obligația să comunice judecătorului delegat cu executarea, la data executării integrale a amenzii, plata acesteia și să îl înștiințeze cu privire la orice împrejurare care împiedică executarea.

Mențiuni:

Dispozițiile sunt similare celor actuale, cu diferența precizării expressis verbis a legii aplicabile în cazul executării silite, precum și cu impunerea unei obligații executorilor fiscali de a comunica judecătorului delegat cu executarea nu doar îndeplinirea obligației legale ci și intervenirea oricărei împrejurări care ar fi de natură să determine împiedicarea executării. Acest din urmă aspect este relevant din perspectiva faptului că, pentru viitor, rolul judecătorului delegat cu executarea devine unul activ, implicat în aplicarea efectivă și eficientă a textelor legale privind executarea. Menționăm, în context, faptul că noul Cod penal cuprinde, la art. 287, infracțiunea privind „Nerespectarea hotărârilor judecătorești” prin care se reglementează atragerea răspunderii penale pentru fapte precum refuzul organului de executare de a pune în aplicare o hotărâre judecătorească,

respectiv refuzul de a sprijini organul de executare în punerea în aplicare a unei hotărâri.

CAPITOLUL III

Executarea pedepsei accesorii a interzicerii exercitării unor drepturi

ART. 27. Punerea în executare a pedepsei accesorii

(1) Punerea în executare a pedepsei accesorii ce însoțește pedeapsa închisorii se face prin trimiterea de către judecătorul delegat cu executarea a unei copii de pe dispozitivul hotărârii persoanelor și instituțiilor prevăzute la art. 29 alin. (1) lit. a), b) și d) - n), corespunzătoare conținutului pedepsei accesorii.

(2) Punerea în executare a pedepsei accesorii ce însoțește pedeapsa detențiunii pe viață se face prin trimiterea de către judecătorul delegat cu executarea a unei copii de pe dispozitivul hotărârii persoanelor și instituțiilor prevăzute la art. 29 alin. (1) lit. a) - f).

(3) Comunicarea prevăzută la alin. (1) și (2) se face de îndată după rămânerea definitivă a hotărârii.

(4) Dispozițiile art. 31 se aplică în mod corespunzător, în cazul în care pedeapsa accesorie se execută fără ca persoana condamnată să fie privată de libertate.

Mențiuni:

Articolul 27 reglementează punerea în executare a pedepselor accesorii, urmând modul de reglementare cuprins în Partea generală a noului Cod penal, a acestora, și anume înaintea celor complementare, având în vedere faptul că pedepsele accesorii se execută în același timp cu pedeapsa principală, însă, în același timp, prin trimitere la executarea pedepselor complementare deoarece drepturile ce pot fi interzise sunt aceleași. În esență, copie după dispozitivul hotărârii se va trimite distinct, de către judecătorul delegat al instanței în a cărei circumscripție se află locul de deținere, corespunzătoare în grad instanței de executare, în funcție de specificitatea și reglementările care vizează interdicția dispusă, persoanelor și instituțiilor cuprinse distinct la art.29 din lege. Precizarea cuprinsă în alin.(2) are în vedere, de asemenea, faptul că executarea pedepsei accesorii începe în același timp cu executarea pedepsei principale, și anume la data rămânerii definitive a hotărârii instanței de judecată.

Textul cuprinde, de asemenea, și o referire la posibilitatea acordării de permisiuni în executarea pedepsei accesorii, atunci când aceasta se execută fără ca persoana

condamnată să fie privată de libertate, îmbinând, în acest fel, atât necesitatea reabilitării sociale a persoanei condamnate, cât și latura umanistă ce trebuie să însoțească executarea unei sancțiuni penale.

Judecătorul va putea acorda o permisiune pe o perioadă ce nu poate depăși 5 zile pentru următoarele cazuri: participarea persoanei supravegheate la căsătoria, botezul sau înhumarea unui membru de familie, dintre cei prevăzuți la art. 177 din noul Cod penal; participarea la un concurs în vederea ocupării unui loc de muncă; susținerea unui examen ori urmarea unui tratament sau a unei intervenții medicale. Pe parcursul unui an se pot acorda permisiuni de maxim 30 zile pe an. Cererea persoanei supravegheate se soluționează în camera de consiliu, după ascultarea acesteia și a consilierului de probațiune. Instanța se pronunță prin încheiere definitivă.

ART. 28. Înștiințarea în caz de întrerupere a executării sau de liberare condiționată

În cazul acordării liberării condiționate și al întreruperii executării pedepsei, judecătorul delegat cu executarea din cadrul instanței în a cărei circumscripție se află locul de deținere, corespunzătoare în grad instanței de executare, va înștiința despre aceasta persoanele și instituțiile prevăzute la art. 29 alin. (1) lit. l) - n), comunicând, în cazul întreruperii, și durata acesteia.

Mențiuni:

Articolul 28 are în vedere situațiile în care persoana, privată de libertate, are ocazia de a ieși din penitenciar fie urmare întreruperii executării pedepselor, fie a liberării condiționate. Pentru aceste două situații, judecătorul delegat cu executarea are obligația de a înștiința persoanele și instituțiile menționate în art. 29 lit.l)-n) și anume inspectoratele de poliție – locale, județene sau Inspectoratul General, Direcția pentru Evidența Persoanelor și Administrarea Bazelor de Date, respectiv victimele – atât cele care, potrivit regulilor impuse de noul Cod de procedură penală, solicită să fie informate cu privire la liberarea persoanei condamnate cât și cele pentru protecția cărora a fost dispusă o pedeapsă accesorie/complementara specifica.

CAPITOLUL IV

Executarea pedepselor complementare

SECȚIUNEA 1

Executarea pedepselor complementare aplicabile persoanei fizice

ART. 29. Punerea în executare a pedepsei complementare a interzicerii exercitării unor drepturi

(1) În cazul dispunerii pedepsei complementare a interzicerii unor drepturi, judecătorul delegat cu executarea trimite o copie de pe dispozitivul hotărârii, în funcție de drepturile a căror exercitare a fost interzisă, persoanei juridice de drept public sau de drept privat autorizate să supravegheze exercitarea dreptului respectiv, după cum urmează:

a) pentru interzicerea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, comunicarea se face primăriei de la domiciliul, precum și, dacă este cazul, celei de la locuința persoanei condamnate și Direcției pentru Evidența Persoanelor și Administrarea Bazelor de Date;

b) pentru interzicerea dreptului de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, comunicarea se face Agenției Naționale a Funcționarilor Publici, precum și, dacă este cazul, instituției în cadrul căreia cel condamnat exercită o astfel de funcție;

c) pentru interzicerea dreptului străinului de a se afla pe teritoriul României, comunicarea se face Inspectoratului General pentru Imigrări și Inspectoratului General al Poliției de Frontieră;

d) pentru interzicerea dreptului de a alege, comunicarea se face primăriei de la domiciliul, precum și, dacă este cazul, celei de la locuința persoanei condamnate, Direcției pentru Evidența Persoanelor și Administrarea Bazelor de Date, iar, în cazul în care persoana locuiește în străinătate, comunicarea se face Departamentului consular al Ministerului Afacerilor Externe. În cazul cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene, comunicarea se face Inspectoratului General pentru Imigrări;

e) pentru interzicerea drepturilor părintești, comunicarea se face consiliului local și direcției generale de asistență socială și protecția copilului în a căror circumscripție își are domiciliul condamnatul, precum și, dacă este cazul, celor în care își are locuința condamnatul;

f) pentru interzicerea dreptului de a fi tutore sau curator, comunicarea se face consiliului local în a cărei circumscripție își are domiciliul condamnatul, precum și, dacă este cazul, celui în care își are locuința condamnatul;

g) pentru interzicerea dreptului de a ocupa funcția, de a exercita profesia sau meseria ori de a desfășura activitatea de care s-a folosit pentru săvârșirea infracțiunii, comunicarea se face persoanei juridice în cadrul căreia persoana exercită respectiva funcție, profesie, meserie sau activitate, precum și, dacă este cazul, persoanei juridice care asigură organizarea și coordonarea exercitării profesiei sau activității respective ori autorității care a investit-o cu exercitarea unui serviciu de interes public;

h) pentru interzicerea dreptului de a deține, purta și folosi orice categorie de arme, comunicarea se face inspectoratului județean de poliție în a cărei

circumscripție își are domiciliul, precum și, dacă este cazul, celui în care își are locuința condamnatul;

i) pentru interzicerea dreptului de a conduce anumite categorii de vehicule stabilite de instanță, comunicarea se face inspectoratului județean de poliție în a cărui circumscripție își are domiciliul, precum și, dacă este cazul, celui în care își are locuința condamnatul;

j) pentru interzicerea dreptului de a părăsi teritoriul României, comunicarea se face Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, Direcției Generale de Pașapoarte și Inspectoratului General pentru Imigrări, în situația cetățenilor străini;

k) pentru interzicerea dreptului de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public, comunicarea se face Inspectoratului General al Poliției Române;

l) pentru interzicerea dreptului de a se afla în anumite localități stabilite de instanță, comunicarea se face inspectoratelor județene de poliție în a căror circumscripție se află localitățile vizate de interdicție și Direcției pentru Evidența Persoanelor și Administrarea Bazelor de Date;

m) pentru interzicerea dreptului de a se afla în anumite locuri sau la anumite manifestări sportive, culturale ori la alte adunări publice, stabilite de instanță, comunicarea se face inspectoratului județean de poliție în a cărui circumscripție își are domiciliul, precum și, dacă este cazul, celui în care își are locuința condamnatul și, pentru cazurile în care s-a dispus interdicția pentru locuri, manifestări sau adunări în afara acestei circumscripții, Inspectoratului General al Poliției Române;

n) pentru interzicerea dreptului de a comunica cu victima ori cu membri de familie ai acesteia, cu persoanele care au comis infracțiunea sau cu alte persoane, stabilite de instanță, ori de a se apropia de acestea, comunicarea se face persoanelor cu care condamnatul nu are dreptul să intre în legătură ori de care nu are dreptul să se apropie, inspectoratului județean de poliție în a cărui circumscripție își are domiciliul, precum și, dacă este cazul, celui în care își are locuința condamnatul și, pentru cazurile în care victima sau persoanele stabilite de instanță nu domiciliază în aceeași circumscripție, inspectoratelor județene de poliție de la domiciliul acestora;

o) pentru interzicerea dreptului de a se apropia de locuința, locul de muncă, școala sau alte locuri unde victima desfășoară activități sociale, în condițiile stabilite de instanța de judecată, comunicarea se face victimei, inspectoratului județean de poliție în a cărui circumscripție își are domiciliul, precum și, dacă este cazul, celui în care își are locuința condamnatul și inspectoratelor județene de poliție în a căror circumscripție se află locurile vizate de interdicție.

(2) Comunicarea prevăzută la alin. (1) se va face când pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi devine executabilă, potrivit art. 68 din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare, și va menționa data de la care începe și data la care ar trebui să înceteze executarea pedepsei complementare.

Mențiuni:

Textul reglementează detaliat și distinct persoanele juridice de drept public sau privat autorizate să supravegheze exercitarea dreptului interzis prin hotărârea instanței de judecată și care vor fi înștiințate de judecătorul delegat, prin transmiterea unei copii după dispozitivul hotărârii, cu privire la aceasta. În felul acesta se precizează clar atât instrumentul necesar judecătorului delegat punerii în executare cât și obligația persoanelor juridice de drept public sau privat de a se conforma hotărârii instanței de judecată. Tot în sensul conturării unui text clar, care să elimine posibilele interpretări diferite, se impune, prin alin.(2) al acestui articol, ca judecătorul să menționeze în comunicarea sa date de începere precum și data de încetare a executării pedepsei complementare respective.

Astfel, pentru interzicerea drepturilor de a alege și de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, comunicarea se face primăriei de la domiciliul, precum și Direcției pentru Evidența Persoanelor și Administrarea Bazelor de Date, deoarece incumbă primăriilor obligația legală de întocmi și actualiza listele electorale, iar serviciul specializat din cadrul Ministerului de Interne având în vedere competențele sale cu caracter general, ar trebui să aibă în evidențele sale aceste interdicții judecătorești. Pentru interzicerea dreptului de a alege a fost reglementată și situația distinctă a persoanelor care locuiesc în străinătate, caz în care comunicarea se face Secției consulare a Ministerului Afacerilor Externe – pentru cetățenii români, respectiv Oficiului Român pentru Imigrări, pentru cetățenii statelor membre ale Uniunii Europene.

Pentru interzicerea dreptului de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, comunicarea se face Agenției Naționale a Funcționarilor Publici precum și, dacă este cazul, instituției în cadrul căreia cel condamnat exercită o astfel de funcție.

Tot astfel, pentru interzicerea dreptului de a deține, purta și folosi orice categorie de arme, comunicarea se face inspectoratului județean de poliție în a cărui circumscripție își are domiciliul, precum și, dacă este cazul, celui în care își are locuința condamnatul, având în vedere competențele acestor instituții conferite de reglementările-cadru în materia armelor și munițiilor. În mod similar sunt reglementate procedurile în cazul interdicției de a conduce anumite autovehicule.

În cazul executării anumitor profesii, textul reglementează obligația transmiterii comunicării persoanei juridice în cadrul căreia persoana exercită respectiva funcție, profesie, meserie sau activitate precum și, dacă este cazul, persoanei juridice care asigură organizarea și coordonarea exercitării profesiei sau

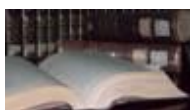
activității respective, ori autorității care a investit-o cu exercitarea unui serviciu de interes public (avem în vedere cazul avocaților, notarilor, executărilor judecătorești, medicilor, farmaciștilor, contabililor, experților, etc);

De asemenea, pentru interzicerea dreptului de a se apropia de locuința, locul de muncă, școala sau alte locuri unde victima desfășoară activități sociale, în condițiile stabilite de instanța de judecată comunicarea se face victimei, inspectoratului județean de poliție în a cărui circumscripție își are domiciliul, precum și, dacă este cazul, celui în care își are locuința condamnatul și inspectoratelor județene de poliție în a căror circumscripție se află locurile vizate de interdicție.

Legea reglementează, cu titlu de noutate, posibilitatea acordării, de către judecătorul delegat cu executarea, de permisiuni în executarea pedepsei complementare a interzicerii unor drepturi. Instituția îmbină atât necesitatea reabilitării sociale a persoanei condamnate, cât și latura umanistă ce trebuie să însoțească executarea unei sancțiuni penale. Judecătorul va putea acorda o permisiune pe o perioadă ce nu poate depăși 5 zile pentru următoarele cazuri: participarea persoanei supravegheate la căsătoria, botezul sau înhumarea unui membru de familie, dintre cei prevăzuți la art. 177 din noul Cod penal; participarea la un concurs în vederea ocupării unui loc de muncă; susținerea unui examen ori urmarea unui tratament sau a unei intervenții medicale. Pe parcursul unui an se pot acorda permisiuni de maxim 30 zile pe an. Cererea persoanei supravegheate se soluționează în camera de consiliu, după ascultarea acesteia și a consilierului de probațiune. Instanța se pronunță prin încheiere definitivă.

ART. 30. Punerea în executare a pedepsei complementare a interzicerii exercitării unor drepturi în cazul suspendării sub supraveghere a executării pedepsei sau a liberării condiționate

În cazul dispunerii suspendării sub supraveghere a executării pedepsei sau a liberării condiționate se aplică în mod corespunzător dispozițiile art. 29 cu privire la interdicțiile dispuse de instanța de judecată în cadrul pedepsei complementare a interzicerii exercitării unor drepturi și dispozițiile art. 47 - 54, art. 56 și 57 cu privire la executarea măsurilor de supraveghere și a obligațiilor dispuse de instanță în cadrul suspendării executării sub supraveghere, respectiv dispozițiile art. 58 - 62 cu privire la executarea măsurilor de supraveghere și a obligațiilor dispuse de instanță în cadrul liberării condiționate.

Mențiuni:

Textul identifică procedurile aplicabile în cazul punerii în executare a pedepsei complementare a interzicerii exercitării unor drepturi pentru cele două situații: dispunerea suspendării sub supraveghere, respectiv liberarea condiționată.

ART. 31. Acordarea de permisiuni în executarea pedepsei complementare a interzicerii unor drepturi

(1) Judecătorul delegat cu executarea poate acorda persoanei condamnate, la cererea motivată a acesteia, o permisiune în executarea pedepsei complementare prevăzute la art. 66 alin. (1) lit. l) - o) din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare, în următoarele cazuri:

a) participarea persoanei supravegheate la căsătoria, botezul sau înhumarea unui membru de familie, dintre cei prevăzuți la art. 177 din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare;

b) participarea la un concurs, în vederea ocupării unui loc de muncă;

c) susținerea unui examen;

d) urmarea unui tratament sau a unei intervenții medicale.

(2) Cererea persoanei condamnate se soluționează în camera de consiliu, după ascultarea acesteia, a reprezentantului instituțiilor prevăzute la art. 29 alin. (1) lit. l) - o), respectiv a consilierului de probațiune, atunci când s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere. Judecătorul delegat cu executarea se pronunță prin încheiere definitivă.

(3) O copie a încheierii definitive se comunică instituțiilor prevăzute la art. 29 alin. (1) lit. l) - o) și serviciului de probațiune competent, atunci când este cazul.

(4) Permisuniunea prevăzută la alin. (1) poate fi acordată pe o perioadă de maximum 5 zile, cu excepția situației prevăzute la alin. (1) lit. d), când, în mod excepțional, permisuniunea poate fi acordată pentru durata de timp necesară pentru urmarea tratamentului sau a intervenției medicale. Durata permisuniunii se include în durata pedepsei complementare.

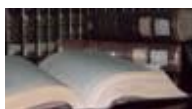
Mențiuni:

Legea reglementează, cu titlu de noutate, posibilitatea acordării, de către judecătorul delegat cu executarea, de permisiuni în executarea pedepsei complementare a interzicerii unor drepturi. Instituția îmbină atât necesitatea reabilitării sociale a persoanei condamnate, cât și latura umanistă ce trebuie să însoțească executarea unei sancțiuni penale. Judecătorul va putea acorda o permisiune pe o perioadă ce nu poate depăși 5 zile pentru următoarele cazuri: participarea persoanei supravegheate la căsătoria, botezul sau înhumarea unui membru de familie, dintre cei prevăzuți la art. 177 din noul Cod penal; participarea la un concurs în vederea ocupării unui loc de muncă; susținerea unui examen ori urmarea unui

tratament sau a unei intervenții medicale. Pe parcursul unui an se pot acorda permisiuni de maxim 30 zile pe an. Cererea persoanei supravegheate se soluționează în camera de consiliu, după ascultarea acesteia și a consilierului de probațiune. Judecătorul delegat se pronunță prin încheiere definitivă.

ART. 32. Punerea în executare a pedepsei complementare a degradării militare

Pedeapsa degradării militare se pune în executare prin trimiterea de către judecătorul delegat cu executarea a unei copii de pe dispozitivul hotărârii comandantului unității militare în a cărei evidență este luată persoana condamnată, respectiv centrului militar județean sau zonal de la domiciliul condamnatului.

Mențiuni:

Textul detaliază prevederea cuprinsă în art.564 din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare, prin indicarea Centrului Militar Județean sau Zonal căruia judecătorul delegat îi va trimite o copie după dispozitivul hotărârii.

ART. 33. Punerea în executare a pedepsei complementare a publicării hotărârii de condamnare

(1) În vederea punerii în executare a pedepsei publicării hotărârii de condamnare, judecătorul delegat cu executarea trimite extrasul, în forma stabilită de instanță, cotidianului local sau național desemnat de acesta, solicitând comunicarea tarifului pentru publicare.

(2) În termen de 10 zile de la primirea răspunsului din partea conducerii cotidianului desemnat, judecătorul delegat cu executarea comunică persoanei condamnate costul publicării și obligația acesteia de a face plata în termen de 30 de zile.

(3) Cotidianul desemnat va proceda la publicarea extrasului hotărârii de condamnare în termen de 5 zile de la data plății și îl va înștiința pe judecătorul delegat cu executarea despre publicare, comunicându-i o copie a textului publicat.

(4) Dacă, în termen de 45 de zile de la comunicarea făcută persoanei condamnate potrivit alin. (2), judecătorul delegat cu executarea nu primește înștiințarea privind efectuarea publicării, va proceda la verificarea motivelor care au condus la neefectuarea acesteia.

(5) În situația în care conducerea cotidianului desemnat nu furnizează informația prevăzută la alin. (2) sau când nu ia măsurile necesare în vederea

asigurării publicării, judecătorul delegat cu executarea poate acorda un nou termen pentru îndeplinirea acestor obligații, ce nu poate depăși 15 zile, sau desemnează un alt cotidian din aceeași categorie pentru publicare.

(6) Dacă se constată că neefectuarea publicării s-a datorat culpei persoanei condamnate, judecătorul delegat cu executarea poate acorda un nou termen pentru publicare, care nu poate depăși 15 zile.

(7) Dacă persoana condamnată nu a efectuat plata pentru publicare în termenul prevăzut la alin. (2) sau, după caz, la alin. (6), judecătorul delegat cu executarea va sesiza organul de urmărire penală competent, cu privire la săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 288 alin. (1) din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare.

Mențiuni:

Textul detaliază procedura punerii în executare a hotărârii de condamnare, astfel cum apare aceasta reglementată în art.565 din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, prezenta lege prevede, în primul rând, transmiterea unui extras către cotidianul desemnat, în vederea stabilirii tarifului. În al doilea rând sunt stabilite termene clare de efectuare a plății acestei publicări, cost ce incumbă persoanei condamnate. Sunt reglementate, distinct, situațiile de neefectuare a plății, după cum aceasta se datorează culpei sau intenției persoanei condamnate.

SECȚIUNEA a 2-a

Executarea pedepselor complementare aplicabile persoanei juridice

ART. 34. Dispoziții comune

În situația dispunerii unei pedepse complementare în cazul persoanei juridice, judecătorul delegat cu executarea comunică o copie de pe dispozitiv, în funcție de persoana juridică vizată, după cum urmează:

a) Oficiului Național al Registrului Comerțului, pentru cazul în care persoana juridică respectivă este societate comercială, în vederea înscrierii mențiunii în Registrul comerțului computerizat pentru persoane juridice și persoane fizice;

b) Ministerului Justiției, pentru cazul în care persoana juridică se încadrează în prevederile Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2005, cu modificările și completările ulterioare, în vederea înscrierii mențiunii în Registrul național al persoanelor juridice fără scop patrimonial - asociații, fundații și federații;

c) Tribunalului București, pentru cazul partidelor, în vederea înscrierii mențiunii în Registrul partidelor politice;

d) judecătorei în circumscripția căreia își are sediul sindicatul, pentru cazul în care aceasta se încadrează în prevederile Legii dialogului social nr. 62/2011, republicată, cu modificările ulterioare, în vederea înscrierii mențiunii în Registrul special;

e) judecătorei în circumscripția căreia își are sediul societatea, pentru cazul în care aceasta se încadrează în prevederile Legii nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, cu modificările ulterioare, în vederea înscrierii mențiunii în Registrul societăților agricole;

f) instituției sau autorității publice competente cu înregistrarea activității respective, pentru persoanele juridice înființate prin acte normative;

g) Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, Băncii Naționale a României și Autorității de Supraveghere Financiară, în cazul în care persoana juridică a fost condamnată pentru săvârșirea unor infracțiuni privind spălarea banilor ori finanțarea actelor de terorism;

h) inspectoratului județean de poliție în a cărui circumscripție se află sediul persoanei juridice, pentru a verifica respectarea interdicției dispuse.

Mențiuni:

Textul articolului 34 identifică, în funcție de tipurile de persoane juridice ce pot fi trase la răspundere penală și față de care se poate dispune o pedeapsă complementară, instituțiile cărora judecătorul delegat al instanței de executare urmează să le transmită copie după dispozitiv, în vederea înscrierii de mențiuni referitoare la pedepsele complementare dispuse în registrele specifice. De exemplu, pentru societățile comerciale este identificat Oficiul Național al Registrului Comerțului cu luarea în considerare a atribuțiilor sale stabilite prin Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului și Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, în vederea înscrierii mențiunii în Registrul comerțului computerizat pentru persoane juridice și persoane fizice. Tot astfel, în cazul partidelor politice a fost menționat Tribunalul București, în considerarea atribuțiilor sale legale prevăzute de art.18 și urm. din legea partidelor politice, nr.14 din 2003. Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, Banca Națională a României și Autoritatea de Supraveghere Financiară sunt menționate în considerarea competențelor specifice pe care le au în materie de supraveghere potrivit Legii nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism și a legislației secundare specifice emise în baza acestei legi.

ART. 35. Punerea în executare a pedepsei complementare a dizolvării persoanei juridice

(1) Copia dispozitivului hotărârii de condamnare se comunică, la data rămânerii definitive, de către judecătorul delegat cu executarea persoanei juridice condamnate, precum și organului care a autorizat înființarea persoanei juridice, respectiv organului care a înregistrat persoana juridică, solicitându-se totodată informarea cu privire la modul de aducere la îndeplinire a măsurii.

(2) La data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare la pedeapsa complementară a dizolvării, persoana juridică intră în lichidare. Lichidarea persoanei juridice trebuie finalizată în cel mult 2 ani de la data dizolvării. În acest scop, judecătorul delegat cu executarea desemnează un lichidator din rândul practicienilor în insolvență, în vederea îndeplinirii procedurii de lichidare.

(3) Lichidatorul desemnat potrivit alin. (2) aplică în mod corespunzător dispozițiile legale specifice privind lichidarea persoanelor juridice.

Mențiuni:

Textul detaliază modalitatea de executare a acestei pedepse complementare aplicabile persoanei juridice, cu luarea în considerare a textului final al art.139 din noul Cod penal, astfel cum a fost acesta modificat prin Legea nr.187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal.

În alin.(1) se arată faptul că judecătorul delegat va comunica o copie a dispozitivului hotărârii de condamnare atât persoanei juridice condamnate cât și organului care a autorizat persoana juridică respectivă – de exemplu instanța pentru asociații și fundații, oficialul de la registrul comerțului pentru societățile comerciale, respective organului care a înregistrat persoana juridică respectivă – de exemplu ONRC, grefa instanței samd.

Trebuie precizat faptul că, prin Legea nr.187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal a fost abrogat textul cuprins la alin. (3) al art.139 din noul Cod penal, care avea următorul cuprins:

„(3) Pedeapsa complementară a dizolvării persoanei juridice are ca efect deschiderea procedurii de lichidare, potrivit legii, iar o copie a dispozitivului hotărârii definitive de condamnare prin care s-a aplicat această pedeapsă va fi comunicată, de îndată, instanței civile competente, care va proceda la desemnarea lichidatorului.” Prin eliminarea acestei obligații, de deschidere a procedurii de lichidare de către instanța civilă, și în conformitate și cu cele precizate la alin.(3) al acestui articol 35, se permite aplicarea fiecărei reglementări specifice tipului de persoană juridică supusă acestei măsuri, a prevederilor privind lichidarea.

Spre exemplu, în cazul societăților comerciale se va aplica fie lichidarea voluntară reglementată de Legea nr.31 din 1990 fie, dacă sunt îndeplinite cazurile și condițiile acolo prevăzute, lichidarea prin insolvență, reglementată de Legea nr.85 din 2006. În cazul asociațiilor și fundațiilor urmează a se aplica procedura prevăzută de OG nr. 26/2000. Trebuie menționat faptul că, pentru acele persoane juridice a căror dizolvare nu este prevăzută distinct într-o reglementare cu caracter special, se aplică normele din Codul civil - Legea nr.287 din 2009, și anume art. 244 și urm. din Capitolul VI - Încetarea persoanei juridice a Titlului IV - Persoana juridică din cartea I - despre persoane.

Un element extrem de important ce trebuie menționat este acela că prin prezenta lege se propune o derogare comună și importantă potrivit căreia, în plus și distinct de toate normele speciale sau generale aplicabile, intervin normele speciale cuprinse în alin.(2) al acestui articol 35 care, ca o garanție a faptului că măsura va fi pusă în executare cu diligență și celeritate și pentru a permite un control efectiv și eficient din partea judecătorului delegat asupra modului în care aceste sancțiuni sunt efectiv puse în executare, potrivit cărora se impune un termen maxim de 2 ani de punere în executare iar îndeplinirea procedurii de lichidare va fi urmărită de un lichidator numit de judecătorul delegat din rândul practicienilor în insolvență.

De la reglementările specifice dizolvării persoanei juridice în funcție de tipul acesteia, - lichidarea va avea loc întotdeauna prin intermediul unui lichidator.

ART. 36. Punerea în executare a pedepsei complementare a suspendării activității sau a uneia dintre activitățile persoanei juridice

(1) Punerea în executare a pedepsei complementare a suspendării activității sau a uneia dintre activitățile persoanei juridice se face prin efectuarea comunicării prevăzute la art. 34. Totodată, judecătorul delegat cu executarea comunică o copie de pe dispozitiv organelor de poliție în a căror circumscripție se află punctele de lucru ale persoanei juridice, pentru verificarea respectării măsurii dispuse.

(2) La sfârșitul perioadei dispuse prin hotărârea judecătorească, instituțiile prevăzute la art. 34 radiază din registre mențiunile specifice efectuate, iar organul de poliție informează instanța de executare cu privire la respectarea interdicției dispuse.

(3) În cazul în care, pe parcursul duratei pentru care a fost aplicată pedeapsa complementară, organul de poliție constată nerespectarea acesteia, sesizează de îndată judecătorul delegat cu executarea, care va proceda potrivit art. 503 din Legea nr. 135/2010.

Mențiuni:

Legea propune transmiterea unei copii după dispozitiv organelor de poliție în a căror circumscripție se află persoanele juridice sau punctele de lucru ale acestora față de care au fost dispuse pedepsele complementare respective, pentru verificarea respectării măsurii dispuse.

ART. 37. Executarea pedepsei complementare a închiderii unor puncte de lucru ale persoanei juridice

(1) În cazul dispunerii pedepsei complementare a închiderii unor puncte de lucru ale persoanei juridice, judecătorul delegat cu executarea comunică o copie de pe dispozitiv organului de poliție în a cărui circumscripție se află punctul de lucru al persoanei închise, pentru verificarea îndeplinirii măsurii.

(2) În cazul în care constată neexecutarea pedepsei complementare dispuse, organul de poliție îl informează de îndată pe judecătorul delegat cu executarea, pentru a sesiza instanța în vederea aplicării prevederilor art. 503 din Legea nr. 135/2010.

Mențiuni:

Textul prezintă procedura executării pedepsei închiderii unor puncte de lucru ale persoanei juridice. Referirea la „puncte de lucru” este preluată din limbajul folosit în cuprinsul art.142 din noul Cod penal, aceasta neîmpiedecând, desigur, ca textele să fie aplicabile, în mod corespunzător, în cazul închiderii unui singur punct de lucru față de care instanța apreciază că trebuie să dispună această măsură. Verificarea îndeplinirii acestei măsuri aparține organului de poliție, căruia îi incumbă, de asemenea, și sarcina informării judecătorului delegat în cazul neexecutării, caz devine aplicabilă procedura cuprinsă în art. 503 din noul Cod de procedură penală. De menționat că acest din urmă text, a fost modificat prin Legea nr 255/2013 de punere în aplicare a noului cod de procedură penală, în sensul că potrivit alin.(2) din noua formulare propusă, sesizarea instanței de executare în caz de neexecutare cu rea credință a pedepselor complementare aplicate persoanei juridice urmează a se face din oficiu de către judecătorul delegat al instanței de executare.

ART. 38. Executarea pedepsei complementare a interzicerii de a participa la procedurile de achiziții publice

(1) În cazul dispunerii pedepsei complementare a interzicerii dreptului de a participa la procedurile de achiziții publice, judecătorul delegat cu executarea trimite o copie de pe dispozitiv și administratorului sistemului electronic de achiziții publice.

(2) Punerea în executare a pedepsei complementare nu aduce atingere derulării contractelor de achiziții publice deja încheiate la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare, dar împiedică încheierea unor acte adiționale care să prelungească valabilitatea unor contracte deja încheiate.

(3) În cazul nerespectării interdicției impuse, orice persoană poate încunoștința judecătorul delegat cu executarea pentru a sesiza instanța în vederea aplicării prevederilor art. 503 din Legea nr. 135/2010.

(4) La împlinirea duratei pedepsei complementare dispuse prin hotărârea judecătorească, instituțiile prevăzute la art. 34, precum și administratorul sistemului electronic de achiziții publice radiază din registre mențiunile specifice efectuate.

Mențiuni:

Executarea pedepsei complementare a interzicerii de a participa la procedurile de achiziții publice constă în transmiterea, de către judecătorul delegat, instituțiilor prevăzute la art. 31 și administratorului sistemului electronic de achiziții publice, pentru ca acesta, la rândul său, în aplicarea prevederilor legale specifice, să dispună cele necesare pentru neînregistrarea în sistem a persoanelor supuse acestei măsuri.

Textul aduce unele elemente de interpretare legală a prevederilor art. 143 din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, în sensul că punerea în executare a pedepsei complementare nu aduce atingere derulării contractelor de achiziții publice deja încheiate, pentru menținerea siguranței circuitului juridic și raporturilor juridice deja începute, în special în scopul protejării terților de bună credință angrenați în acest circuit, însă precizează clar interdicția încheierii de acte adiționale care să prelungească valabilitatea unor contracte deja încheiate.

ART. 39. Executarea pedepsei complementare a plasării sub supraveghere judiciară

(1) În cazul aplicării pedepsei complementare a plasării sub supraveghere judiciară, judecătorul delegat cu executarea desemnează un mandatar judiciar din rândul practicienilor în insolvență sau al experților judiciari și trimite acestuia o copie de pe dispozitivul hotărârii. Nu poate fi desemnat mandatar judiciar

practicianul în insolvență care a fost mandatar cu drept de reprezentare a aceleiași persoane în cursul procesului penal.

(2) Onorariul mandatarului judiciar este stabilit de judecătorul delegat, fără a putea depăși remunerația acordată de respectiva persoană juridică unui cenzor în anul anterior rămânerii definitive a hotărârii de condamnare. Plata onorariului mandatarului judiciar se face din fondurile persoanei juridice.

(3) Atribuțiile mandatarului judiciar privesc doar supravegherea activității ce a ocazionat comiterea infracțiunii și nu conferă un drept de decizie în gestionarea respectivei activități a persoanei juridice. Mandatarul judiciar are dreptul să participe, fără drept de vot, la orice reuniune a organelor de conducere ale persoanei juridice în care se discută aspecte legate de activitatea în cauză și are acces în toate punctele de lucru în care se desfășoară aceasta.

(4) Mandatarul judiciar este obligat la respectarea confidențialității datelor de care a luat cunoștință în exercitarea atribuțiilor, divulgarea fără drept a acestora atrăgând răspunderea sa.

(5) În caz de împiedicare de către persoana juridică a exercitării atribuțiilor mandatarului judiciar, acesta îl va informa de îndată pe judecătorul delegat cu executarea, în vederea sesizării instanței pentru înlocuirea pedepsei complementare dispuse cu cea prevăzută la art. 140 din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare.

(6) Dacă mandatarul judiciar nu își mai poate exercita atribuțiile ce i-au fost stabilite, înlocuirea acestuia se dispune de către judecătorul delegat cu executarea.

Mențiuni:

Textul reglementează procedura de punere în executare a acestei noi pedepse complementare cuprinsă în art.144 din noul Cod penal, astfel cum a fost acest text modificat prin Legea nr.187/2012. Astfel, față de reglementarea anterioară care făcea vorbire de supravegherea judiciară efectuată de un administrator judiciar sau de un mandatar judiciar, a fost menținută în noul Cod penal doar opțiunea supravegherii efectuate prin mandatar judiciar. Textul art.39 lege reglementează în detaliu procedura pe care acest mandatar urmează a o aplica în exercitarea atribuțiilor sale. Astfel, acesta este desemnat de judecătorul delegat cu executarea din rândul practicienilor în insolvență sau experților judiciari. Tot judecătorul delegat este cel care va avea obligația de a veghea ca persoana desemnată cu această calitate să nu fi fost mandatar cu drept de reprezentare al aceleiași persoane juridice în cursul procesului penal, de a-l înlocui când acesta nu-și mai poate îndeplini atribuțiile și de a-i stabili onorariul, prin raportare la remunerația acordată de respectiva persoană

juridică unui cenzor în anul anterior rămânerii definitive a hotărârii de condamnare.

Trebuie precizat faptul că această calitate de mandatar judiciar este acordată prin efectul legii unei persoane ce face parte din corpul practicienilor în insolvență, sau al experților judiciari și care exercită, de regulă, alte atribuții. Astfel, practicienilor în insolvență li se mai adaugă o atribuție în sistemul răspunderii penale a persoanei juridice, pe lângă cea de reprezentare a persoanei juridice inculpate în cadrul procesului penal, cea de supraveghere pe o durată determinată a activității care a determinat a ocazionat comiterea infracțiunii, pe o perioadă de la unu la 3 ani. În ceea ce privește experții judiciari, aceștia primesc, prin prezenta lege, pentru prima dată, noi competențe, distincte de cele ce caracterizează acest corp profesional.

Alineatele (3) și (4) definesc marjele de intervenție conferite de lege acestui mandatar, în sensul că nu are drept de decizie în gestionarea activității persoanei juridice respective, nu are drept de vot, însă are acces și participă la întreaga activitate relevantă a persoanei juridice respective, fiind obligat să respecte confidențialitatea datelor de care ia cunoștință.

ART. 40. Executarea pedepsei complementare a afișării hotărârii de condamnare

(1) În cazul aplicării pedepsei complementare a afișării hotărârii de condamnare, judecătorul delegat cu executarea comunică un extras al hotărârii de condamnare persoanei juridice condamnate, care este obligată să îl afișeze în forma, locul și pentru perioada stabilite de instanță, respectiv secției de poliție în circumscripția căreia se află locul unde urmează a se face afișarea, în vederea verificării îndeplinirii obligației.

(2) În cazul în care, după afișare, dar înainte de împlinirea perioadei stabilite de instanță, afișul este sustras, distrus sau deteriorat, organul de poliție solicită persoanei condamnate reafișarea, care trebuie realizată în termen de 24 de ore.

(3) În cazul neîndeplinirii obligației de afișare sau a obligației de înlocuire a afișului potrivit alin. (2), organul de poliție îl va informa pe judecătorul delegat cu executarea, în vederea sesizării instanței, pentru aplicarea dispozițiilor art. 140 alin. (2) din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare.

Mențiuni:

Textul detaliază termenele în care această pedeapsă se execută, obligațiile persoanei juridice condamnate, obligațiile de verificare ce revin organelor de poliție, respectiv judecătorului

delegat, precum și modul de sancționare a neexecutării pedepsei și anume, dispunerea suspendării activității sau a uneia dintre activitățile persoanei juridice până la punerea în executare a pedepsei complementare, dar nu mai mult de 3 luni.

ART. 41. Executarea pedepsei complementare a publicării hotărârii de condamnare

(1) În cazul aplicării pedepsei complementare a publicării hotărârii de condamnare, judecătorul delegat cu executarea comunică un extras al hotărârii de condamnare, în forma stabilită de instanță, persoanei juridice condamnate, care este obligată să îl publice pe cheltuiulă proprie, prin intermediul presei scrise sau audiovizuale ori prin alte mijloace de comunicare audiovizuale, desemnate de instanță.

(2) Persoana juridică condamnată înaintează judecătorului delegat cu executarea dovada executării publicării hotărârii de condamnare, în termen de 30 de zile de la comunicarea extrasului.

(3) În situația în care publicarea s-a dispus a fi efectuată prin afișarea pe o pagină de internet, extrasul trebuie publicat în termenul prevăzut la alin. (2), iar persoana condamnată va comunica judecătorului delegat, în termen de 5 zile de la începerea publicării, dovada punerii în executare a hotărârii. Perioadele în care, din motive tehnice, extrasul publicat nu a fost accesibil nu se socotesc în durata publicării stabilită de instanță.

(4) Judecătorul delegat cu executarea verifică periodic îndeplinirea obligației de publicare în condițiile alin. (1), până la împlinirea duratei stabilite de instanță.

(5) În cazul constatării neîndeplinirii obligației de publicare, judecătorul delegat cu executarea va proceda la sesizarea instanței, în vederea aplicării prevederilor art. 140 alin. (2) din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare.

Mențiuni:

Textul detaliază termenul în care această pedeapsă se execută, obligațiile persoanei juridice condamnate, obligațiile de verificare ce revin organelor de poliție, respectiv judecătorului delegat, precum și modul de sancționare a neexecutării pedepsei și anume, dispunerea suspendării activității sau a uneia dintre activitățile persoanei juridice până la punerea în executare a pedepsei complementare, dar nu mai mult de 3 luni.

CAPITOLUL V

Efectele fuziunii, absorbției, divizării, reducerii capitalului social, dizolvării sau lichidării persoanei juridice în faza de executare

ART. 42. Continuitatea executării pedepselor aplicate persoanei juridice, în caz de fuziune, absorbție, divizare, reducere a capitalului social, dizolvare sau lichidare a persoanei juridice condamnate

(1) Dacă, după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare a persoanei juridice și până la executarea pedepselor aplicate, intervine un caz de fuziune, absorbție, divizare, dizolvare, lichidare sau reducere a capitalului social al acesteia, autoritatea ori instituția căreia îi revine competența de a autoriza sau înregistra această operațiune procedează potrivit art. 496 din Legea nr. 135/2010.

(2) Executarea pedepselor aplicabile persoanei juridice condamnate continuă față de persoana juridică rezultată prin fuziune, absorbție sau care a dobândit fracțiuni din patrimoniul persoanei divizate și care preia obligațiile și interdicțiile persoanei juridice condamnate.

(3) Pedepsa amenzii sau partea rămasă neachitată din aceasta la data efectuării uneia dintre operațiunile prevăzute la alin. (1) se va executa de către persoana sau persoanele juridice rezultate din această operațiune, proporțional cu partea dobândită din patrimoniul persoanei condamnate.

Mențiuni:

Având în vedere faptul că, dinamica economică și libertatea comerțului facilitează și, respectiv, permite unei persoane juridice, în special societate comercială, să opereze modificări atât în forma de organizare, cât și cu privire la capitalul social, s-a impus reglementarea unei proceduri și a unei obligații față de persoana juridică rezultată. Astfel, atât în noul Cod de procedură penală, cât și în prezenta lege, s-a reglementat o prevedere relativ similară celei de la art. 151 alin.(2) din noul Cod penal, potrivit căreia în cazul intervenției unor modificări ale persoanei juridice, persoana juridică succesoare poartă obligația executării pedepsei. Potrivit art. 42 din lege – asigurarea executării pedepselor aplicate persoanei juridice, în caz de fuziune, absorbție, divizare, reducere a capitalului social, dizolvare sau lichidare a persoanei juridice condamnate, executarea pedepselor aplicabile persoanei juridice condamnate continuă față de persoana juridică rezultată prin fuziune, absorbție sau care a dobândit fracțiuni din patrimoniul persoanei divizate și care preia obligațiile și interdicțiile persoanei juridice condamnate.

Prin urmare, textul este redactat cu luarea în considerare a propunerilor de reformulare a art.496 din noul Cod de procedură penală, astfel cum au fost acestea formulate prin

legea de punere în aplicare a noului Cod de procedură penală. Astfel, potrivit noului text propus în cod, „(1) Dacă, după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare a persoanei juridice și până la executarea pedepselor aplicate, intervine un caz de fuziune, absorbție, divizare, dizolvare, lichidare sau reducere a capitalului social al acesteia, autoritatea sau instituția căreia îi revine competența de a autoriza sau înregistra această operațiune este obligată să sesizeze instanța de executare cu privire la acesta și să informeze cu privire la persoana juridică creată prin fuziune, absorbție sau care a dobândit fracțiuni din patrimoniul persoanei divizate.

(2) Persoana juridică rezultată prin fuziune, absorbție sau care a dobândit fracțiuni din patrimoniul persoanei divizate preia obligațiile și interdicțiile persoanei juridice condamnate, dispozițiile art. 151 din noul Cod penal aplicându-se în mod corespunzător.”

În acest context, prin legea de executare se impune această obligație cu caracter general pentru autoritățile sau instituțiile care au competența de autorizare sau înregistrare a noii operațiuni de a informa atât instanța de executare cu privire la persoana juridică nou creată cât și persoana juridică respectivă cu privire la preluarea, urmare acestei operațiuni, a obligațiilor și interdicțiilor persoanei juridice condamnate. Textul clarifică, totodată, ce se întâmplă în cazul în care doar o parte a pedepsei amenzii fusese achitată la data constituirii unei noi persoane juridice, și anume preluarea de către acesta a obligației de plată proporțional cu partea dobândită din patrimoniul persoanei condamnate.

TITLUL III

Executarea măsurilor de supraveghere și a obligațiilor dispuse de instanță potrivit Codului penal

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

ART. 43. Informarea instanței de judecată

(1) Pentru stabilirea de către instanța de judecată a obligației prevăzute la art. 64 alin. (1), art. 85 alin. (2) lit. b) și art. 93 alin. (3) din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare, serviciile de probațiune transmit Direcției de probațiune informații specifice, în vederea centralizării acestora și a publicării listei privind posibilitățile concrete de executare existente la nivelul fiecărui serviciu de probațiune pe pagina de internet a Ministerului Justiției și a curților de apel.

(2) Lista prevăzută la alin. (1) cuprinde instituțiile din comunitate în cadrul cărora poate fi prestată muncă neremunerată în folosul comunității și tipurile de activități care pot face obiectul acesteia. Lista este inclusă în baza de date prevăzută la art. 20 alin. (6).

(3) La solicitarea serviciilor de probațiune, instituțiile din comunitate vor comunica date în vederea includerii acestora în lista prevăzută la alin. (1), potrivit specificului activităților pe care le desfășoară.

(4) Autoritățile publice locale sunt obligate să pună la dispoziția serviciilor de probațiune datele solicitate conform alin. (3), în termen de 7 zile. În caz de neexecutare, serviciile de probațiune vor sesiza judecătorul delegat cu executarea. Necomunicarea datelor la solicitarea judecătorului delegat constituie abatere judiciară.

(5) Informațiile prevăzute la alin. (1) se transmit anual sau ori de câte ori intervin modificări.

Mențiuni:

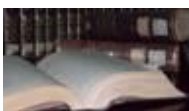
1. Art. 43 reglementează modalitatea în care instanța de judecată urmează a fi informată în permanență cu privire la instituțiile din comunitate în care poate fi efectuată activitatea de prestare a muncii neremunerate în folosul comunității. O astfel de informare este necesară instanței pentru ca ori de câte ori dispune respectarea acestei obligații să poată stabili, două instituții alternative posibile din care serviciul de probațiune să o aleagă la momentul executării efective pe cea mai potrivită persoanei condamnate. Pentru a stabili cele două instituții, instanța trebuie să aibă la dispoziție informații actualizate referitoare la instituțiile disponibile, la tipurile de activități, eventual la locurile alocate de către fiecare instituție. Toate aceste informații alcătuiesc o listă care face parte din baza de date națională constituită cu scop informativ în acest sens și în care se includ atât instituțiile publice, cât și cele private abilitate potrivit procedurii prevăzute în art. 20.

2. Cu referire la autoritățile publice locale, acestea sunt obligate să furnizeze informațiile solicitate și sunt menționate expres în fiecare listă de la nivelul unei comunități locale. Refuzul de furnizare a informațiilor atât la solicitarea serviciului de probațiune, cât și la solicitarea expresă a judecătorului delegat cu executarea urmează a fi considerat abatere judiciară de către acesta din urmă.

ART. 44. Informarea serviciului de probațiune

(1) În cazul în care împotriva unei persoane aflate în executarea unor obligații sau măsuri a căror supraveghere este încredințată serviciului de probațiune a fost începută urmărirea penală sau aceasta a fost arestată preventiv, trimisă în judecată ori condamnată pentru o altă infracțiune, organul judiciar care a dispus aceste măsuri va informa, în scris, serviciul de probațiune care exercită supravegherea, în termen de 3 zile.

(2) În cazul în care serviciul de probațiune are cunoștință despre faptul că împotriva unei persoane aflate în supraveghere s-a început urmărirea penală sau a fost trimisă în judecată într-un alt dosar penal, va informa organul judiciar competent despre faptul că persoana se află în executarea unei pedepse, măsuri educative sau a altei măsuri neprivative de libertate.

Mențiuni:

1. Comunicare între organele judiciare și cele execuționale penale este esențială în procesul de supraveghere, motiv pentru care, art. 44 stabilește situații în care informarea reciprocă este obligatorie.

2. Pentru a evita situațiile în care o persoană se află în supravegherea unui serviciu de probațiune și în perioada de supraveghere sunt inițiate împotriva acesteia proceduri penale într-o altă cauză, iar serviciul nu are cunoștință despre acest aspect, este importantă informarea în termen scurt (3 zile) a serviciului de probațiune. Cu titlu de exemplu, o persoană arestată preventiv într-o altă cauză, evident, nu se va prezenta la serviciul de probațiune, iar acesta din urmă trebuie să aibă cunoștință de un astfel de motiv, riscând altminteri inițierea unor proceduri paralele nejustificate (sesizarea instanței de judecată pentru nerespectarea obligației de a se prezenta la serviciul de probațiune la data stabilită).

3. În sens invers, serviciul de probațiune informează organul judiciar care a inițiat o procedură judiciară împotriva unei persoane aflate în supraveghere tot pentru a evita situațiile de suprapunere a unor măsuri și pentru a se asigura că organul judiciar va lua în considerare starea de supraveghere în măsurile pe care urmează să le dispună.

ART. 45. Acordarea de permisiuni în executarea obligațiilor

(1) În mod excepțional, consilierul de probațiune, prin decizie, poate acorda persoanei supravegheate, la cererea motivată a acesteia, permisiunea în executarea obligațiilor prevăzute la art. 85 alin. (2) lit. e) și f), respectiv art. 101

alin. (2) lit. d) și e) din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare, în următoarele cazuri:

a) participarea persoanei supravegheate la căsătoria, botezul sau funeraliile unui membru de familie, dintre cei prevăzuți la art. 177 din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare;

b) participarea la un concurs, în vederea ocupării unui loc de muncă;

c) susținerea unui examen;

d) urmarea unui tratament sau a unei intervenții medicale.

(2) Permisivunea prevăzută la alin. (1) poate fi acordată pe o perioadă de maximum 5 zile, cu excepția situației prevăzute la alin. (1) lit. d) când, în mod excepțional, permisivunea poate fi acordată pentru durata de timp necesară pentru urmarea tratamentului sau a intervenției medicale. Durata permisivunii se include în termenul de supraveghere.

(3) Despre acordarea permisivunii prevăzute la alin. (1), consilierul de probațiune încunoștințează persoanele sau instituțiile prevăzute la art. 29 alin. (1) lit. m) și n), precum și judecătorul delegat cu executarea.

Mențiuni:

1. Printre obligațiile pe care le poate dispune instanța de judecată în sarcina unei persoane aflate în supravegherea serviciului de probațiune, două dintre acestea au un anumit specific prin faptul că interzic persoanei să se afle într-un anumit spațiu sau teritoriu. Aceste obligații la care face referire alin. (1) sunt:

- să nu comunice cu victima sau cu membri de familie ai acesteia, cu persoanele cu care a comis infracțiunea sau cu alte persoane, stabilite de instanță, ori să nu se apropie de acestea și

- să nu se afle în anumite locuri sau la anumite manifestări sportive, culturale ori la alte adunări publice, stabilite de instanță.

Având în vedere faptul că pe durata termenului de supraveghere persoana condamnată se poate afla în situații de excepție care reclamă prezența acesteia în spațiul sau teritoriul în care îi este interzis accesul, art. 45 prevede posibilitatea ca, într-o atare situație, consilierul de probațiune să poată acorda scurte (5 zile) permisivuni în executarea obligației care să permită persoanei condamnate să fie prezentă în locul respectiv fără ca această prezență să constituie încălcare a obligației, așa cum ar fi considerată altminteri.

2. Cazurile în care se pot acorda permisivunile în executarea celor două obligații sunt limitativ prevăzute pentru a preveni

orice interpretare extensivă a motivelor care le-ar putea determina.

ART. 46. Acordul instanței de părăsire a țării

(1) În cazul în care, pe durata termenului de supraveghere, persoana supravegheată dorește să părăsească teritoriul țării, în condițiile în care prin hotărârea judecătorească are impusă obligația prevăzută la art. 85 alin. (2) lit. i), respectiv art. 93 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare, solicită instanței de executare încuviințarea în acest sens.

(2) Cererea persoanei supravegheate se soluționează în camera de consiliu, după ascultarea acesteia și a consilierului de probațiune. Instanța se pronunță prin încheiere definitivă. Durata părăsirii țării nu poate depăși 30 de zile într-un an. Durata permisiunii se include în termenul de supraveghere.

(3) O copie a încheierii definitive se comunică, de îndată, serviciului de probațiune competent, Inspectoratului General al Poliției de Frontieră și Direcției Generale de Pașapoarte.

Mențiuni:

Art. 46 reglementează ipoteza în care persoana condamnată are impusă de instanța de judecată obligația de a nu părăsi teritoriul României fără acordul instanței. Dată fiind formularea noului Cod penal, rezultă că doar instanța poate acorda permisiunea de părăsire a țării pe durata termenului de supraveghere. Spre deosebire de situația reglementată la art. 45, nu sunt enumerate expres motivele care ar justifica o astfel de permisiune, instanța având libertatea de apreciere a obiectivității motivelor invocate de către persoana condamnată.

CAPITOLUL II

Amânarea aplicării pedepsei

ART. 47. Punerea în executare a măsurilor de supraveghere și a obligațiilor stabilite de instanță

(1) În cazul dispunerii amânării aplicării pedepsei, judecătorul delegat cu executarea transmite o copie de pe hotărârea instanței serviciului de probațiune, cu mențiunea că toate măsurile de supraveghere prevăzute la art. 85 alin. (1) din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare, se execută integral, potrivit legii.

(2) În situația în care instanța a stabilit în sarcina persoanei față de care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei una sau mai multe dintre obligațiile

prevăzute la art. 85 alin. (2) din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare, judecătorul delegat cu executarea comunică o copie de pe dispozitivul hotărârii și persoanelor sau instituțiilor prevăzute la art. 29, după caz.

Mențiuni:

Punerea în executarea a hotărârii judecătorești prin care instanța a dispus amânarea aplicării pedepsei se realizează prin transmiterea copiei de pe hotărârea judecătorească către serviciul de probațiune, ca autoritate însărcinată cu supravegherea executării măsurilor de supraveghere și a obligațiilor. Judecătorul delegat cu executarea urmează să transmită copia de pe hotărâre, menționând în același timp în mod expres că măsurile de supraveghere care sunt obligatorii în toate cazurile, urmează a fi executate toate, așa cum prevede noul Cod penal. Atunci când unele dintre obligațiile dispuse de instanță urmează a fi supravegheate în colaborare cu alte autorități, de exemplu, cu organele de poliție, copia de pe hotărâre se transmite și acestora.

ART. 48. Modificarea sau încetarea obligațiilor

(1) În situația în care, pe parcursul termenului de supraveghere, consilierul de probațiune constată că se impune modificarea conținutului unora dintre obligațiile stabilite în sarcina persoanei supravegheate, impunerea unor noi obligații sau încetarea executării unora dintre cele dispuse, sesizează instanța de executare, potrivit art. 87 din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Sesizarea instanței poate fi făcută și de către judecătorul delegat cu executarea, la cererea persoanei supravegheate sau a persoanei vătămate, după consultarea raportului întocmit de consilierul de probațiune.

Mențiuni:

1. Modificarea sau încetarea obligațiilor pe durata termenului de supraveghere este prevăzută în mod expres de către noul Cod penal ca expresie a flexibilizării procesului de supraveghere. Prin urmare, instanța de judecată poate să procedeze la modificarea obligațiilor sau la încetarea anticipată a unora sau a tuturor atunci când este sesizată de către consilierul de probațiune responsabil cu supravegherea, acesta din urmă fiind persoana care cunoaște atât persoana

supravegheată cât și circumstanțele cazului și eventualele schimbări intervenite pe parcursul supravegherii.

2. Posibilitatea de sesizare a instanței a fost prevăzută și pentru judecătorul delegat cu executarea pentru ipoteza în care persoana supravegheată sau persoana vătămată înțeleg să se adreseze direct acestuia. Judecătorul delegat urmează însă a consulta un raport întocmit de către consilierul de probațiune, pentru motivele indicate mai sus, înainte de a decide dacă sesizează instanța sau nu.

ART. 49. Îndeplinirea obligațiilor civile

(1) Persoana supravegheată va depune la consilierul de probațiune dovada îndeplinirii obligațiilor civile stabilite prin hotărârea instanței, cu cel puțin 3 luni înainte de expirarea termenului de supraveghere.

(2) În cazul nedeunerii dovezii de îndeplinire a obligațiilor civile în termenul prevăzut la alin. (1), consilierul de probațiune, din oficiu sau la cererea judecătorului delegat, solicită persoanei supravegheate informații cu privire la motivele care au condus la aceasta. În situația în care constată că persoana supravegheată nu a îndeplinit obligațiile civile, în tot sau în parte, consilierul de probațiune sesizează instanța, în vederea aplicării dispozițiilor art. 88 din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Sesizarea instanței de executare se poate face și de către procuror sau de către judecătorul delegat cu executarea, la cererea părții civile, după consultarea raportului întocmit de consilierul de probațiune.

(4) Pentru stabilirea motivelor ce au dus la neexecutarea obligațiilor civile, instanța va solicita date privind situația materială a condamnatului de la autoritatea administrației publice locale de la domiciliul acestuia și, dacă apreciază necesar, angajatorului sau organelor fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și altor autorități sau instituții publice care dețin informații cu privire la situația patrimonială a condamnatului.

(5) Îndeplinirea obligațiilor civile de către persoana supravegheată după sesizarea instanței, potrivit alin. (2) sau (3), nu atrage revocarea amânării aplicării pedepsei, dacă s-a făcut înainte de împlinirea termenului de supraveghere.

Mențiuni:

1. Îndeplinirea obligațiilor civile stabilite prin hotărârea instanței, cu cel puțin trei luni înainte de expirarea termenului de supraveghere, este o obligație specială în ansamblul obligațiilor pe care le are de îndeplinit persoana supravegheată, această obligație fiind incidentă în toate cazurile în care obligații civile au fost stabilite de instanță. Pentru uniformitate, dovada îndeplinirii

acestora se depune la consilierul de probațiune, acesta fiind cel care monitorizează în permanență cazul și care are posibilitatea de a motiva persoana pentru îndeplinirea obligațiilor înainte de termenul limită. Motivele neîndeplinirii se verifică încă de la început, inclusiv de către consilierul de probațiune, în scopul de a le prezenta instanței care urmează să decidă în funcție de buna sau rea credință a persoanei supravegheate.

2. În ipoteza nerespectării acestei obligații, instanța de judecată poate fi sesizată de către consilierul de probațiune, de către procuror sau judecătorul delegat cu executarea la cererea părții civile.

3. Pentru a stimula executarea obligației ca prim scop față de o eventuală revocare a amânării aplicării pedepsei a fost prevăzută posibilitatea de plată a obligațiilor civile neîndeplinite inclusiv după sesizarea instanței, dar înainte de îndeplinirea termenului de supraveghere.

ART. 50. Supravegherea executării obligației prevăzute la art. 85 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal

(1) Consilierul de probațiune din cadrul serviciului de probațiune în a cărui circumscripție locuiește persoana care trebuie să urmeze un curs de pregătire școlară ori de calificare profesională, primind copia hotărârii judecătorești, decide, pe baza evaluării inițiale a persoanei, cursul ce trebuie urmat și instituția din comunitate în care urmează să aibă loc, comunicând acestei instituții o copie de pe dispozitivul hotărârii, precum și decizia sa.

(2) Supravegherea și controlul respectării obligației de a urma un curs de pregătire școlară ori de calificare profesională, atât cu privire la persoana supravegheată, cât și cu privire la instituția stabilită, se efectuează de serviciul de probațiune competent.

(3) În cazul în care persoana supravegheată va urma un curs de calificare, aceasta va începe cursul în termen de maximum 6 luni de la data primei întrevederi, iar, dacă va urma un curs de pregătire școlară, aceasta se va înscrie în anul școlar următor.

Mențiuni:

1. Art. 50 inițiază mecanismul de lucru în supravegherea respectării obligațiilor dispuse de instanța de judecată în sarcina unei persoane pentru care aplicarea pedepsei a fost amânată. Acest mecanism este similar tuturor obligațiilor, urmând a fi subliniate, în raport cu fiecare obligație, numai eventualele aspectele particulare. Așadar, procedura este următoarea:

- instanța a dispus prin hotărârea judecătorească respectarea unei obligații
- consilierul de probațiune, după primirea hotărârii și evaluarea persoanei stabilește care este activitatea cea mai potrivită persoanei (cursul de pregătire școlară ori de calificare profesională în cazul prezentului articol) dintre cele pe care le are la dispoziție și instituția din comunitate unde urmează a fi derulată respectiva activitate
- consilierul de probațiune emite o decizie în care consemnează cele stabilite
- decizia consilierului de probațiune și copia de pe dispozitivul hotărârii judecătorești se transmit instituției din comunitate unde urmează a fi derulată activitatea
- consilierul de probațiune monitorizează întregul proces de derulare al activității.

2. Alin. (2) stabilește, în raport de specificul obligației, termenul limită până la care poate fi începută derularea activității, în așa fel încât termenul să nu fie prea îndepărtat și obligația să-și atingă scopul.

ART. 51. Supravegherea executării obligației prevăzute la art. 85 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal

(1) Consilierul de probațiune din cadrul serviciului de probațiune în a cărui circumscripție locuiește persoana care urmează a presta muncă neremunerată în folosul comunității, primind copia hotărârii judecătorești, decide, pe baza evaluării inițiale a persoanei, în care din cele două instituții din comunitate menționate în hotărârea judecătorească urmează a se executa obligația și tipul de activitate, comunicând acestei instituții o copie de pe dispozitivul hotărârii, precum și decizia sa.

(2) În cazul în care executarea muncii nu mai este posibilă în niciuna dintre cele două instituții din comunitate menționate în hotărâre, consilierul de probațiune sesizează judecătorul delegat cu executarea, care va desemna o altă instituție din comunitate pentru executarea muncii.

(3) După evaluarea inițială, pentru emiterea deciziei prevăzute la alin. (1), persoana supravegheată prezintă un certificat medical eliberat, după caz, de medicul său de familie sau de un medic de medicină generală, care confirmă faptul că persoana este aptă pentru prestarea unor activități dintre cele propuse de consilierul de probațiune și nu prezintă risc pentru sănătatea altor persoane. Pentru persoanele care nu pot suporta costurile evaluării medicale, acestea sunt suportate de la bugetul de stat.

(4) Persoana care urmează a presta muncă neremunerată în folosul comunității este obligată să prezinte medicului ce efectuează examinarea, în vederea eliberării certificatului medical prevăzut la alin. (3), toate datele privind starea sa de sănătate relevante pentru această examinare.

(5) Pe parcursul executării, persoana are obligația de a informa consilierul de probațiune cu privire la apariția unor modificări referitoare la starea sa de sănătate.

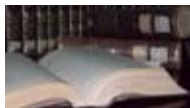
(6) În cazul în care persoana supravegheată a devenit inaptă pentru prestarea unor activități dintre cele stabilite de consilierul de probațiune ori prezintă risc pentru sănătatea altor persoane, aceasta prezintă un certificat medical eliberat potrivit dispozițiilor legale care confirmă faptul că persoana nu mai este aptă.

(7) În cazul constatării incapacității de a presta muncă neremunerată în folosul comunității, zilele de muncă neremunerată în folosul comunității rămase neexecutate nu se mai execută, cu excepția situației în care, pe durata termenului de supraveghere, starea de incapacitate temporară de muncă încetează. Dispozițiile alin. (5) și (6) se aplică în mod corespunzător.

(8) Persoana supravegheată care, în timpul prestării muncii neremunerate în folosul comunității, a devenit incapabilă de muncă în urma unui accident sau a unei boli profesionale beneficiază de pensie de invaliditate, în condițiile legii.

(9) Îndrumarea și verificarea modalității efective în care persoana supravegheată desfășoară muncă neremunerată în folosul comunității se realizează de către un reprezentant al instituției din comunitate stabilite prin decizia prevăzută la alin. (1).

(10) Supravegherea și controlul respectării obligației de executare a muncii neremunerate în folosul comunității, atât cu privire la persoana supravegheată, cât și cu privire la instituția din comunitate stabilită, se efectuează de serviciul de probațiune competent.

Mențiuni:

1. Supravegherea executării muncii neremunerate în folosul comunității urmează în linii mari mecanismul descris la art. 50, cu câteva aspecte particulare. Unul dintre acestea este faptul că, atunci când instanța dispune efectuarea muncii neremunerate în folosul comunității stabilește în hotărâre și două instituții din comunitate unde ar putea fi efectuată această activitate. Ulterior, consilierul de probațiune alege una din cele două instituții expres nominalizate. Dacă până la momentul începerii executării niciuna dintre instituții nu mai poate asigura locul de executare, judecătorul delegat cu executarea urmează să stabilească o altă instituție, la propunerea consilierului de probațiune.

2. O atenție sporită este acordată în cuprinsul articolului evaluării medicale care să precedă etapa prestării efective a activității de către persoana condamnată, în așa fel încât drepturile specifice siguranței sănătății să fie respectate, iar reglementarea merge până la ipoteza în care persoana, din cauza stării de sănătate nu mai poate presta munca, obligația

urmând să înceteze. Textul distinge între situația în care persoana a devenit inaptă pentru efectuarea unei/unor anumite activități și starea de incapacitate a persoanei de a presta muncă neremunerată în folosul comunității, stare care poate avea caracter temporar.

ART. 52. Executarea muncii neremunerate în folosul comunității

(1) Munca neremunerată în folosul comunității se execută într-un interval de cel mult 6 luni de la data începerii prestării muncii, cu excepția situațiilor în care persoana nu mai este aptă pentru prestarea unei sau unor activități dintre cele stabilite de consilierul de probațiune ori starea de incapacitate temporară de muncă a încetat, situații în care munca neremunerată în folosul comunității poate fi prestată până la expirarea termenului de supraveghere.

(2) Două ore de activitate prestată efectiv echivalează cu o zi de muncă.

(3) În cazul persoanelor supravegheate care desfășoară o activitate remunerată sau urmează cursuri de învățământ ori de calificare profesională, durata muncii prestate în aceeași zi calendaristică poate fi de maximum două ore. La solicitarea persoanei supravegheate, durata muncii prestate poate fi prelungită de către consilierul de probațiune cu până la două ore de muncă.

(4) În zilele nelucrătoare sau în cazul persoanelor care nu desfășoară o activitate remunerată ori nu urmează cursuri de învățământ sau de calificare profesională, durata muncii prestate într-o zi calendaristică nu poate depăși 8 ore.

(5) Munca neremunerată în folosul comunității nu se execută în timpul nopții sau în zilele de duminică și în zilele declarate, potrivit legii, sărbători legale, decât la solicitarea persoanei și în măsura în care acest lucru este posibil.

(6) Dispozițiile alin. (5) se aplică în mod corespunzător și persoanelor care, datorită cultelor religioase legale din care fac parte, au altă zi de repaus decât duminica.

(7) Munca neremunerată în folosul comunității se execută cu respectarea prevederilor legale privind cerințele minime de securitate și sănătate la locul de muncă. Munca neremunerată în folosul comunității nu poate fi executată în locuri vătămătoare, periculoase ori care prezintă un grad de risc pentru sănătatea sau integritatea persoanelor.

(8) După executarea obligației muncii neremunerate în folosul comunității, instituția din comunitate unde persoana supravegheată a executat munca neremunerată în folosul comunității are obligația de a emite și de a comunica serviciului de probațiune și persoanei supravegheate un document care atestă că munca neremunerată în folosul comunității a fost executată.

Mențiuni:

1. Art. 52 stabilește condițiile în care se execută munca neremunerată în folosul comunității, dar și semnificația unei zile

de muncă în condițiile în care terminologia utilizată în Codul penal este de zile, iar conform art. 85 alin. (2) lit. b) ultima teză „Numărul zilnic de ore se stabilește prin legea de executare a pedepselor”.

2. O zi de muncă înseamnă două ore de activitate prestată efectiv. Modul în care pot fi grupate orele de muncă este stabilit distinct, în funcție de situația persoanei (dacă este sau nu într-un raport de muncă sau de pregătire profesională) și de disponibilitatea acesteia (dacă dorește sau nu să efectueze mai multe ore în aceeași zi calendaristică). Organizarea de ansamblu trebuie să țină însă cont de faptul că întreaga activitate trebuie finalizată într-un termen maxim de 6 luni de la data la care începe efectiv, cu excepția situațiilor prevăzute la alin. (6) și (7) ale articolului precedent, respectiv persoana nu mai este aptă pentru prestarea unei sau unor activități dintre cele stabilite de consilierul de probațiune ori starea de incapacitate temporară de muncă a încetat, situații în care munca neremunerată în folosul comunității poate fi prestată până la expirarea termenului de supraveghere.

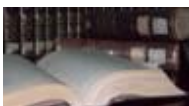
3. Alin. (5) și (6) stabilesc faptul că efectuarea muncii în timpul nopții sau în zilele de sărbătoare legală sau confesională nu poate fi impusă persoanei decât cu acordul acesteia, iar alin. (7) impune respectare cerințelor minime de securitate și sănătate la locul de muncă.

4. Încheierea prestării orelor de activitate urmează a fi dovedite cu un document special emis în acest sens de către instituția din comunitate unde a fost prestată activitatea.

ART. 53. Supravegherea executării obligației prevăzute la art. 85 alin. (2) lit. c) din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal

(1) Consilierul de probațiune din cadrul serviciului de probațiune în a cărui circumscripție locuiește persoana care trebuie să frecventeze unul sau mai multe programe de reintegrare socială, primind copia hotărârii judecătorești, decide, pe baza evaluării inițiale a persoanei, programul sau programele care trebuie urmate, precum și, dacă este cazul, instituția, respectiv instituțiile din comunitate în care urmează să aibă loc acestea, comunicând acestei instituții copia de pe dispozitivul hotărârii, precum și decizia sa.

(2) Supravegherea și controlul respectării obligației de a urma unul sau mai multe programe de reintegrare socială, atât cu privire la persoana supravegheată, cât și cu privire la instituția din comunitate stabilită, se efectuează de serviciul de probațiune competent.

Mențiuni:

Executarea obligației de a urma unul sau mai multe programe de reintegrare socială urmează mecanismul general descris în art. 50, având ca particularitate faptul că, în această situație, este posibil ca programul stabilit să fie disponibil la nivelul serviciului de probațiune, ipoteză în care implicarea unei instituții din comunitate nu mai este necesară.

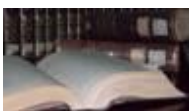
ART. 54. Supravegherea executării obligației prevăzute la art. 85 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal

(1) Consilierul de probațiune din cadrul serviciului de probațiune în a cărui circumscripție locuiește persoana care trebuie să se supună măsurilor de control, tratament sau îngrijire medicală, primind copia hotărârii judecătorești, comunică o copie de pe dispozitivul hotărârii instituției în care urmează să aibă loc controlul, tratamentul sau îngrijirea medicală, menționate în hotărâre. În cazul în care instituția nu este menționată în hotărâre, consilierul de probațiune decide instituția în care urmează să aibă loc controlul, tratamentul sau îngrijirea medicală și comunică acesteia copia de pe dispozitivul hotărârii, precum și decizia sa.

(2) Supravegherea și controlul respectării obligației de a se supune măsurilor de control, tratament sau îngrijire medicală, atât cu privire la persoana supravegheată, cât și cu privire la instituția din comunitate stabilită, se efectuează de serviciul de probațiune competent.

(3) Instituția prevăzută la alin. (1) sesizează serviciul de probațiune atunci când constată că persoana supravegheată nu își respectă îndatoririle stabilite în cadrul controlului, tratamentului sau îngrijirii medicale. Sesizarea serviciului de probațiune poate fi făcută, după caz, și de persoana vătămată sau de altă persoană interesată.

(4) Costurile controlului, tratamentului sau îngrijirii medicale sunt acoperite de la bugetul de stat.

Mențiuni:

1. *Executarea obligației persoanei de se supune măsurilor de control, tratament sau îngrijire medicală urmează mecanismul general descris în art. 50. Particularitatea în acest caz este dată de faptul că, în măsura în care instituția care în mod normal furnizează astfel de servicii (de exemplu în cazul tratamentului pentru adicții) este cunoscută de instanță, aceasta din urmă o poate stabili direct în hotărârea judecătorească, atunci când stabilește obligația.*

2. *Un alt aspect subliniat expres este suportarea costurilor aferente tratamentului de la bugetul de stat, mențiune*

expresă considerată necesară deoarece există unele tipuri de tratament care pot fi costisitoare.

ART. 55. Supravegherea executării obligațiilor prevăzute la art. 85 alin. (2) lit. e) - j) din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal

(1) În cazul impunerii față de persoana supravegheată a obligațiilor prevăzute la art. 85 alin. (2) lit. e) - j) din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare, judecătorul delegat cu executarea trimite o copie de pe dispozitivul hotărârii, după caz, autorităților, instituțiilor sau persoanelor prevăzute la art. 29 alin. (1) lit. g) - j), m) și n).

(2) În situația în care constată încălcarea uneia dintre obligațiile impuse, autoritățile sau instituțiile prevăzute la alin. (1), abilitate să supravegheze modul de îndeplinire a acestor obligații, sesizează serviciul de probațiune.

(3) Sesizarea serviciului de probațiune cu privire la nerespectarea obligațiilor impuse poate fi făcută, după caz, și de persoana vătămată sau de altă persoană interesată.

Mențiuni:

1. Pentru obligațiile prevăzute în noul Cod penal la art. 85 alin.(2) lit. e) - j), mecanismul de supraveghere este diferit. Obligațiile de referință sunt următoarele:

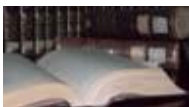
- e) să nu comunice cu victima sau cu membri de familie ai acesteia, cu persoanele cu care a comis infracțiunea sau cu alte persoane, stabilite de instanță, ori să nu se apropie de acestea;*
- f) să nu se afle în anumite locuri sau la anumite manifestări sportive, culturale ori la alte adunări publice, stabilite de instanță;*
- g) să nu conducă anumite vehicule stabilite de instanță;*
- h) să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte nicio categorie de arme;*
- i) să nu părăsească teritoriul României fără acordul instanței;*
- j) să nu ocupe sau să nu exercite funcția, profesia, meseria ori activitatea de care s-a folosit pentru săvârșirea infracțiunii.*

2. Respectarea acestor interdicții urmează a fi monitorizată în mod direct de către organele abilitate, de cele mai multe ori, organele de poliție. Acestea din urmă sesizează serviciul de probațiune ori de câte ori constată încălcarea unei obligații.

ART. 56. Sesizarea în vederea revocării amânării aplicării pedepsei

(1) În cazul în care constată nerespectarea unora dintre măsurile de supraveghere sau obligațiile stabilite de instanță pe durata termenului de supraveghere, consilierul de probațiune verifică motivele care au determinat această nerespectare. Dacă apreciază că nerespectarea s-a făcut cu rea-credință, sesizează instanța, în vederea revocării amânării aplicării pedepsei.

(2) Sesizarea instanței poate fi făcută de către procuror, în cazul comiterii unei noi infracțiuni în termenul de supraveghere, și de către judecătorul delegat cu executarea, la cererea persoanei vătămate sau a altei persoane interesate, după consultarea raportului întocmit de consilierul de probațiune. Raportul de evaluare însoțește sesizarea făcută de judecătorul delegat.

Mențiuni:

1. Art. 56 stabilește procedura pentru ipoteza în care, pe durata termenului de supraveghere, persoana nu respectă măsurile de supraveghere sau nu execută obligațiile stabilite în sarcina sa. Conform noului Cod penal, pentru o atare ipoteză, urmează a fi sesizată instanța. Sesizarea este făcută de către consilierul de probațiune care constată direct sau este înștiințat cu privire la încălcarea măsurilor sau obligațiilor, după ce procedează la o analiză a motivelor care au determinat nerespectarea și face o apreciere cu privire la existența sau inexistența relei credințe a persoanei supravegheate. Acest filtru de analiză a fost introdus în intenția de a evita situațiile din prezent (în cazul suspendării executării pedepsei sub supraveghere) în care serviciul de probațiune este obligat să sesizeze instanța în toate cazurile, independent de analiza motivelor, procedura în fața instanței se declanșează, însă, în multe situații, instanța constată lipsa relei – credințe în nerespectarea unei obligații, respinge sesizarea, supravegherea continuă, iar întreaga procedură a fost declanșată inutil.

2. Posibilitatea de sesizare a instanței a fost prevăzută și pentru judecătorul delegat cu executarea pentru ipoteza în care persoana vătămată sau o altă persoană interesată înțelege să se adreseze direct acestuia. Judecătorul delegat urmează însă a consulta un raport întocmit de către consilierul de probațiune, raport care va însoți sesizarea instanței. Această ultimă prevedere a fost introdusă pentru ca instanța sesizată să fie direct informată asupra poziției serviciului de probațiune.

3. Cea de-a treia ipoteză de sesizare a instanței este la inițiativa procurorului, atunci când se constată săvârșirea unei noi infracțiuni de către persoana supravegheată în termenul de supraveghere.

CAPITOLUL III

Suspendarea executării pedepsei sub supraveghere

ART. 57. Punerea în executare a măsurilor de supraveghere și a obligațiilor stabilite de instanță în cazul suspendării executării pedepsei sub supraveghere

(1) Munca neremunerată în folosul comunității dispusă în cazul persoanei condamnate la o pedeapsă cu suspendarea sub supraveghere a executării se execută într-un interval de cel mult un an de la data începerii prestării muncii, cu excepția situațiilor în care persoana nu mai este aptă pentru prestarea unei sau unor activități dintre cele stabilite de consilierul de probațiune ori starea de incapacitate temporară de muncă a încetat, situații în care munca neremunerată în folosul comunității poate fi prestată până la expirarea termenului de supraveghere.

(2) Dispozițiile art. 24 alin. (2), respectiv art. 47 - 54 și 56 se aplică în mod corespunzător.

Mențiuni:

1. Având în vedere că toate prevederile referitoare la executarea măsurilor de supraveghere și a obligațiilor în cazul amânării aplicării pedepsei se aplică și în cazul în care instanța a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, și mențiunile formulate în secțiunea anterioară rămân valabile.

2. Un element de diferență a fost introdus în ceea ce privește durata maximă în care trebuie prestată activitatea neremunerată în folosul comunității (în toate cazurile), anume, un termen de maxim un an, față de cele 6 luni prevăzute în cazul amânării aplicării pedepsei. Diferența este justificată de mai multe considerente: numărul zilelor de muncă neremunerată în folosul comunității este mai mare în cazul suspendării executării pedepsei sub supraveghere (între 60 și 120 de zile față de între 30 și 60 de zile în cazul amânării aplicării pedepsei), termenul de supraveghere poate fi mai mare (între 2 și 4 ani față de termenul fix de 2 ani în ipoteza amânării aplicării pedepsei), obligația se dispune obligatoriu în toate cazurile în care se dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, față de ipoteza amânării aplicării pedepsei unde această obligație este facultativă pentru instanță.

CAPITOLUL IV Liberarea condiționată

ART. 58. Punerea în executare a măsurilor de supraveghere și a obligațiilor stabilite de instanță

(1) În cazul acordării liberării condiționate, instanța de judecată care a dispus liberarea condiționată transmite serviciului de probațiune o copie de pe hotărârea prin care s-a acordat liberarea, cu mențiunea că toate măsurile de supraveghere prevăzute la art. 101 alin. (1) din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare, se execută integral, potrivit legii, și cu indicarea perioadei de executare a măsurilor de supraveghere, respectiv a obligațiilor prevăzute la art. 101 alin. (2) lit. a) și b) din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare, atunci când este cazul, calculată potrivit art. 101 alin. (5) din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În situația în care instanța a stabilit în sarcina persoanei față de care s-a dispus liberarea condiționată una sau mai multe dintre obligațiile prevăzute la art. 101 alin. (2) lit. c) - g) din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare, instanța de judecată care a dispus liberarea condiționată comunică o copie de pe hotărârea prin care s-a acordat liberarea, după caz, și persoanelor sau instituțiilor prevăzute la art. 29 alin. (1) lit. h) - j), m) și n), abilitate să supravegheze îndeplinirea acestor obligații.

Mențiuni:

1. Punerea în executarea a hotărârii judecătorești prin care instanța a dispus liberarea condiționată se realizează prin transmiterea copiei de pe hotărârea judecătorească către serviciul de probațiune, ca autoritate însărcinată cu supravegherea executării măsurilor de supraveghere și a obligațiilor în ipoteza în care restul de pedeapsă rămas neexecutat la data liberării este de 2 ani sau mai mare. Instanța de judecată care a dispus liberarea urmează să transmită copia de pe hotărâre, menționând în același timp în mod expres că măsurile de supraveghere care sunt obligatorii în toate cazurile, urmează a fi executate toate, așa cum prevede noul Cod penal.

2. Atunci când unele dintre obligațiile dispuse de instanță urmează a fi supravegheate în colaborare cu alte autorități, de exemplu, cu organele de poliție, copia de pe hotărâre se transmite și acestora.

3. În plus, instanța trebuie să menționeze expres la momentul transmiterii copiilor de pe hotărâre care este perioada de executare a măsurilor. Această prevedere expresă a fost necesară deoarece în ipoteza liberării condiționate supravegherea executării măsurilor nu se întinde pe durata

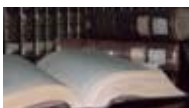
întregului rest de pedeapsă rămas neexecutat, ci, potrivit art. 101 alin. (5) din noul Cod penal, doar pentru o perioadă egală cu o treime din durata termenului de supraveghere, dar nu mai mult de 2 ani.

ART. 59. Supravegherea executării obligației prevăzute la art. 101 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal

(1) Consilierul de probațiune din cadrul serviciului de probațiune în a cărui circumscripție locuiește persoana care trebuie să urmeze un curs de pregătire școlară ori de calificare profesională, primind copia hotărârii judecătorești prin care s-a acordat liberarea condiționată, decide, pe baza evaluării inițiale a persoanei, cursul ce trebuie urmat și instituția din comunitate în care urmează să aibă loc, comunicând acestei instituții o copie de pe dispozitivul hotărârii prin care s-a acordat liberarea, precum și decizia sa.

(2) Supravegherea și controlul respectării obligației de a urma un curs de pregătire școlară ori de calificare profesională, atât cu privire la persoana liberată, cât și cu privire la instituția stabilită, se efectuează de serviciul de probațiune competent.

(3) În cazul în care persoana supravegheată va urma un curs de calificare, aceasta va începe cursul în termen de maximum 6 luni de la data primei întrevederi, iar dacă va urma un curs de pregătire școlară, aceasta se va înscrie în anul școlar următor.

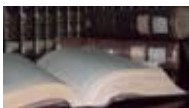
Mențiuni:

Mecanismul de supraveghere a executării obligației de urmare a unui curs de pregătire școlară ori de calificare profesională este similar celui descris în art. 50.

ART. 60. Supravegherea executării obligației prevăzute la art. 101 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal

(1) Consilierul de probațiune din cadrul serviciului de probațiune în a cărui circumscripție locuiește persoana care trebuie să frecventeze unul sau mai multe programe de reintegrare socială, primind copia hotărârii judecătorești, decide, pe baza evaluării inițiale a persoanei, programul sau programele care trebuie urmate, precum și, dacă este cazul, instituția, respectiv instituțiile din comunitate în care urmează să aibă loc acestea, comunicând acestor instituții o copie de pe dispozitivul hotărârii, precum și decizia sa.

(2) Supravegherea și controlul respectării obligației de a urma unul sau mai multe programe de reintegrare socială, atât cu privire la persoana liberată, cât și cu privire la instituția din comunitate stabilită, se efectuează de serviciul de probațiune competent.

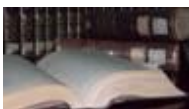
Mențiuni:

Executarea obligației de a urma unul sau mai multe programe de reintegrare socială urmează mecanismul general descris în art. 50, având ca particularitate faptul că, în această situație, este posibil ca programul stabilit să fie disponibil la nivelul serviciului de probațiune, ipoteză în care implicarea unei instituții din comunitate nu mai este necesară.

ART. 61. Modificarea sau încetarea obligațiilor

(1) În situația în care, pe parcursul supravegherii, consilierul de probațiune constată că se impune modificarea conținutului unora dintre obligații, stabilirea unor noi obligații sau încetarea executării unora dintre cele dispuse, va sesiza instanța, potrivit art. 103 din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Sesizarea instanței poate fi făcută și de către judecătorul delegat cu executarea, la cererea celui liberat sau a persoanei vătămate, după consultarea raportului întocmit de consilierul de probațiune.

Mențiuni:

1. Modificarea sau încetarea obligațiilor pe durata termenului de supraveghere este prevăzută în mod expres de către noul Cod penal ca expresie a flexibilizării procesului de supraveghere. Prin urmare, instanța de judecată poate să procedeze la modificarea obligațiilor sau la încetarea anticipată a unora sau a tuturor atunci când este sesizată de către consilierul de probațiune responsabil cu supravegherea, acesta din urmă fiind persoana care cunoaște atât persoana supravegheată cât și circumstanțele cazului și eventualele schimbări intervenite pe parcursul supravegherii.

2. Posibilitatea de sesizare a instanței a fost prevăzută și pentru judecătorul delegat cu executarea pentru ipoteza în care persoana liberată sau persoana vătămată înțeleg să se adreseze direct acestuia. Judecătorul delegat urmează însă a consulta un raport întocmit de către consilierul de probațiune, pentru motivele indicate mai sus, înainte de a decide dacă sesizează instanța sau nu.

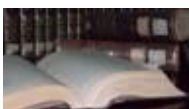
ART. 62. Sesizarea instanței pentru revocarea liberării condiționate

(1) În cazul în care constată nerespectarea uneia sau a unora dintre măsurile de supraveghere sau obligațiile stabilite de instanță pe durata termenului de supraveghere, consilierul de probațiune verifică motivele care au determinat această nerespectare și întocmește un raport. Dacă apreciază că nerespectarea s-a făcut cu rea-credință, sesizează instanța, în vederea revocării liberării condiționate.

(2) În situația în care constată încălcarea uneia dintre obligațiile prevăzute la art. 101 alin. (2) lit. c) - g) din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare, organele abilitate însărcinate cu verificarea modului de îndeplinire a acestor obligații sesizează serviciul de probațiune.

(3) Sesizarea serviciului de probațiune cu privire la nerespectarea obligațiilor prevăzute la art. 101 alin. (2) lit. c) - g) din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare, poate fi făcută, după caz, și de persoana vătămată sau de altă persoană interesată.

(4) Sesizarea instanței în vederea revocării liberării condiționate poate fi făcută și de către procuror, în cazul comiterii unei noi infracțiuni în termenul de supraveghere, și de către judecătorul delegat cu executarea, la cererea persoanei vătămate sau a altei persoane interesate, după consultarea raportului întocmit de consilierul de probațiune. Raportul de evaluare însoțește sesizarea făcută de judecătorul delegat.

Mențiuni:

1. *Art. 62 stabilește procedura pentru ipoteza în care, pe durata termenului de supraveghere, persoana nu respectă măsurile de supraveghere sau nu execută obligațiile stabilite în sarcina sa. Conform noului Cod penal, pentru o atare ipoteză, urmează a fi sesizată instanța. Sesizarea este făcută de către consilierul de probațiune care constată direct sau este înștiințat cu privire la încălcarea măsurilor sau obligațiilor, după ce procedează la o analiză a motivelor care au determinat nerespectarea și face o apreciere cu privire la existența sau inexistența relei credințe a persoanei supravegheate.*

2. *Cu privire la obligațiile a căror supraveghere directă revine unor alte organe abilitate, de regulă organelor de poliție, acestea din urmă sesizează serviciul de probațiune care procedează conform punctului 1.*

3. *Posibilitatea de sesizare a instanței a fost prevăzută și pentru judecătorul delegat cu executarea pentru ipoteza în care persoana vătămată sau o altă persoană interesată înțeleg să se adreseze direct acestuia. Judecătorul delegat urmează însă a consulta un raport întocmit de către consilierul de probațiune, raport care va însoți sesizarea instanței. Această ultimă*

prevedere a fost introdusă pentru ca instanța sesizată să fie direct informată asupra poziției serviciului de probațiune.

4. Cea de-a treia ipoteză de sesizare a instanței este la inițiativa procurorului, atunci când se constată săvârșirea unei noi infracțiuni de către persoana supravegheată în termenul de supraveghere.

TITLUL IV

Dispoziții privind executarea măsurilor educative neprivative de libertate

CAPITOLUL I

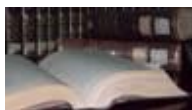
Dispoziții generale

ART. 63. Organizarea executării măsurilor educative neprivative de libertate

(1) Măsurile educative neprivative de libertate se execută în comunitate, pe durata executării acestora asigurându-se menținerea și întărirea legăturilor minorului cu familia și comunitatea, dezvoltarea liberă a personalității minorului, precum și implicarea acestuia în programele derulate, în scopul formării sale în spirit de responsabilitate și respect pentru drepturile și libertățile celorlalți.

(2) Minorului aflat în executarea unei măsuri educative neprivative de libertate i se asigură, potrivit principiului interesului superior al copilului, respectarea drepturilor și libertăților fundamentale prevăzute de Constituție, convențiile internaționale la care România este parte și de legislația specială, în măsura în care exercitarea acestora nu este incompatibilă cu natura și conținutul măsurii.

(3) Conținutul modalităților concrete de executare a măsurilor educative neprivative de libertate se stabilește ținând seama de vârsta, personalitatea, starea de sănătate, situația familială și socială a minorului.

Mențiuni:

Noul Cod penal nu stabilește în concret conținutul fiecărei măsuri educative, lăsând la latitudinea judecătorilor detalierea conținutului acestora. Organizarea modului de executare a măsurilor educative neprivative va porni de la individualizarea conținutului acestora în raport cu vârsta, personalitatea, starea de sănătate, situația familială și socială a minorului și în acord cu necesitatea executării lor ținând seama de principiul interesului superior al copilului.

În concordanță cu Recomandarea Consiliului Europei nr. 2008/11 privind reguli europene pentru infractorii minori, impunerea și punerea în aplicare a unei sancțiuni sau măsuri comunitare trebuie să respecte interesul superior al minorului, limitat de gravitatea infracțiunilor comise (principiul

proporționalității), să țină cont de vârsta, sănătatea mentală și fizică, de dezvoltarea, de capacitățile și circumstanțele personale (principiul individualizării) și de fiecare dată când este necesar de rapoartele psihiatrice, psihologice ori sociale (r. 5). În scopul de a adapta implementarea sancțiunilor și măsurilor comunitare la circumstanțele particulare fiecărui caz, autoritățile responsabile de implementarea acestora trebuie să aibă un grad suficient de libertate, fără a conduce la inegalități grave de tratament (r. 6).

ART. 64. Rolul serviciului de probațiune în executarea măsurilor educative neprivative de libertate

(1) Organizarea, supravegherea și controlul executării măsurilor educative neprivative de libertate se desfășoară sub coordonarea serviciului de probațiune.

(2) Serviciul de probațiune poate încredința supravegherea executării măsurilor educative neprivative de libertate prevăzute în Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare, unor instituții din comunitate dintre cele incluse în baza de date constituită la nivel național potrivit art. 20 alin. (6).

Mențiuni:

Articolul delimitează cadrul instituțional al executării măsurilor neprivative de libertate în condițiile implicării mai multor instituții din comunitate, stabilindu-se că organizarea, supravegherea și controlul executării măsurilor educative neprivative de libertate se desfășoară sub coordonarea serviciului de probațiune.

Și la nivel european, prin Recomandarea Consiliului Europei nr. (2010)1 se definește probațiunea ca instituție direct responsabilă de implementarea sancțiunilor și măsurilor comunitare prin supraveghere, asistență și consiliere ca mijloace generice de intervenție.

ART. 65. Informarea minorului și a familiei

(1) După rămânerea definitivă a hotărârii prin care s-a luat față de minor o măsură educativă neprivativă de libertate, judecătorul delegat cu executarea, în aplicarea procedurii prevăzute la art. 511 din Legea nr. 135/2010, fixează un termen, dispunând aducerea minorului și citarea reprezentantului legal al acestuia, a reprezentantului serviciului de probațiune pentru punerea în executare a măsurii luate și a persoanelor desemnate cu supravegherea acesteia. Împreună cu citația, serviciului de probațiune i se comunică și o copie de pe hotărârea instanței.

(2) În cadrul întâlnirii, judecătorul delegat îi prezintă minorului și persoanei desemnate cu supravegherea acestuia scopul și conținutul sancțiunii aplicate, măsurilor educative neprivative precum și consecințele nerespectării acesteia.

Mențiuni:

Textul reglementează rolul minorului, al familiei, ori al reprezentantului legal sau al persoanelor desemnate cu supravegherea minorului, precum și al consilierului de probațiune în cadrul procedurii prevăzute de art. 511 din noul Cod de procedură penală, cu referire la momentul punerii în executare a măsurii educative, pentru a sublinia necesitatea colaborării actorilor implicați în supravegherea măsurilor educative neprivative de libertate.

În acord cu Recomandarea Consiliului Europei nr. 2008/11 privind reguli europene pentru infractorii minori, orice sistem de justiție care se ocupă de minori trebuie să se asigure de participarea lor efectivă în cadrul procedurii în ceea ce privește impunerea, precum și punerea în aplicare a sancțiunilor sau măsurilor (r. 13). Potrivit aceleiași recomandări, orice sistem de justiție care se ocupă cu minori trebuie să țină seama de drepturile și responsabilitățile părinților și tutorilor (r. 14)

CAPITOLUL II

Executarea de libertate

ART. 66. Executarea măsurii educative a stagiului de formare civică

(1) Obiectivul măsurii educative a stagiului de formare civică constă în sprijinirea minorului în conștientizarea consecințelor legale și sociale la care se expune în cazul săvârșirii de infracțiuni și responsabilizarea acestuia cu privire la comportamentul său.

(2) Cursurile de formare civică se elaborează în baza programei-cadru aprobate prin ordin comun al ministrului justiției și al ministrului educației naționale, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, în conformitate cu standardele minime de lucru în probațiune pentru instituțiile din comunitate prevăzute la art. 18 alin. (6).

(3) Consilierul de probațiune sau, după caz, persoana desemnată din cadrul instituției din comunitate organizează, efectuează demersurile necesare în vederea participării minorului și supraveghează minorul pe durata stagiului de formare civică.

(4) Includerea minorului într-un curs de formare civică se efectuează în cel mult 60 de zile de la punerea în executare a hotărârii conform art. 511 din Legea nr. 135/2010.

(5) Stagiul de formare civică este organizat sub forma unor sesiuni continue sau periodice, derulate pe durata a cel mult 4 luni, și include unul sau mai multe module cu caracter teoretic sau aplicativ, adaptate vârstei și personalității minorilor incluși în respectivul stagiul și ținând seama, pe cât posibil, de natura infracțiunii comise. În desfășurarea stagiului stabilit de instanță se va avea în vedere un număr lunar de 8 ore de formare civică.

(6) Consilierul de probațiune din cadrul serviciului de probațiune în a cărui circumscripție locuiește minorul care trebuie să frecventeze cursul de formare civică decide, pe baza evaluării inițiale a minorului, instituția din comunitate în care urmează să aibă loc acesta, comunicând acestei instituții copia de pe dispozitivul hotărârii, precum și decizia sa.

(7) Instituția din comunitate desemnată potrivit alin. (6) sau serviciul de probațiune, după caz, adaptează conținutul concret al stagiului, potrivit programei-cadru prevăzute la alin. (2), în funcție de particularitățile minorului, cu aprobarea consilierului de probațiune.

(8) Desfășurarea cursului de formare civică se realizează de către un reprezentant al instituției din comunitate stabilite prin decizia prevăzută la alin. (6).

Mențiuni:

Reglementarea stagiului de formare civică în noul Cod penal este asemănătoare cu cea din Ordonanța franceză din 2 februarie 1945, unde este reglementat ca sancțiune educativă (art.15-1).

Pentru elaborarea acestor stagii de formare civică în mod unitar și coordonat la nivel național, textul de lege prevede existența unor standarde minime de lucru aprobate prin ordin comun al ministrului justiției și al ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului și a unei Programe-cadru pentru acest tip de cursuri.

Potrivit art. 18 alin (6), instituțiile din comunitate care participă la executarea pedepselor și a măsurilor neprivative de libertate, alături de serviciile de probațiune, trebuie să elaboreze cursul de formare civică în baza unor standarde comune de lucru și să respecte în activitatea lor Standardele minime de lucru în probațiune pentru instituțiile din comunitate aprobate prin hotărâre a Guvernului. Potrivit art. 20, alin. 6, instituțiile din comunitate se află într-o bază de date constituită la nivel național.

Pe baza evaluării inițiale a minorului, consilierul responsabil de caz decide instituția în care urmează să aibă loc stagiul de formare civică.

Cursurile de formare civică pot fi derulate atât la nivelul serviciului de probațiune, de către consilierul responsabil de caz, cât și la nivelul unei instituții din comunitate.

Pentru asigurarea respectării principiului celerității intervenției, este prevăzut un termen maximal până la care are loc includerea efectivă a minorului în stagiul de formare civică de la momentul punerii în executare a hotărârii conform art. 511 din Codul procedură penală.

În scopul de a asigura adaptarea cursului de formare civică la particularitățile minorului, la contextul de viață și la infracțiunea comisă, instituția stabilește în concret, structura modulară, durata și conținutul teoretic și aplicativ al cursului de formare civică.

ART. 67. Executarea măsurii educative a supravegherii

(1) Măsura educativă a supravegherii are ca obiectiv participarea minorului la cursuri școlare sau de formare profesională și prevenirea desfășurării unor activități sau a intrării în legătură cu anumite persoane care ar putea afecta procesul de îndreptare a acestuia.

(2) Supravegherea și îndrumarea minorului în executarea măsurii educative a supravegherii se realizează de către părinții minorului, cei care l-au adoptat sau tutore. Dacă aceștia nu pot asigura supravegherea în condiții satisfăcătoare, instanța dispune încredințarea supravegherii minorului, pe același interval de timp, unei persoane de încredere, de preferință unei rude mai apropiate a minorului, la cererea acesteia.

(3) În cazul în care persoana prevăzută la alin. (2) nu este desemnată prin hotărârea instanței sau persoana desemnată de instanță nu mai poate exercita, permanent sau temporar, supravegherea, judecătorul delegat cu consultarea consilierului de probațiune desemnează persoana ce urmează să exercite supravegherea. Dispozițiile art. 65 se aplică în mod corespunzător.

(4) Controlul executării măsurii educative a supravegherii și controlul îndeplinirii atribuțiilor de către persoana care exercită supravegherea se realizează de către consilierul de probațiune.

(5) Supravegherea și îndrumarea minorului în cadrul programului său zilnic presupun verificarea modului în care acesta își respectă obligațiile care decurg din statutul său familial, școlar sau profesional.

(6) În situația în care instanța a dispus în conținutul măsurii educative a supravegherii participarea minorului la un curs școlar sau de formare profesională, iar minorul nu este înscris într-o astfel de formă de învățământ, dispozițiile art. 50 alin. (1) și (2) se aplică în mod corespunzător.

(7) Exercițarea supravegherii începe în cel mult 30 de zile de la momentul prezentării minorului și a persoanei desemnate cu supravegherea în fața judecătorului delegat cu executarea în condițiile art. 511 din Legea nr. 135/2010.

Mențiuni:

Măsura supravegherii păstrează unele asemănări cu măsura educativă a libertății supravegheate din Codul penal actual. Măsura supravegherii presupune ca supravegherea și îndrumarea minorului să fie încredințată părinților minorului, celor care l-au adoptat sau tutorelui, iar în măsura în care aceștia nu pot asigura supravegherea în condiții satisfăcătoare, unei persoane de încredere, de preferință unei rude apropiate, la cererea acesteia.

Recomandarea Consiliului Europei nr. 2008/11 privind reguli europene pentru infractorii minori, solicita, pe cât posibil, implicarea părinților sau tutorilor în cadrul procedurii de executare a sancțiunilor sau măsurilor educative, cu excepția cazului în cazul în care acest lucru nu este în interesul superior al minorului. (r. 14).

Serviciul de probațiune nu are în acest caz o responsabilitate directă în stabilirea efectivă a programului zilnic, minorul are deja un program zilnic, din care fac parte diferite activități (frecventarea cursurilor, activități sportive, recreative etc.), ca o prelungire a statutului său familial, școlar sau profesional, program pe parcursul căruia trebuie doar îndrumat.

Este prevăzută, de asemenea, posibilitatea de a completa anumite lipsuri ale hotărârii judecătorești sau de a actualiza datele legate de persoana desemnată cu supravegherea și potențialul acesteia de a-și îndeplini sarcina în cadrul procedurii de punere în executare a măsurilor educative prevăzute la art. 511 din noul Cod de procedură penală.

Controlul executării măsurii educative a supravegherii și controlul îndeplinirii atribuțiilor de către persoana care exercită supravegherea se realizează de către consilierul de probațiune.

Sub același aspect al celerității intervenției, este prevăzut un termen maximal de 30 zile până la care are loc începerea efectivă a supravegherii, de la momentul punerii în executare a hotărârii conform art. 511 din noul Cod procedură penală.

ART. 68. Executarea măsurii educative a consemnării la sfârșit de săptămână

(1) Măsura educativă a consemnării la sfârșit de săptămână are ca obiectiv evitarea contactului minorului cu anumite persoane sau a prezenței acestuia în anumite locuri care să îl predisună pe minor la manifestarea unui comportament infracțional.

(2) Interdicția impusă minorului de a părăsi locuința operează începând cu ora 0,00 a zilei de sâmbătă și până la ora 24,00 a zilei de duminică.

(3) Dispozițiile alin. (2) se aplică în mod corespunzător și persoanelor care, datorită cultelor religioase legale din care fac parte, au alte zile de repaus decât sâmbăta și duminica.

(4) Măsura educativă se execută pe durata unor sfârșituri de săptămână consecutive, în afară de cazul în care instanța sau judecătorul delegat cu executarea, la propunerea consilierului de probațiune, a dispus altfel, de regulă, sub supravegherea persoanei majore cu care locuiește minorul ori a altei persoane majore desemnate de instanța de judecată.

(5) În cazul în care persoana majoră în supravegherea căreia se află executarea măsurii nu este desemnată prin hotărârea instanței sau persoana desemnată de instanță nu mai poate exercita, permanent sau temporar, supravegherea, judecătorul delegat cu consultarea consilierului de probațiune desemnează persoana ce urmează să exercite supravegherea. Dispozițiile art. 65 se aplică în mod corespunzător.

(6) Controlul executării măsurii educative a consemnării la sfârșit de săptămână și controlul îndeplinirii atribuțiilor de către persoana care exercită supravegherea se realizează de către consilierul de probațiune sau, după caz, de persoana desemnată de acesta din cadrul unei instituții din comunitate.

(7) În vederea exercitării controlului, minorul care locuiește singur sau, după caz, persoana prevăzută la alin. (4) are obligația de a permite persoanei desemnate cu controlul executării și supravegherii executării măsurii efectuarea vizitelor programate sau inopinate la locuința minorului, în zilele în care minorul trebuie să se afle în acel spațiu potrivit hotărârii instanței. Nerespectarea acestei obligații de către minor atrage aplicarea dispozițiilor art. 123 din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare. Nerespectarea obligației de către persoana desemnată cu supravegherea atrage aplicarea în mod corespunzător a dispozițiilor art. 19.

(8) În situația în care instanța de judecată a stabilit în conținutul măsurii educative sau consilierul de probațiune a stabilit în sarcina minorului participarea la un curs școlar ori de formare profesională sau participarea la un program de reintegrare, dispozițiile art. 50 alin. (1) și (2) și ale art. 53 se aplică în mod corespunzător.

(9) Consemnarea la sfârșit de săptămână se pune în executare în termen de cel mult 15 zile de la momentul prezentării minorului și a persoanei desemnate cu supravegherea în fața judecătorului delegat cu executarea în condițiile art. 511 din Legea nr. 135/2010.

Mențiuni:

Măsura consemnării la sfârșit de săptămână se execută pe durata unor sfârșituri de săptămână consecutive, afară de cazul în care instanța, sau judecătorul delegat cu executarea, la propunerea consilierului de probațiune, a dispus altfel. Supravegherea nemijlocită a respectării măsurii revine, de

regulă, persoanei majore cu care locuiește minorul ori altei persoane majore desemnate de instanța de judecată.

Controlul executării măsurii educative a consemnării la sfârșit de săptămână, precum și controlul îndeplinirii atribuțiilor de către persoana care exercită supravegherea se realizează de către consilierul de probațiune sau, după caz, persoana desemnată de acesta din cadrul unei instituții din comunitate.

Pentru celeritatea intervenției, textul prevede un termen maximal, de 15 zile, până la care are loc punerea în executare a consemnării la sfârșit de săptămână, de la momentul punerii în executare a hotărârii conform art. 511 din noul Cod procedură penală.

ART. 69. Executarea măsurii educative a asistării zilnice

(1) Supravegherea executării măsurii educative a asistării zilnice se realizează de consilierul de probațiune sau, după caz, de persoana desemnată prin decizia acestuia, din cadrul unei instituții din comunitate.

(2) Programul zilnic pe care trebuie să îl respecte minorul și activitățile pe care trebuie să le îndeplinească acesta sunt stabilite de comun acord de către consilierul de probațiune și părinți, tutore sau altă persoană în grija căreia se află minorul, cu consultarea acestuia. În caz de dezacord, programul se stabilește de către judecătorul delegat cu executarea, prin încheiere motivată, după audierea celor interesați. Încheierea nu este supusă niciunei căi de atac.

(3) Programul stabilit potrivit alin. (2) va ține cont de nevoile identificate ale minorului, de situația sa socială și, după caz, profesională și de obligațiile și interdicțiile impuse acestuia pe perioada executării măsurii. Programul are în vedere dezvoltarea armonioasă a personalității minorului, prin implicarea acestuia în activități ce presupun relaționare socială, organizarea modului de petrecere a timpului liber și valorificarea aptitudinilor sale.

(4) În situația în care instanța de judecată a stabilit în conținutul măsurii educative sau consilierul de probațiune a stabilit în sarcina minorului, în conținutul programului zilnic, participarea la un curs școlar ori de formare profesională sau participarea la un program de reintegrare, dispozițiile art. 50 alin. (1) și (2) și ale art. 53 se aplică în mod corespunzător.

(5) Stabilirea programului zilnic se face în termen de cel mult 30 de zile de la momentul prezentării minorului în fața judecătorului delegat cu executarea în condițiile art. 511 din Legea nr. 135/2010, iar asistarea zilnică începe cel mai târziu în 5 zile de la stabilirea programului.

(6) În cazul în care măsura asistării zilnice a înlocuit o măsură educativă privativă de libertate, stabilirea programului zilnic se face în termen de cel mult 15 zile de la punerea în libertate a minorului.

Mențiuni:

Măsura educativă a asistării zilnice, presupune o intervenție activă din partea serviciului de probațiune, care întocmește programul zilnic al minorului.

Supravegherea executării măsurii educative a asistării zilnice se realizează de consilierul de probațiune sau, după caz, de persoana desemnată prin decizia acestuia, din cadrul unei instituții din comunitate.

Textul de lege menține și în cazul acestei măsuri educative dezideratul cooperării cu părinții minorului, tutore sau altă persoană în grija căruia se află minorul. Programul pe care trebuie să-l respecte minorul și activitățile pe care acesta trebuie să le îndeplinească vor fi stabilite de către consilierul de probațiune ținând cont de nevoile identificate, de comun acord cu părinții, cu consultarea minorului. În acest fel, sunt create premisele pentru o colaborare efectivă între ei și consilierul de probațiune în derularea măsurii.

În caz de dezacord, programul se stabilește de către judecătorul delegat cu executarea.

Termenele pentru stabilirea programului și începerea efectivă a asistării zilnice sunt precizate diferit, după cum asistarea zilnică este măsura educativă principală sau a înlocuit o măsură educativă privativă de libertate.

CAPITOLUL III

Dispoziții comune

ART. 70. Punerea în executare a obligațiilor stabilite de instanța de judecată

(1) Dacă instanța de judecată a stabilit în sarcina minorului obligația prevăzută la art. 121 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare, dispozițiile art. 50 alin. (1) și (2) se aplică în mod corespunzător.

(2) Dacă instanța de judecată a stabilit în sarcina minorului obligațiile prevăzute la art. 121 alin. (1) lit. c) sau d) din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare, judecătorul delegat cu executarea comunică o copie de pe dispozitivul hotărârii, după caz, și persoanelor sau instituțiilor prevăzute la art. 29 alin. (1) lit. m) sau n), abilitate să supravegheze îndeplinirea acestor obligații. În cazul în care s-a stabilit obligația prevăzută la art. 121 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare, comunicarea se face inspectoratului județean de poliție în a cărui circumscripție locuiește minorul.

(3) În cazul dispunerii obligației prevăzute la art. 121 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare, o copie de pe dispozitivul hotărârii se comunică de către consilierul de probațiune instituției în care urmează să aibă loc controlul, tratamentul sau îngrijirea medicală menționate în hotărâre. În cazul în care instituția nu este menționată în hotărâre, consilierul de

probațiune stabilește, prin decizie, instituția în care urmează să aibă loc controlul, tratamentul sau îngrijirea medicală și comunică acesteia copia de pe dispozitivul hotărârii, precum și decizia sa.

(4) Costurile controlului, tratamentului sau îngrijirii medicale sunt acoperite de la bugetul de stat.

(5) Executarea obligațiilor prevăzute la art. 121 alin. (1) din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare, începe după cum urmează:

a) la data rămânerii definitive a hotărârii prin care au fost stabilite, în cazul obligațiilor prevăzute la lit. b) - d);

b) la data aducerii la cunoștința minorului a conținutului concret al obligației, stabilit de către consilierul de probațiune, în cazul obligațiilor prevăzute la lit. a), e) și f).

(6) Executarea obligațiilor prevăzute la art. 121 alin. (1) din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare, încetează de drept la data executării sau considerării ca executată a măsurii educative pe care o însoțesc.

Mențiuni:

Este reglementată inițierea punerii în executare a obligațiilor impuse minorului, potrivit art. 121 din noul Cod penal, în completarea conținutului măsurii educative, în mod similar celor existente în cazul instituției amânării executării pedepsei sau a suspendării executării pedepsei sub supraveghere. Articolul diferențiază între instituțiile implicate direct în punerea în executare a diferitelor obligații, relația serviciului de probațiune cu organele abilitate, sau cu alte instituții responsabile, precum și momentele diferite ale începerii executării acestora.

ART. 71. Minorul liberat din executarea unei măsuri educative privative de libertate

(1) Dispozițiile art. 70 se aplică în mod corespunzător în cazul minorului liberat din centrul educativ sau din centrul de detenție.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1), executarea obligațiilor încetează de drept la data împlinirii duratei internării.

Mențiuni:

Aceleași obligații se pot impune și minorului liberat din centrul educativ sau din centrul de detenție.

ART. 72. Acordarea de permisiuni în executarea obligațiilor

(1) La solicitarea minorului, pentru motive temeinic justificate, consilierul de probațiune poate acorda, prin decizie, o permisiune în executarea obligațiilor prevăzute la art. 121 alin. (1) lit. c) și d) din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Permisuniunea prevăzută la alin. (1) nu poate fi acordată pe o perioadă mai mare de 5 zile. Durata permisiunii se include în termenul de supraveghere.

(3) În situația în care instanța de judecată a impus în sarcina minorului executarea obligației prevăzute la art. 121 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare, la solicitarea minorului, pentru motive obiective, consilierul de probațiune poate să acorde minorului, prin decizie, permisiunea de a depăși limita teritorială stabilită de instanță. În cazul în care solicitarea minorului privește părăsirea teritoriului țării, durata permisiunii nu poate depăși 30 de zile într-un an.

(4) Despre acordarea permisiunii prevăzute la alin. (1) sau (3), consilierul de probațiune încunoștințează, după caz, persoanele sau instituțiile prevăzute la art. 29 lit. m) și n), precum și judecătorul delegat cu executarea.

Mențiuni:

Ca un element de noutate apare acordarea de către consilierul de probațiune responsabil de caz a unor permisiuni cu o durată de cel mult 5 zile în îndeplinirea acestor obligații.

Fixarea acordării permisiunilor în sarcina consilierilor de probațiune este justificată de principiul intervenției adaptate prevăzut în Recomandarea Consiliului Europei nr. 1992/16 privind reguli europene privind sancțiunile și măsurile comunitare (r 71). Cunoscând particularitățile cazului și situațiile speciale ivite, consilierul poate lua decizia acordării unei permisiuni în executarea obligațiilor prevăzute la art. 121 alin. (1) lit. c) și d) din noul Cod penal pentru motive temeinic justificate.

ART. 73

(1) În situația în care, pe parcursul supravegherii executării unei măsuri educative, consilierul de probațiune constată că este necesară modificarea conținutului unora dintre obligațiile impuse de către instanță, impunerea unor noi obligații sau încetarea executării unora dintre cele dispuse, sesizează instanța, potrivit art. 121 alin. (4) lit. a) din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Sesizarea instanței poate fi făcută și de către judecătorul delegat cu executarea, la cererea minorului, părinților, tutorelui sau a altei persoane în grija căreia se află minorul ori a persoanei vătămate, după consultarea referatului de evaluare întocmit de consilierul de probațiune. Referatul de evaluare însoțește sesizarea făcută de judecătorul delegat.

Mențiuni:

Un alt element de noutate al acestor prevederi îl reprezintă dispozițiile procedurale privind mecanismul de modificare sau încetare a unora dintre obligații. Referatul de evaluare întocmit de către serviciul de probațiune va însoți sesizarea judecătorului delegat și va avea un rol substanțial în motivarea și argumentarea dinamicii obligațiilor.

Aceste prevederi sunt de natură să asigure respectarea principiului intervenției adaptate, prin stabilirea și continuarea intervenției în acord cu dinamica cazului.

În funcție de progresele înregistrate de către minor, autoritățile competente au dreptul de a reduce durata oricărei sancțiuni sau măsuri, de a relaxa orice condiție sau obligație prevăzută de o astfel de sancțiune sau măsură sau de a o rezilia (regula nr. 27 din Recomandarea Consiliului Europei nr. 2008/11 privind reguli europene pentru infractorii minori).

ART. 74. Sesizarea instanței pentru prelungirea sau înlocuirea măsurilor educative

(1) Dacă minorul nu respectă condițiile de executare a măsurii educative sau obligațiile impuse, sesizarea instanței pentru prelungirea sau înlocuirea măsurii educative neprivative de libertate în condițiile art. 123 alin. (1) și (2) din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare, se face de către consilierul de probațiune, potrivit art. 121 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Sesizarea instanței poate fi făcută de către procuror în cazul comiterii unei noi infracțiuni pe durata măsurii educative și de către judecătorul delegat cu executarea, la cererea părinților, tutorelui sau a altei persoane în grija căreia se află minorul ori a persoanei vătămate sau a altei persoane interesate, după consultarea referatului de evaluare întocmit de consilierul de probațiune. Referatul de evaluare însoțește sesizarea făcută de judecătorul delegat.

(3) În înlocuirea măsurilor educative neprivative de libertate instanța va avea în vedere severitatea acestor măsuri în ordinea prevăzută la art. 115 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare.

Mențiuni:

Noul Cod penal renunță la instituția revocării măsurilor educative.

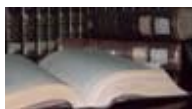
Pentru nerespectarea condițiilor de executare a măsurilor educative sau a obligațiilor sau în cazul comiterii unei noi infracțiuni pe durata măsurii educative, instanța are în noua

reglementare o paletă mai largă de reacții respectiv: prelungirea ori înlocuirea măsurilor educative potrivit art. 123 din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare. Înlocuirea măsurii educative neprivative de libertate inițiale se va realiza, cu respectarea ordinii severității lor prevăzute în noul Cod penal, cu o altă măsură neprivativă de libertate sau cu una privativă de libertate.

ART. 75. Colaborarea cu serviciul de probațiune pe durata executării măsurilor educative neprivative de libertate

(1) Pe durata executării măsurilor educative neprivative de libertate, consilierul de probațiune sau, după caz, persoana desemnată de acesta din cadrul unei instituții din comunitate colaborează îndeaproape cu părinții, adoptatorul, tutorele, curatorul sau o altă persoană însărcinată cu supravegherea minorului.

(2) Persoanele prevăzute la alin. (1) au obligația de a înștiința consilierul de probațiune cu privire la nerespectarea de către minor a oricăreia dintre obligațiile și interdicțiile stabilite pentru acesta.

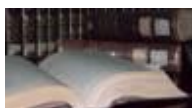
Mențiuni:

Articolul accentuează rolul de liant îndeplinit de consilierul de probațiune între factorii implicați în executarea măsurilor educative.

ART. 76. Supravegherea minorului căsătorit

(1) În cazul în care minorul supus unei măsuri educative neprivative de libertate este căsătorit, supravegherea modului de executare a măsurii se exercită de către consilierul de probațiune.

(2) Dispozițiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și în situația în care minorul condamnat la o măsură educativă neprivativă de libertate a devenit major până la momentul încheierii executării măsurii.

Mențiuni:

Este înlăturată o lacună existentă în reglementarea actuală, privind supravegherea minorului căsătorit, care, potrivit legii civile dobândește capacitate deplină de exercițiu, dar din punctul de vedere al legii penale rămâne supus regimului sancționator prevăzut pentru minori. Aceeași reglementare este prevăzută pentru ipoteza în care minorul, condamnat la o măsură educativă neprivativă de libertate, a devenit major pe parcursul executării. Legea propune astfel ca supravegherea

modului de executare a măsurii educative în aceste cazuri să fie exercitată de către consilierul de probațiune.

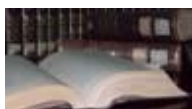
TITLUL V

Executarea măsurilor de siguranță

ART. 77. Executarea măsurilor de siguranță cu caracter medical

(1) Executarea măsurii de siguranță a obligării la tratament medical sau a internării medicale se execută potrivit dispozițiilor art. 566 - 571 din Legea nr. 135/2010.

(2) Costurile tratamentului medical sunt acoperite de la bugetul de stat.

Mențiuni:

1. *Alin.(1) al art. 77 cuprinde o normă de trimitere la dispozițiile Codului de procedură penală, executarea acestor măsuri fiind în mod tradițional reglementată prin normele de procedură penală. Art. 566 – 568 din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare, reglementează executarea măsurii obligării la tratament medical, obligația unității sanitare la care făptuitorul a fost repartizat pentru efectuarea tratamentului medical de a comunica anumite aspecte instanței și norme privind înlocuirea sau încetarea obligării la tratament medical, pe când art. 569 – 571 conțin norme privitoare la executarea măsurii internării medicale, obligațiile în legătură cu internarea medicală, precum și aspecte referitoare la menținerea, înlocuirea sau încetarea măsurii internării medicale.*

2. *Având în vedere scopul măsurilor de siguranță (acestea sunt sancțiuni de drept penal, având în principal, caracter preventiv și sunt determinate de necesitatea prevenirii repetării de fapte periculoase în viitor), la alin.(2) s-a prevăzut în mod expres faptul că bugetul de stat acoperă costurile tratamentului medical.*

Prevederea este în concordanță cu prevederile art. 78 din Legea sănătății mintale și a protecției persoanelor cu tulburări psihice nr. 487/2002, republicată.

ART. 78. Executarea măsurii de siguranță a interzicerii ocupării unei funcții sau a exercitării unei profesii

(1) Punerea în executare a măsurii de siguranță a interzicerii ocupării unei funcții sau a exercitării unei profesii se face prin comunicarea de către judecătorul delegat cu executarea a unei copii de pe dispozitivul hotărârii

persoanei juridice în cadrul căreia persoana exercită respectiva funcție, profesie, meserie sau activitate, precum și, dacă este cazul, persoanei juridice care asigură organizarea și coordonarea exercitării profesiei sau activității respective.

(2) În cazul în care interdicția vizează o meserie sau altă activitate, comunicarea se face inspectoratului județean de poliție în a cărui circumscripție își are domiciliul condamnatul.

Mențiuni:

1. Executarea măsurii de siguranță a interzicerii ocupării unei funcții sau a exercitării unei profesii, cuprinsă la art. 78 este în concordanță cu dispozițiile art. 573 din noul Cod de procedură penală. Detaliind dispozițiile art. 573 alin.(1), textul legii operează distincția între interzicerea ocupării unei funcții sau a exercitării unei profesii, când comunicarea se face către persoana juridică în cadrul căreia persoana exercită respectiva funcție, profesie, meserie sau activitate precum și, dacă este cazul, către persoana juridică ce asigură organizarea și coordonarea exercitării profesiei sau activității respective și interdicția de a exercita o meserie sau altă activitate, caz în care comunicarea se face inspectoratului județean de poliție în a cărui circumscripție își are domiciliul condamnatul.

2. Procedura de revocare a măsurii este prevăzută de alin.(3) și (4) ale art. 573 din noul Cod de procedură penală, soluționarea cererii făcându-se cu citarea persoanei față de care este luată măsura, după ascultarea concluziilor avocatului acesteia și ale procurorului.

ART. 79. Executarea măsurii de siguranță a confiscării speciale și a confiscării extinse

(1) Măsura de siguranță a confiscării speciale sau a confiscării extinse se execută după cum urmează:

a) lucrurile confiscate se predau organelor în drept a le prelua sau valorifica potrivit legii;

b) dacă lucrurile confiscate se află în păstrarea organelor de poliție sau a altor instituții, judecătorul delegat cu executarea trimite o copie de pe dispozitivul hotărârii organului la care se află. După primirea copiei de pe dispozitiv, lucrurile confiscate se predau în termen de 30 de zile organelor în drept a le prelua sau valorifica potrivit dispozițiilor legii. La cererea organelor care se ocupă de valorificare, bunurile pot rămâne în custodia poliției până la valorificare;

c) când confiscarea privește sume de bani ce nu au fost consemnate la unități bancare, judecătorul delegat cu executarea trimite o copie de pe dispozitivul hotărârii organelor fiscale, în vederea executării confiscării potrivit dispozițiilor privind creanțele bugetare;

d) când s-a dispus distrugerea lucrurilor confiscate, dacă prin lege nu se prevede altfel, aceasta se face în prezența unei comisii formate din judecătorul delegat cu executarea al instanței de executare, un reprezentant al parchetului de pe lângă aceeași instanță, un reprezentant al inspectoratului județean de poliție, gestionarul camerei de corpuri delictive în gestiunea căruia se aflau bunurile supuse distrugerii și, dacă este cazul, reprezentanți ai altor autorități cu competențe în domeniu desemnați de judecătorul delegat. Comisia întocmește un proces-verbal, care se trimite, în copie, spre a fi depus la dosarele privind cauzele în care s-a dispus confiscarea respectivelor bunuri. În cazul în care distrugerea nu are loc în circumscripția instanței de executare, din comisie face parte judecătorul delegat cu executarea de la instanța corespunzătoare în grad în circumscripția căreia are loc distrugerea. Un exemplar al procesului-verbal se trimite instanței de executare.

(2) Cheltuielile de păstrare, întreținere și valorificare a bunurilor confiscate se acoperă din prețul obținut. Dacă nu este posibilă acoperirea integrală a acestor cheltuieli din prețul obținut, diferența rămâne în sarcina statului.

(3) Cheltuielile de distrugere a bunurilor confiscate rămân în sarcina statului.

Mențiuni:

Art. 79 reprezintă o detaliere a prevederilor art. 574 din noul Cod de procedură penală, astfel cum acesta a fost modificat prin legea de punere în aplicare a acestuia. Suplimentar, în cazul confiscării lucrurilor, s-a prevăzut un termen expres de 30 de zile în care acestea se predau în termen de 30 de zile organelor în drept a le prelua sau valorifica potrivit dispozițiilor legii. Prin excepție, la cererea organelor care se ocupă de valorificare bunurile pot rămâne în custodia poliției până la valorificare.

De asemenea, în cazul distrugerii bunurilor (lit.d) s-a prevăzut în mod expres procedura legală de distrugere a lucrurilor confiscate. Astfel, distrugerea are loc în prezența unei comisii formată din judecătorul delegat cu executarea al instanței de executare, un reprezentant al parchetului de pe lângă aceeași instanță, un reprezentant al inspectoratului județean de poliție, gestionarul camerei de corpuri delictive în gestiunea căruia se aflau bunurile supuse distrugerii și, dacă este cazul, reprezentanți ai altor autorități cu competențe în domeniu desemnați de judecătorul delegat. Textul prevede și o soluție pentru cazul în care distrugerea nu are loc în circumscripția instanței de executare, caz în care din comisie va face parte judecătorul delegat cu executarea de la instanța corespunzătoare în grad în circumscripția căreia are loc distrugerea.

S-a prevăzut în mod expres cine suportă cheltuielile de păstrare, întreținere și valorificare a bunurilor confiscate și pe cele determinate de procesul de distrugere a bunurilor confiscate.

TITLUL VI

Obligațiile impuse în caz de amânare sau întrerupere a executării pedepsei detențiunii pe viață sau a închisorii

ART. 80. Punerea în executare a obligațiilor stabilite de instanță

(1) Punerea în executare a obligațiilor impuse potrivit art. 590 din Legea nr. 135/2010 se face prin trimiterea de către judecătorul delegat cu executarea a unei copii de pe hotărârea organului de poliție desemnat în cuprinsul hotărârii de amânare a executării pedepsei închisorii, pentru a lua în evidență persoana, jandarmeriei, poliției de proximitate, organelor competente să elibereze pașaportul, organelor de frontieră, precum și altor instituții.

(2) O copie de pe dispozitivul hotărârii se comunică, dacă este cazul, și unității sanitare în care urmează să se efectueze tratamentul sau serviciului de asistență socială din cadrul primăriei, în cazul prevăzut la art. 589 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 135/2010.

(3) În cazul impunerii obligației prevăzute la art. 590 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 135/2010, organul de poliție desemnat prin hotărâre va informa victima sau membrii familiei acesteia despre întreruperea executării pedepsei, atunci când s-a stabilit interdicția de a comunica sau a se apropia de persoanele menționate.

Mențiuni:

1. În conformitate cu dispozițiile art. 590 și 592 din noul Cod de procedură penală, pe durata amânării sau întreruperii executării pedepsei, condamnatul trebuie să respecte următoarele obligații:

a) să nu depășească limita teritorială fixată decât în condițiile stabilite de instanță;

b) să ia legătura, în termenul stabilit de instanță, cu organul de poliție desemnat de aceasta în cuprinsul hotărârii de amânare a executării pedepsei închisorii pentru a fi luat în evidență și a stabili mijlocul de comunicare permanentă cu organul de supraveghere, precum și să se prezinte la instanță ori de câte ori este chemat;

c) să nu își schimbe locuința fără informarea prealabilă a instanței care a dispus amânarea;

d) să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte nicio categorie de arme;

e) pentru cazul prevăzut la art. 589 alin. (1) lit. a), să se prezinte de îndată la unitatea sanitară la care urmează să facă tratamentul, iar pentru cazul prevăzut la art. 589 alin. (1) lit. b), să îngrijească copilul mai mic de un an.

Suplimentar, instanța poate impune și următoarele obligații :

a) să nu se afle în anumite locuri sau la anumite manifestări sportive, culturale ori la alte adunări publice, stabilite de instanță;

b) să nu comunice cu persoana vătămată sau cu membri de familie ai acesteia, cu persoanele cu care a comis infracțiunea sau cu alte persoane, stabilite de instanță, ori să nu se apropie de acestea;

c) să nu conducă niciun vehicul sau anumite vehicule stabilite.

2. Dacă persoana a cărei executare a pedepsei închisorii se amână ori se suspendă este gravidă sau are un copil mai mic de un an, judecătorul delegat cu executarea transmite o copie și unității sanitare unde se efectuează tratamentul sau serviciului de asistență socială din cadrul primăriei.

3. În vederea protejării victimei infracțiunii, dacă în sarcina persoanei a cărei pedeapsă a fost amânată ori întreruptă instanța a stabilit interdicția de a lua legătura cu persoana vătămată sau cu membri de familie ai acesteia, organul de poliție competent are obligația de a informa aceste persoane cu privire la măsura amânării ori întreruperii executării pedepsei dispusă de instanță.

ART. 81. Supravegherea respectării obligațiilor

(1) Supravegherea respectării obligațiilor stabilite prin hotărârea prin care s-a acordat amânarea sau întreruperea executării pedepsei se face de către organul de poliție desemnat de instanță în cuprinsul hotărârii de amânare sau întrerupere a executării pedepsei.

(2) Organul de poliție prevăzut la alin. (1) sesizează de îndată instanța de executare, în cazul în care constată sau este încunoștințat cu privire la nerespectarea uneia sau mai multora dintre obligațiile impuse.

(3) Unitățile prevăzute la art. 80 sunt obligate să încunoștințeze de îndată organul de poliție, în cazul în care constată nerespectarea obligațiilor prevăzute la art. 590 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 135/2010.

(4) Informațiile prevăzute la art. 590 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 135/2010 se comunică judecătorului delegat cu executarea din cadrul instanței de executare. În cazul încălcării acestei obligații, judecătorul delegat poate sesiza instanța pentru revocarea amânării sau întreruperii executării pedepsei.

Mențiuni:

Art. 81 reprezintă o aplicare a dispozițiilor art. 591 alin.(3) – (5) din noul Cod de procedură penală și stabilesc obligația organului de poliție desemnat de instanță de a realiza supravegherea executării obligațiilor și, dacă este cazul, de a sesiza instanța de judecată despre nerespectarea obligațiilor impuse.

Persoana condamnată este obligată să anunțe orice schimbare a locuinței. Informarea se face către judecătorul delegat cu executarea din cadrul instanței de executare, care în cazul încălcării acestei obligații poate sesiza instanța pentru revocarea amânării sau întreruperii executării pedepsei.

TITLUL VII

Măsurile preventive neprivative de libertate

CAPITOLUL I

Măsurile preventive neprivative de libertate aplicabile persoanei fizice

ART. 82. Punerea în executare a controlului judiciar

(1) Organul judiciar care a dispus controlul judiciar trimite o copie de pe ordonanța sau încheierea prin care a luat această măsură secției de poliție în raza căreia domiciliază sau locuiește persoana în cauză, precum și, dacă este cazul, celorlalte instituții abilitate potrivit art. 83 să supravegheze respectarea obligațiilor impuse. În cazul cetățenilor străini față de care s-a impus interdicția de a părăsi țara, comunicarea se face și Oficiului Român pentru Imigrări.

(2) În cazul în care organul judiciar a impus obligația prevăzută la art. 215 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 135/2010 cu referire la persoana vătămată sau membrii familiei acesteia, comunicarea prevăzută la alin. (1) se face și persoanei vătămate.

(3) După primirea copiei de pe actul prin care s-a dispus controlul judiciar, organul de poliție procedează de îndată la stabilirea programului de supraveghere și cheamă persoana aflată sub control judiciar, pentru a-i aduce la cunoștință acest program.

(4) Revocarea sau modificarea conținutului controlului judiciar se comunică în condițiile alin. (1) și (2).

Mențiuni:

Prevederile art. 82 și 83 vin în completarea măsurii preventive a controlului judiciar, prevăzută la art. 211 – 215 din noul Cod de procedură penală. Măsura controlului judiciar este

nou introdusă în legislația națională, urmând modelul Codului de procedură penală francez, care reglementează controlul judiciar ca alternativă la arestarea preventivă.

Astfel, art. 82 reglementează modalitatea de punere în aplicare a măsurii privative, prin transmiterea copiei de pe ordonanța sau încheierea prin care a luat măsura către secția de poliție în raza căreia domiciliază sau locuiește persoana în cauză precum și, dacă este cazul, celorlalte instituții abilitate potrivit art. 83 să supravegheze respectarea obligațiilor impuse.

Pentru a se asigura eficacitatea măsurii s-au prevăzut obligativitatea organului de poliție de a stabili programul de supraveghere de îndată, persoana în cauză fiind chemată și încunoștințată despre conținutul programului.

A fost stabilită o procedură identică de informare a organelor competente cu realizarea controlului judiciar și în situația în care a intervenit revocarea sau modificarea conținutului măsurii, în condițiile art. 211 din noul Cod de procedură penală.

ART. 83. Supravegherea îndeplinirii obligațiilor din conținutul controlului judiciar

(1) Dacă prin ordonanța procurorului sau prin încheierea judecătorului sau a instanței a fost impusă inculpatului respectarea uneia sau mai multor obligații dintre cele prevăzute la art. 215 alin. (2) din Legea nr. 135/2010, supravegherea respectării acestora se face după cum urmează:

a) de către organul de poliție în raza căruia domiciliază sau locuiește inculpatul, în cazul obligațiilor prevăzute la art. 215 alin. (2) lit. a), b), d) - f) și h) - j) din Legea nr. 135/2010;

b) de către organul de poliție în raza căruia domiciliază sau locuiește inculpatul și de instituția sanitară în care urmează a se efectua tratamentul, în cazul obligației prevăzute la art. 215 alin. (2) lit. g) din Legea nr. 135/2010;

c) de către organul de poliție în raza căruia domiciliază sau locuiește inculpatul și de către banca sau băncile la care inculpatul are deschise conturi, în cazul obligației prevăzute la art. 215 alin. (2) lit. k) din Legea nr. 135/2010.

(2) Supravegherea îndeplinirii obligației prevăzute la art. 215 alin. (2) lit. c) din Legea nr. 135/2010 se face în condițiile stabilite prin lege specială.

(3) În cazul constatării nerespectării obligațiilor impuse, instituțiile prevăzute la alin. (1) vor sesiza de îndată organul judiciar care a dispus controlul judiciar.

Mențiuni:

Potrivit noului Cod de procedură penală, măsura controlului judiciar presupune, suplimentar față de obligațiile impuse obligatoriu, și o serie de obligații, prevăzute la art. 215

alin.(2) pe care le poate impune organul judiciar care dispune măsura.

În acest sens, prevederile art. 83 reprezintă o prelungire a dispozițiilor procedurale, stabilind, în concret, cine realizează supravegherea obligațiilor suplimentare care pot fi dispuse de către organul judiciar:

- organul de poliție în raza căruia domiciliază sau locuiește inculpatul este cel chemat să exercite supravegherea dacă inculpatul a fost obligat: să nu depășească o anumită limită teritorială, fixată de organul judiciar, decât cu încuviințarea prealabilă a acestuia; să nu se deplaseze în locuri anume stabilite de organul judiciar sau să se deplaseze doar în locurile stabilite de acesta; să nu revină în locuința familiei, să nu se apropie de persoana vătămată sau de membrii familiei acesteia, de alți participanți la comiterea infracțiunii, de martori ori experți sau de alte persoane anume desemnate de organul judiciar și să nu comunice direct sau indirect, pe orice cale; să nu exercite profesia, meseria sau să nu desfășoare activitatea în exercitarea căreia a săvârșit fapta; să comunice periodic informații relevante despre mijloacele sale de existență; să nu participe la manifestări sportive sau culturale ori la alte adunări publice; să nu conducă vehicule anume stabilite de organul judiciar;

- obligația inculpatului de a se supune unor măsuri de control, îngrijire sau tratament medical, în special în scopul dezintoxicării va fi supravegheată atât de către organul de poliție în raza căruia domiciliază sau locuiește inculpatul, cât și de instituția sanitară în care urmează a se efectua tratamentul;

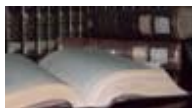
- organul de poliție în raza căruia domiciliază sau locuiește inculpatul și banca sau băncile la care inculpatul are deschise conturi, sunt chemate să supravegheze respectarea obligației inculpatului de a nu emite cecuri.

- obligația inculpatului de a purta permanent un sistem electronic de supraveghere urmează a se realiza potrivit legii speciale.

Alineatul ultim al art. 83 stabilește obligația instituțiilor menționate de a sesiza de îndată organul judiciar care a dispus controlul judiciar, în cazul în care inculpatul nu-și execută obligațiile.

ART. 84. Controlul judiciar pe cauțiune

În cazul dispunerii controlului judiciar pe cauțiune, dispozițiile art. 82 și 83 se aplică în mod corespunzător.

Mențiuni:

Măsura preventivă a controlului judiciar pe cauțiune se execută în mod similar cu măsura preventivă a controlului judiciar, analizată mai sus, la art. 82 și 83 din lege.

CAPITOLUL II

Măsurile preventive aplicabile persoanei juridice

ART. 85. Executarea măsurilor preventive luate față de persoana juridică

(1) Punerea în executare a măsurilor preventive luate, potrivit art. 493 din Legea nr. 135/2010, în cursul procesului penal față de persoana juridică se face prin trimiterea unei copii de pe încheierea judecătorului de drepturi și libertăți, după cum urmează:

a) Oficiului Național al Registrului Comerțului, pentru cazul în care persoana juridică respectivă este societate comercială, în vederea înscrierii mențiunii în Registrul comerțului computerizat pentru persoane juridice și persoane fizice;

b) Ministerului Justiției, pentru cazul în care persoana juridică se încadrează în prevederile Ordonanței Guvernului nr. 26/2000, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2005, cu modificările și completările ulterioare, în vederea înscrierii mențiunii în Registrul național al persoanelor juridice fără scop patrimonial - asociații, fundații și federații;

c) Tribunalului București, pentru cazul partidelor politice, în vederea înscrierii mențiunii în Registrul partidelor politice;

d) judecătoriei în circumscripția căreia își are sediul sindicatul, pentru cazul în care aceasta se încadrează în prevederile Legii nr. 62/2011, republicată, cu modificările ulterioare, în vederea înscrierii mențiunii în Registrul special;

e) judecătoriei în circumscripția căreia își are sediul societatea, pentru cazul în care aceasta se încadrează în prevederile Legii nr. 36/1991, cu modificările ulterioare, în vederea înscrierii mențiunii în Registrul societăților agricole;

f) instituției publice competente cu înregistrarea activității respective, pentru persoanele juridice înființate prin acte normative;

g) altor instituții abilitate prin lege să procedeze la autorizarea înființării sau la înregistrarea unei persoane juridice, alta decât cele prevăzute la lit. a) - f).

(2) În cazul prelungirii duratei măsurilor preventive, comunicarea prevăzută la alin. (1) se face pentru fiecare prelungire.

(3) La încetarea măsurii preventive, instituțiile prevăzute la alin. (1) lit. a) - g) radiază din registre mențiunile specifice efectuate.

Mențiuni:

1. Potrivit dispozițiilor art. 493 din noul Cod de procedură penală, judecătorul de drepturi și libertăți, în cursul urmăririi penale, la propunerea procurorului, poate dispune, dacă există motive temeinice care justifică suspiciunea rezonabilă că persoana juridică a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală și numai pentru a se asigura buna desfășurare a procesului penal, una sau mai multe dintre următoarele măsuri:

- a) suspendarea procedurii de dizolvare sau lichidare a persoanei juridice, începută anterior sau în cursul urmăririi penale;
- b) suspendarea fuziunii, a divizării sau a reducerii capitalului social al persoanei juridice, începută anterior sau în cursul urmăririi penale;
- c) interzicerea unor operațiuni patrimoniale, susceptibile de a antrena diminuarea activului patrimonial sau insolvența persoanei juridice;
- d) interzicerea încheierii anumitor acte juridice, stabilite de organul judiciar;
- e) interzicerea desfășurării activităților de natura celor cu ocazia cărora a fost comisă infracțiunea.

2. Pentru a se realiza scopul măsurilor preventive, legea stabilește în mod neechivoc instituțiile către care se transmite copia încheierii judecătorului de drepturi și libertăți, pentru a fi puse în executare măsurile preventive.

Enumerarea conținută la alin.(1) a avut în vedere categoriile de persoane juridice care răspund penal, instituțiile care țin evidența, autorizează ori înregistrează aceste persoane: Oficiul Național al Registrului Comerțului, Ministerul Justiției, Tribunalul București, judecătoria (în circumscripția căreia își are sediul sindicatul sau societatea, pentru cazul în care aceasta se încadrează în prevederile Legii nr. 36/1991), instituția publică competentă cu înregistrarea activității respective, precum și alte instituții abilitate prin lege să procedeze la autorizarea înființării sau la înregistrarea unei persoane juridice.

ART. 86. Nerespectarea măsurilor preventive luate față de persoana juridică

(1) Efectuarea de către persoana juridică a unor operațiuni cu încălcarea măsurii preventive dispuse atrage nulitatea absolută a actelor juridice încheiate.

(2) Nerespectarea măsurilor preventive luate față de persoana juridică atrage și nerestituirea cauțiunii stabilite potrivit art. 493 alin. (2) din Legea nr. 135/2010.

Mențiuni:

Prin art. 86 este stabilită sancțiunea pentru cazul în care persoana juridică efectuează operațiuni cu încălcarea măsurii preventive dispuse, respectiv nulitatea absolută a actelor juridice încheiate.

De asemenea, persoanei juridice nu îi este restituită cauțiunea plătită potrivit dispozițiilor noului Cod de procedură penală. Reamintim faptul că, în conformitate cu dispozițiile art. 493 alin.(2) și (3) din noua lege procesual penală, în vederea asigurării respectării măsurilor preventive, judecătorul de drepturi și libertăți poate obliga persoana juridică la depunerea unei cauțiuni constând într-o sumă de bani care nu poate fi mai mică de 10.000 lei, care nu se restituie în cazul nerespectării de către persoana juridică a măsurii sau măsurilor preventive luate, făcându-se venit la bugetul de stat la data rămânerii definitive a hotărârii pronunțate în cauză, precum și dacă s-a dispus plata din cauțiune, în ordinea următoare, a despăgubirilor bănești acordate pentru repararea pagubelor cauzate de infracțiune, a cheltuielilor judiciare sau a amenzii.

TITLUL VIII

Executarea obligațiilor stabilite de procuror în cazul renunțării la urmărirea penală

ART. 87. Executarea obligațiilor legate de repararea prejudiciului cauzat prin infracțiune

(1) În cazul în care procurorul a stabilit obligația prevăzută la art. 318 alin. (3) lit. a) din Legea nr. 135/2010, persoana față de care s-a renunțat la urmărirea penală trebuie ca, în termen de 6 luni de la comunicarea ordonanței, să facă dovada îndeplinirii obligațiilor civile, după cum urmează:

- a) prin declarația părții civile, făcută în fața procurorului sau autentificată la notar;
- b) prin depunerea actului juridic care consemnează modalitatea de reparare a prejudiciului, convenită de părți;
- c) prin depunerea recipsei de plată sau de consemnare a sumei reprezentând despăgubirile pe numele părții civile;
- d) prin proces-verbal întocmit de organul de poliție privind restituirea bunului sau restabilirea situației anterioare.

(2) În cazul în care, anterior emiterii ordonanței procurorului sau în termen de 6 luni de la comunicarea ordonanței, s-a pronunțat o hotărâre definitivă a instanței civile cu privire la cuantumul despăgubirilor, obligația de reparare prevăzută la alin. (1) se va raporta la acel cuantum.

(3) În cazul în care inculpatul și partea civilă nu ajung la un acord cu privire la cuantumul despăgubirilor datorate sau la modalitatea de reparare a prejudiciului, părțile se pot adresa instanței civile. În acest caz, nu se va dispune revocarea

renunțării la urmărirea penală pe motivul neîndeplinirii obligației prevăzute la art. 318 alin. (3) lit. a) din Legea nr. 135/2010.

(4) Obligația prevăzută la art. 318 alin. (3) lit. a) din Legea nr. 135/2010 nu se consideră neîndeplinită și nu atrage revocarea ordonanței prin care s-a dispus renunțarea la urmărire atunci când persoana față de care s-a dispus renunțarea dovedește că nu dispune de mijloacele necesare reparării integrale a prejudiciului, dar a reparat o parte din acesta, corespunzător posibilităților sale.

Mențiuni:

În aplicarea prevederilor art. 318 alin.(3) lit. a) din noul Cod de procedură penală, potrivit cărora, în cazul renunțării la urmărirea penală, procurorul poate dispune, după consultarea suspectului sau a inculpatului, ca acesta să înlăture consecințele faptei penale sau să repare paguba produsă ori să convină cu partea civilă o modalitate de reparare a acesteia.

Astfel, a fost stabilit un termen de 6 luni în care persoana față de care s-a renunțat la urmărire penală trebuie să îndeplinească obligațiile civile, termen care curge fie de la data comunicării ordonanței procurorului.

De asemenea, textul legii stabilește o serie de reguli cu privire la cuantumul despăgubirilor:

- părțile stabilesc de comun acord cuantumul despăgubirilor;

- dacă există o hotărâre a instanței civile, despăgubirile plătite se vor raporta la cuantumul reținut de instanța civilă prin hotărâre;

- în caz de divergență cu privire la cuantumul despăgubirilor, părțile se vor adresa instanței civile, însă acest fapt nu va fi considerat o nerespectare a obligației art. 318 alin.(3) lit.a) din noul Cod de procedură penală.

ART. 88. Executarea obligației de a cere public scuze persoanei vătămate

(1) Inculpatul poate transmite persoanei vătămate scuze, fie prin folosirea unor mijloace de comunicare în masă, fie în mod direct, cu condiția să fie de față două sau mai multe persoane, în afară de inculpat și persoana vătămată, în prezența unui reprezentant al poliției.

(2) În cazul în care infracțiunea s-a comis în public, procurorul poate stabili ca scuzele să fie prezentate în împrejurări similare celor în care s-a comis infracțiunea, cu condiția prezenței a două sau mai multe persoane în afară de inculpat și persoana vătămată, în prezența unui reprezentant al poliției.

(3) Dovada îndeplinirii obligației se face prin prezentarea înregistrării sau a textului scris care a fost difuzat ori a procesului-verbal întocmit de organul de poliție.

(4) În cazul în care constată că mesajul transmis persoanei vătămate nu reprezintă o cerere de scuze sau nu a fost respectată condiția publicității, procurorul va dispune transmiterea unui alt mesaj sau va revoca ordonanța prin care s-a renunțat la urmărire.

Mențiuni:

Art. 88 din lege detaliază prevederile art. 318 alin.(3) lit. b) din noul Cod de procedură penală, potrivit cărora, în cazul renunțării la urmărirea penală, procurorul poate dispune, după consultarea suspectului sau a inculpatului, ca acesta să îndeplinească obligația de a-și cere public scuze persoanei vătămate.

Textul legii are în vedere modalitățile prin care a fost comisă fapta, oferind procurorului posibilitatea de a dispune executarea acestei obligații fie prin mijloace de comunicare în masă, fie în mod direct, însă în prezența unui reprezentant al poliției și a cel puțin două persoane.

A fost reglementată în mod expres ipoteza în care persoana nu a respectat întru-totul aceasta obligație, alin.(4) permițând procurorului să dispună comunicarea unui alt mesaj ori chiar revocarea ordonanței prin care s-a renunțat la urmărire, dacă se constată că mesajul transmis persoanei vătămate nu reprezintă o cerere de scuze sau nu a fost respectată condiția publicității.

ART. 89. Prestarea muncii neremunerate în folosul comunității

(1) În cazul în care s-a dispus prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității, procurorul decide ca munca să se execute:

a) în cadrul unui serviciu din cadrul autorităților locale în circumscripția cărora locuiește persoana față de care s-a renunțat la urmărirea penală; sau

b) în cadrul unei instituții din comunitate abilitate potrivit procedurii prevăzute la art. 20, dacă aceasta și-a exprimat în scris acordul pentru primirea la muncă a persoanei față de care s-a renunțat la urmărirea penală și are locuri disponibile neocupate în cadrul colaborării cu serviciul de probațiune.

(2) O zi de muncă neremunerată în folosul comunității înseamnă două ore de activitate prestată efectiv.

(3) Îndrumarea și verificarea modalității efective în care persoana desfășoară munca în folosul comunității se realizează de către un reprezentant al instituției din comunitate în cadrul căreia se efectuează munca.

(4) Procurorul poate solicita organului de poliție în circumscripția căruia se afla instituția unde se va presta munca neremunerată în folosul comunității verificarea modului de îndeplinire a obligației.

(5) După executarea obligației, instituția din comunitate unde s-a executat munca neremunerată în folosul comunității are obligația de a comunica persoanei față de care s-a renunțat la urmărirea penală o adeverință care atestă că munca neremunerată în folosul comunității a fost executată. Adeverința se depune la procuror, pentru dovedirea îndeplinirii obligației.

(6) Dispozițiile art. 51 alin. (3) - (7) și art. 52 alin. (3) - (7) se aplică în mod corespunzător.

(7) Dacă, pe parcursul executării muncii neremunerate în folosul comunității, intervine o împrejurare care pune persoana în imposibilitate de a continua prestarea muncii, aceasta îl va înștiința de îndată pe procuror, care va lua măsurile necesare.

Mențiuni:

În conformitate cu dispozițiile art. 318 alin.(3) lit. c) din noul Cod de procedură penală persoana față de care s-a dispus renunțarea la urmărirea penală, poate fi obligată să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității, pe o perioadă cuprinsă între 30 și 60 de zile, în afară de cazul în care, din cauza stării de sănătate, persoana nu poate presta această muncă;

Art. 89 din lege stabilește condițiile în care urmează a fi prestată munca în folosul comunității, procurorul fiind cel care decide unde se execută munca: în cadrul unui serviciu din cadrul autorităților locale în circumscripția cărora locuiește persoana sau în cadrul unei instituții din comunitate abilitate, dacă aceasta și-a exprimat în scris acordul pentru primirea la muncă și are locuri disponibile neocupate în cadrul colaborării cu serviciul de probațiune.

O zi de muncă neremunerată în folosul comunității înseamnă 2 ore de activitate prestată efectiv, ceea ce înseamnă un număr de minim 60 ore și un maximum de 120 de ore în care pot fi prestate aceste activități.

Pentru verificarea îndeplinirii acestei obligații, organele de poliție pot primi însărcinarea de a verifica modul de îndeplinire a obligației de a presta muncă în folosul comunității de către persoana față de care s-a dispus renunțarea la urmărirea penală.

Dispozițiile art. 51 alin. (3) – (7) privind obținerea certificatului medical, respectiv cele privind intervenția unei schimbări în starea de sănătate a persoanei, precum și prevederile art. 52 alin. (3) - (7) referitoare la organizarea zilelor de muncă se aplică în mod corespunzător.

ART. 90. Frecventarea unui program de consiliere

(1) În cazul în care s-a dispus frecventarea unui program de consiliere, persoana față de care s-a renunțat la urmărirea penală este obligată ca în termenul stabilit de procuror să identifice și să urmeze pe cheltuială proprie un program de consiliere indicat de procuror, în cadrul unei instituții din comunitate dintre cele incluse în baza de date constituită la nivel național potrivit art. 20 alin. (6).

(2) După executarea obligației, instituția din comunitate care a organizat programul are obligația de a comunica persoanei față de care s-a renunțat la urmărirea penală o adeverință care atestă că persoana a urmat programul respectiv. Adeverința se depune la procuror, pentru dovedirea îndeplinirii obligației.

Mențiuni:

Art. 90 din lege detaliază prevederile art. 318 alin.(3) lit. d) din noul Cod de procedură penală, potrivit căroră, în cazul renunțării la urmărirea penală, procurorul poate dispune, după consultarea suspectului sau a inculpatului, ca acesta să frecventeze un program de consiliere.

Programul de consiliere este stabilit de procuror, persoana în cauză suportând costurile programului, care urmează a se desfășura în cadrul unei instituții din comunitate, dintre cele incluse în baza de date constituită la nivel național.

Alin.(2) a stabilit obligația instituției din comunitate de a elibera o adeverință de parcurgere a programului respectiv, pentru a fi înaintată procurorului.

TITLUL IX

Dispoziții tranzitorii și finale

ART. 91. Aplicarea prezentei legi în cazul străinilor

Prevederile prezentei legi se aplică în mod corespunzător și străinilor ori apatrizilor care se află în cursul unor proceduri în fața organelor judiciare sau în executarea unei pedepse ori măsuri neprivative de libertate în România, cu excepția situației în care legislația specială în domeniu prevede altfel.

Mențiuni:

Art. 91 din lege conține o normă de trimitere, conform căreia dispozițiile legii se aplică în mod corespunzător și străinilor care se află în cursul unor proceduri în fața organelor

judiciare sau în executarea unei pedepse ori măsuri neprivative de libertate în România.

ART. 92. Intrarea în vigoare

(1) Prezenta lege intră în vigoare la data intrării în vigoare a Legii nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, Guvernul va adopta, prin hotărâre, regulamentul de aplicare a dispozițiilor acesteia, prevăzut la art. 19 alin. (2).

(3) În termen de 5 luni de la intrarea în vigoare a prezentei legi, Guvernul va adopta, prin hotărâre, standardele minime de lucru în probațiune pentru instituțiile din comunitate, prevăzute la art. 18 alin. (6).

(4) În termen de 60 de zile de la publicarea hotărârii Guvernului privind standardele minime de lucru în probațiune pentru instituțiile din comunitate, prevăzută la alin. (3), ministrul justiției și ministrul educației naționale vor emite ordinul comun pentru aprobarea programei-cadru, prevăzută la art. 66 alin. (2).

Mențiuni:

Ultimul articol al prezentei legi stabilește data intrării în vigoare, prin raportare la intrarea în vigoare a noului Cod penal, deoarece numai în acest fel se poate realiza o aplicare corectă și în consonanță cu noile instituții reglementate prin noul Cod penal.

De asemenea, pentru a se asigura o aplicare fără sincope a legii, s-au prevăzut termene stricte pentru elaborarea actelor normative subsecvente, respectiv regulamentul de aplicare, standardele de lucru în probațiune pentru instituțiile din comunitate și programa-cadru.